

MINISTERUL DE INTERNE
SERVICIUL CULTURAL, PRESĂ ȘI EDITORIAL

237

73798

D 001468

D 1468

Secret de serviciu

Ș A C A L U L

Nr. 1320

1973

1

Între anii 1961 și 1964, generalul de Gaulle a constituit ținta mai multor tentative de atentat, puse la cale fie de organizația „Fostul Stat Major al Armatei“, fie de O.A.S.¹ Prima organizație, fondată în anul 1956, în scopul răsturnării celei de-a IV-a Republici (acuzată de abandonarea Algeriei), cuprindea doar generali și ofițeri superiori, oameni discreți ce se fereau de agitația și exaltarea caracteristice tradiționalei extreme drepte. Ani de-a rindul acești oameni și-au țesut pinza conspirației stabilind contacte cu personalitățile politice și cu oamenii de afaceri cu poziții dintre cele mai solide. După eșecul puciului din aprilie 1961, care a demonstrat că armata nu mai era capabilă să împiedice realizarea independenței Algeriei, singurul scop al acestei organizații a devenit asasinarea generalului de Gaulle.

Executarea concretă a sarcinii revenea „Comitetului celor 12“, format din oameni care nu acceptaseră vreodată nici ideea unei Franțe cîrmuite de de Gaulle, nici instaurarea regimului prezidențial care-i aruncase într-o opoziție dezbinată, incapabilă să mai revină la guvernare.

O religie a ambuscadei, un veritabil fetișism al puștii cu lunetă, al armei bazooka² și al explozivului telecomandat au pus stăpînire pe acești oameni politici, complet nepregătiți pentru comploturi și terorism.

Deputați, senatori, foști miniștri așteptau cu nerăbdare să pună mina pe putere, plănuiind echipe guvernamentale posibile. Suportul acestor planuri îl constituiau știrile misterioase că

¹ Organizația Armatei Secrete.

² Lansator de rachete antitanc.

unde va în Franța itinerariile deplasărilor prezidențiale erau pînă de un comando format din foști ofițeri din Indochina sau că un chimist ingenios a pus la punct un „exploziv minune“.

Aceleași speranțe le nutrea și O.A.S.-ul, o organizație mai tină, condusă de generalul Salan, care nu avea multe idei, dar printre acestea figura una la care n-ar fi renunțat pentru nimic în lume: lichidarea președintelui de Gaulle. Aflînd că șeful statului francez urmează să facă o vizită în sud-vestul țării, Salan pune la cale asasinarea lui. Căpitanul Ferrandi, aghiotantul lui Salan, stabilește amplasarea unui dispozitiv „specialitate indochineză“, un obuz de 75, verde, ascuns într-un copac, cu amorsă electrică și fir întins pînă la postul de pînă. Operația însă eșuează.

2

În luna iunie a anului 1961, doi bărbați ies din clădirea senatului și traversează strada Tournon. Unul se numește Hervé Montagne, celălalt, simplu, Germain. Amîndoi sînt palizi la față. Cu puține minute în urmă, cînd într-unul din birourile palatului din grădina Luxemburg cineva îi întrebă: „Sînteți gata să-l omoriți pe de Gaulle?“, răspunseseră afirmativ.

Hervé Montagne, un bărbat de 34 de ani, elegant, cu părul negru tuns scurt, va conduce atentatul de la Pont-sur-Seine.

Germain are o siluetă puțin aspră, de ofițer, cu privirea sigură.

Montagne este plăcut impresionat de misiunea pe care a primit-o și acceptă planul de acțiune propus de Germain. Peste cîteva zile cei doi se întîlnesc lîngă localitatea Guignes, situată la 20 de km de Paris, cu reprezentantul „Comitetului celor 12“. Montagne cere materiale: exploziv, detonatori, sîrmă. I se răspunde sec: „Descurcă-te cum știi! Nu ești la Alger“.

În cursul întîlnirii, Germain scoate din buzunar o listă a parcului de mașini de la Palatul Elysée¹.

Montagne dă asigurări că dispune de 50 de oameni pentru executarea atentatului. Germain îl privește gînditor și împarte la zece. Cinci oameni vor fi suficienți. De fapt Montagne nu va da decît trei: Martial de Villemandy, în vîrstă de 30 de ani, fiul unor acrobați de circ, fost crainic la radio Saigon și fotograf ambulant; Jean Marc Rouvière, de 25 de ani, fiul unei portărese,

¹ Sediul președintelui Republicii Franceze.

un bărbat cu fața palidă și obosită, purtînd semnele unei copilării chinuite, care va fi electricianul comandoului; Dominique Cabanne de la Prade, funcționar la aeroportul Orly, în vîrstă de 28 de ani.

Dintr-o altă rețea mai sînt cooptați pentru această operație încă doi indivizi: Armand Belvisi, născut în Tunisia, în vîrstă de 37 de ani, posesorul unei voci cu timbru specific, ușor de recunoscut de către toate brigăzile anti-O.A.S. din Franța, și Bertrand Barbance, cu zece ani mai mic decît Belvisi.

Mai rămîne problema materialelor. Montagne descoperă zona de parașutare Poitou, unde în timpul ocupației fuseseră îngropate arme englezești și canadiene, pe care țărani le-au descoperit și le vînd ieftin: 80 de franci kilogramul de exploziv, 250 de franci un automat „Sten“ și 3200 de franci o pușcă mitralieră „Bren“.

Un inginer, fost specialist în sabotaje pe timpul Rezistenței, construiește o bombă acționată electric. După aprecierile acestuia, bomba respectivă urma să aibă o asemenea forță de explozie încît să provoace un crater de aproximativ 100 de metri în diametru.

Atentatul este prevăzut să aibă loc la 23 iulie. Într-o săptămînă teroriștii instalează noaptea 650 metri de sîrmă. Ei se tirăsc pe cîmp metru cu metru, oprindu-se de fiecare dată cînd fasciculul luminos al farurilor mașinilor ce trec pe șosea mătură zona respectivă. Într-o noapte, aruncîndu-se la pămînt pentru a nu fi văzut, Montagne cade peste pilele electrice și le strică. Operația este amînată și la 23 iulie Montagne, culcat în iarba de pe marginea șoselei, privește neputincios cum trece convoiul prezidențial: mașina generalului de Gaulle, alte două „Citroenuri D.S.“ și două vehicule de escortă, dintre care unul cu instalație radar. Deasupra șoselei zboară un elicopter.

A doua zi, Hervé Montagne pleacă cu familia în vacanță. Nu este nici descurajat, nici obosit. Este prudent. El știe că, în 1961, cine nu pleacă undeva, în vreo stațiune să-și petreacă vacanța, atrage atenția.

Nu la fel gîndește Belvisi, care nu înțelege asemenea subtilități. Sezonul estival este pentru el o fericită ocazie de a-și purta costumele ce atrag atenția prin culorile lor deschise, stridente, pentru care are o predilecție deosebită. În plus, pretutindeni pe unde trece, nu-și ascunde nici sentimentele ostile față de șeful statului, nici soluția radicală pe care o preconizează pentru viitorul Franței.

În consecință, se întîmplă ceea ce era de așteptat: Belvisi este arestat.

Înainte de a pleca la Canet-Plage, Montagne îi încredințase lui Belvisi o bombă, pe care acesta a pus-o în portbagajul unei mașini aflată în garajul său. Belvisi se împrietenește în timpul detenției cu un alt individ arestat, Mertz, căruia îi împărtășește unele detalii privitoare la atentatul preconizat. Mertz, care lucrase cîndva pentru serviciile secrete, nu se mulțumește să țină pentru el cele aflate. Așa se face că Belvisi este curios de ușor și de repede eliberat, pe baza unui simplu certificat medical. Montagne reintră în posesia bombei, fără să știe însă că între timp aceasta fusese dezamorsată. Responsabilii luptei anti-O.A.S. au hotărît să permită continuarea operației ca și cum nu ar fi știut nimic. Lăsîndu-i pe teroriști să acționeze, cu bomba dezamorsată, firește, putea fi descoperită întreaga rețea.

În seara zilei de 25 august, Montagne, mergînd să verifice instalația electrică, montată cu o lună în urmă, constată că în zona amplasării dispozitivului se cosește iarba și că, în mod fatal, a doua zi dispozitivul avea să fie descoperit. În consecință, demontează rapid dispozitivul și îl duce acasă.

Cîteva zile mai tîrziu, Germain află că la 8 septembrie generalul de Gaulle va trece pe șoseaua nr. 15, în direcția Colombey-les-Deux-Eglises, și ca urmare dispozitivul este instalat într-un alt loc propice unei ambuscade, undeva între Pont-sur-Seine și Crancey.

În ziua respectivă Montagne rămîne la Boulogne, în biroul său de asigurări din Piața Națională, ales ca punct de comandă al operației, iar Cabanne de la Prade și Villemandy pleacă la locul unde fusese instalat dispozitivul.

La ora 21,45, convoiul așteptat trece cu 110 kilometri pe oră prin dreptul mașinii infernale. În limuzina generalului de Gaulle, lingă șofer, se află locotenent-colonelul Tesseire, aghiotantul șefului statului. O explozie puternică și o jerbă orbitoare de flăcări îl fac pe Tesseire să privească instinctiv spre generalul de Gaulle și soția acestuia. Amîndoi sint teferi. Șoferul accelerează, Parbrizul, acoperit cu un strat subțire de nisip, a devenit aproape opac. Prin oglindă el vede în spate o perdea portocalie de flăcări ridicîndu-se pînă la vîrfurile copacilor ce străjuiesc șoseaua. În mașina de escortă, comisarul Ducret, șeful Serviciului de pază a președintelui, murmură: „Am scăpat!”. Șoferul nu spune nimic. Singura lui grijă în acel moment este să se îndepărteze cît mai repede de locul exploziei.

Cinci kilometri mai departe, Tesseire ordonă oprirea. Mașina

de escortă oprește la cîțiva metri. Se schimbă impresii și felicitări. Generalul nu-și părăsește locul și nu scoate nici un cuvînt.

De ce se produsese, totuși, explozia? În ajun, Rouvière, electricianul comandoului, adăugase bombei dezamorsate un recipient cu napalm, în scopul de a provoca un zid de flăcări care să izoleze mașina prezidențială de escortă.

Văzînd înălțîndu-se flăcările, Villemandy a crezut în primele momente că țelul operației a fost atins. După explozie, dorînd să plece de la locul ambuscadei, își împotmolește mașina în șanțul de la marginea șoselei, iar pentru a reuși să o scoată, face apel la ajutorul unui gospodar din apropiere, căruia îi oferă apoi de băut la cîrciuma din sat. La întoarcere, se oprește la locul exploziei să vadă ce s-a întîmplat și este arestat.

În cursul cercetărilor el îi divulgă și pe ceilalți. Singurul care scapă, neputînd fi identificat, este Germain, al cărui nume real era Jean-Marie Bastien-Thiry.

3

Cîteva luni mai tîrziu, într-o seară a lunii februarie 1962, în apartamentul liniștit al unui ofițer ieșit la pensie se întîlnesc pentru a pregăti atentatul de la Petit-Clamart trei bărbați. Unul dintre ei este Jean-Marie Bastien-Thiry. De data aceasta acționează sub numele de Didier.

Despre sine, Bastien-Thiry nutrește convingerea că este în Franța ceea ce fusese în Germania contele Stauffenberg, cel care, la 21 iulie 1944, plasase în sala de ședințe a Marelui Cartier General german o bombă destinată să-l lichideze pe Hitler. Prin felul cum vorbește, Bastien-Thiry lasă impresia că se consideră singurul cetățean francez care mai reprezintă dreptatea, legitimitatea, constituția, integritatea teritoriului.

Al doilea personaj, o figură stearsă, pe care memoria cu greu o poate reține, este Jean Bichon. În pregătirea atentatului de la Petit-Clamart el va fi agentul de legătură între „Fostul Stat Major al Armatei” și echipa condusă de Bastien-Thiry. În această seară are misiunea să-l prezinte pe cel de-al treilea personaj al întîlnirii: Max, pe numele lui real Alain Bougrenet de la Tocnaye, locotenent de artilerie, care în anul 1961 participase la puciul din Alger. Arestat și internat în închisoarea Santé din Paris, el evadase hotărît să-l omoare pe generalul de Gaulle.

La întîlnire se stabilesc sarcini concrete: Max va fi șeful

operativ, în timp ce Bastien-Thiry va fi creierul comandoului. Se hotărăște ca atentatul să fie săvârșit cu ocazia unei vizite a generalului la Colombey-les-Deux-Eglises. Există însă un impediment: de la atentatul de la Pont-sur-Seine, acesta nu se mai deplasează spre localitatea respectivă cu mașina, ci numai cu avionul. Deci ambuscada nu poate avea loc decât între Paris și aeroportul Villacoublay sau între aeroportul Saint-Dizier și Colombey-les-Deux-Eglises.

Complotiștii renunță la folosirea unei mașini infernale, prea puțin sigure, și hotărăsc să folosească arme automate.

„Fostul Stat Major al Armatei“, deși promisese constituirea unei echipe de studiu, care să rezolve toate problemele referitoare la organizarea acțiunii în noile condiții, precum și aprovizionarea comandoului cu arme și bani, nu-și respectă angajamentul; Jean Bichon face atunci apel la rețeaua O.A.S. „Misiunea III“, condusă de Canal, zis „Monoclu“, căruia generalul Salan îi dăduse puteri depline pentru metropolă.

Se stabilește o întâlnire în grădina Trocadero. Bastien-Thiry așteaptă acolo o întreagă dimineață, în care plouă cu găleata. Canal aduce o ladă în care se află: 2 puști-mitralieră, 4 pistoale automate și grenade. El mai pune la dispoziția comandoului și doi oameni: Georges Watin și Serge Bernier. Bastien-Thiry ezită să-l primească în comando pe Watin, deoarece acesta șchioapătă din cauza unui defect la un picior, fapt ce poate atrage atenția asupra lui. Până la urmă însă îl acceptă.

Ulterior, rindurile comandoului se vor îngroșa cu Lajos Marton, Gyula Sari și Laszlo Varga. Paralel cu comandoul ia ființă o echipă de sprijin formată din șase studenți, care trebuie să procure, prin furt, mașinile necesare operației.

La sfârșitul lunii aprilie și la începutul lunii iunie, comandoul întreprinde două tentative infructuoase: una pe Avenue du Maine, de-a lungul cimitirului Montparnasse, cu ocazia întoarcerii președintelui la reședința sa, alta în dreptul podului Ivry, într-o simbătă, când generalul pleca spre La Boisserie.

Tentativele de atentat continuă. De fiecare dată, cineva de la Palatul Elysée face cunoscut, prin telefon, lui Bastien-Thiry, itinerarul pe care urmează să se deplaseze cortegiul prezidențial. Între tentative, atentatorii își lasă armele într-un furgonet garat lângă Porte d'Orléans. Într-o dimineață însă se constată că ușa acestuia a fost forțată și armele furate. Este lovitura unui membru al comandoului, care recidivează zece zile mai târziu, furind și armele din apartamentul lui Watin. În aceste condiții, O.A.S. „Misiunea III“ își retrage sprijinul.

Văduva unui colonel va fi aceea care va furniza comandoului câteva puști.

În dimineața zilei de 8 august 1962, Bastien-Thiry este informat de un agent postat la Saint-Dizier că șeful statului se va deplasa la Paris pentru a-l primi pe generalul Eisenhower. Comandoul intră în acțiune. Bastien-Thiry, la volanul unui „Fiat“, este urmat de la Tocnaye care, împreună cu Watin și un tânăr recent înrolat în comando, Louis de Condé, se află într-un „Citroen“. În ultima mașină, un „Renault“, se găsesc Varga, Bernier, Sari și Marton, înarmați cu arme automate.

Ei folosesc tehnica comandoului mobil: rulează cu viteză moderată, pentru a se lăsa ajunși din urmă de convoiul prezidențial. Trăgătorii din „Renault“ au sarcina să deschidă foc axial asupra mașinii generalului de Gaulle. Mașinile comandoului intră în str. Convention, trec podul Mirabeau și intră pe Avenue de Versailles, pe unde trebuie să treacă generalul. Dar mașina președintelui și cele de escortă își schimbă traseul. La Tocnaye reacționează prompt. Se lansează în urmărirea mașinilor oficiale, iar Watin și Condé pregătesc armele. Pe podul Grenelle, la Tocnaye prinde din urmă mașinile de escortă, pe care le depășește, și ajunge în dreptul „Citroenului“ președintelui. Watin și Condé lasă geamurile în jos. Soția generalului de Gaulle întoarce capul și-l privește fix pe Watin. Acesta ridică arma... dar un autoturism în depășire se interpune între mașina comandoului și cea a șefului statului. Între timp, convoiul prezidențial ia avans și, la intrarea în tunelul Trocadero, comandoul este nevoit să abandoneze urmărirea.

La 22 august, comandoul face o nouă tentativă. Șeful statului trebuie să asiste la o ședință a guvernului. Atentatorii au hotărât să intercepteze convoiul pe Avenue du Maine, în dreptul străzii Raymond-Losserand. Dar, în urma unei erori de traseu, ei pierd minute prețioase și prada le scapă. Totuși, Bastien-Thiry nu renunță. El știe că seara, după ședința Consiliului de Miniștri, generalul trebuie să se întoarcă la Colombey-les-Deux-Eglises prin Villacoublay.

În după-amiaza acestei zile, la Elysée are loc una din obișnuitele reuniuni ale guvernului. În curtea palatului așteaptă mai multe mașini. Cu câteva minute înainte de ora 19,30, ofițerul de serviciu apare în cadrul ușii de sticlă de la peronul intrării principale și face un semn discret. Într-o clipă, șoferii sînt în mașini, în timp ce oamenii serviciului de gardă a președintelui și santinelele iau poziția de drepti. Într-o ordine prestabilită,

mașinile se opresc una câte una în fața peronului și, după ce miniștrii se instalează pe banchetele din spate, părăsesc curtea palatului intrând în cartierul Saint-Honoré.

După 10 minute, în curte nu mai rămân decît două mașini. Prima, pe aripa căreia flutură drapelul republicii, este condusă de Francis Marroux, șofer instruit la Centrul jandarmeriei de la Satory. Cîstea și răspunderea de a fi șoferul lui de Gaulle o datorează nervilor săi de oțel, rapidității reflexelor și tehnicii minuirii volanului.

La ora 19,45, în cadrul ușii de sticlă, îmbrăcat în obîșnuitul său costum gri, apare Charles de Gaulle împreună cu doamna de Gaulle, pe care o ajută să coboare treptele scării și să urce în mașină. Îi urmează ginerele lor, colonelul Alain de Boissieu, care, după ce verifică dacă portierele din spate sînt bine închise, ia loc lîngă șofer.

În a doua mașină urcă comisarul Jean Ducret și Henri Djouder, de origină algeriană, care are misiunea ca pe toată durata deplasării să supravegheze cu atenție trotuarele și colțurile străzilor, pentru a-i putea repera din timp pe eventualii atentatori și a acționa în consecință. Doi polițiști pe moto-ciclete ambalează motoarele și opresc la trei metri de poarta mare a curții palatului, aruncînd priviri în spate, spre mașina prezidențială. Marroux demarează primul. La 19,50, cortegiul oficial iese printre santinelele încremenite în poziția de dreptți. La capătul străzii, convoiul se angajează pe bulevardul Marigny.

De sub castanii de pe partea dreaptă a bulevardului, un scuter demarează imediat în urma cortegiului prezidențial. Întrucît această deplasare oficială nu a fost anunțată mai dinainte, numai sirenele motocicliștilor previn pe agenții de circulație despre trecerea convoiului. Marroux accelerează și trece prin Piața Clemenceau în direcția podului Alexandru al III-lea. Tinărul cu scuterul reușește să se țină aproape de mașinile oficiale. După traversarea Senei, convoiul intră pe bulevardul General Gallieni și apoi pe bulevardul Invalidilor. Ajuns în acest punct, conducătorul scuterului aflase ceea ce voia să știe, adică itinerarul pe care-l va parcurge președintele pentru a ieși din Paris. La intersecția bulevardului Invalidilor cu strada Varenne, el oprește la primul telefon public și telefonează la un local unde se află Bastien-Thiry. După ce află ce îl interesa, acesta iese în stradă și, în fața localului, scoate din buzunar un ziar pe care-l deschide și-l închide cu grijă de două ori. De cealaltă parte a străzii, o femeie care privește gestul lui Bastien-Thiry de la

fereastra unui apartament, comunică celor 12 oameni care se află în încăpere :

— Itinerarul numărul doi.

Cei doisprezece oameni ies atunci repede pe scara de serviciu într-o stradă laterală unde sînt parcate șase vehicule, fie furate, fie închiriate. Este ora 19,55.

Bastien-Thiry petrecuse multe zile studiind locul ales pentru atentat, apreciînd unghiul de tir, distanța probabilă pînă la mașinile convoiului prezidențial, precum și puterea de foc necesară pentru a asigura succesul acțiunii. Era o porțiune destul de lungă de șosea în linie dreaptă, pe bulevardul Eliberării.

Potrivit planului, Bastien-Thiry trebuia să asigure pînda și să dea semnalul atacului. În acest moment, un prim grup, format din trăgători de elită, urma să deschidă focul asupra mașinii președintelui cu 200 de metri înainte de o intersecție. Adăpostit în spatele unei camionete parcate pe marginea bulevardului, grupul putea să țintească din față, într-un unghi foarte deschis. Conform calculelor lui Bastien-Thiry, 150 de proiectile aveau să ciuruiască din față mașina generalului de Gaulle în momentul cînd aceasta ar fi ajuns în dreptul camionetei. După aceea, al doilea grup de teroriști urma să apară dintr-o stradă laterală pentru a trage asupra mașinii de escortă. Pentru retragere trebuiau să folosească trei mașini staționate pe o altă stradă laterală.

La ora 20,05 cele două grupuri O.A.S. ocupaseră pozițiile stabilite. La 100 de metri de locul unde era organizată ambuscada, Bastien-Thiry aștepta, aparent calm, într-o stație de autobuz, avînd în mînă un jurnal, prin agitarea căruia urma să-i semnaleze lui Serge Bernier, șeful primului grup, apropierea convoiului, pentru ca trăgătorii, culcați pe iarbă, să acționeze. Cît despre mașina ce trebuia să intercepteze vehiculul de escortă, ea era condusă de Bougrenet de la Tocnaye, în dreapta căruia se afla Watin înarmat cu o armă automată.

Cortegiul generalului de Gaulle, scăpat de aglomerația din centrul capitalei, străbătea acum cu 90 km pe oră bulevardele libere ale cartierelor periferice.

Cu 3 kilometri înainte de locul unde era așteptat de atentatori, pe bulevardul Gabriel Péri, convoiul ajunge într-o zonă în care șoseaua se află în reparație pe o lungime de 200 de metri și, ca atare, este nevoit să reducă viteza la 20 de kilometri pe oră. Acesta era un loc ideal pentru o ambuscadă. Dar Bastien-Thiry nu dăduse atenție acestor lucrări.

După parcurgerea zonei accidentate, Francis Marroux apăsă

energic pedala de accelerație. Cei doi motocicliști fură depășiți și, în consecință, au rămas în spatele celei de a doua mașini. În această ordine, convoiul a intrat pe bulevardul Divizia Leclerc din suburbia Petit-Clamart.

La 1500 de metri mai încolo, Bastien-Thiry se străduiește să vadă cât mai departe. El își dă seama că a mai comis o greșală, și anume: consultase calendarul din anul 1961, care arăta că în ziua de 22 august soarele apunea la ora 20,35. Or, la 22 august 1962, soarele apune la ora 20,10. Această greșală va influența în mod deosebit acțiunea atentatorilor.

La ora 20,18, Bastien-Thiry zărește convoiul care înaintează cu 110 kilometri pe oră. Imediat el agită violent ziarul pe care-l ține în mână.

La 100 de metri mai departe, pe partea cealaltă a șoselei, Bernier nu observă însă, din cauza întunericului, semnalul. El zărește convoiul abia când acesta ajunge la o distanță mică de locul unde se află cei doi din grupul pe care-l conduce.

— Foc! urlă el.

Membrii grupului încep să tragă în momentul în care ținta trece deja prin fața lor cu 110 km pe oră. Faptul că 12 gloanțe ating mașina președintelui atestă abilitatea trăgătorilor. Majoritatea gloanțelor ating spatele mașinii. Deși sint prevăzute cu camere autoobturante, două cauciucuri, ciuruite de proiectile, se dezumflă complet, iar mașina începe să derapeze.

Francis Marroux, ale cărui reflexe și abilitate merită toată admirația, reușește să redreseze mașina și să continue drumul.

În timp ce teroristul Varga sfirtecă pneurile, ceilalți își golesc încărcăturile ochind spatele mașinii ce se depărtează cu viteză mare. Cîteva gloanțe traversează caroseria, trecînd nu departe de capul președintelui.

Cel de-al doilea grup de atentatori, aflat la intersecție, în mașină, care trebuie să acționeze asupra escortei, este derutat. La Tognaye, care vede cum acțiunea lor este pe cale de a eșua, se lansează rapid în urmărirea convoiului prezidențial. El reușește să ajungă în dreptul mașinii în care se află Djouder și Ducret. Scoțîndu-și bustul prin geamul portierei din dreapta, Watin își goleşte automatul țintind în spatele mașinii. Djouder vrea să tragă în atentatorii aflați la cel mult trei metri, dar șoferul lui îi acoperă cîmpul de vizibilitate. Ducret țipă șoferului să țină cît mai aproape de mașina din față. Acesta accelerează și reușește să interpună mașina sa între aceea a generalului și cea a atentatorilor. Dîndu-și seama că nu mai este nimic de făcut, la Tognaye renunță la urmărire.

Apoi ambele grupuri se retrag și abandonează mașinile folosite. În apropiere, urcă în alte mașini prevăzute pentru retragere și dispar în întuneric.

După zece minute, generalul de Gaulle, soția sa și Djouder decolează cu elicopterul, îndreptîndu-se spre reședința prezidențială.

În timp ce zgomotul elicopterului se stinge treptat în înălțimi, Francis Marroux, cu fața palidă, stă încă la volanul mașinii. Cele două pneuri de pe partea dreaptă sint complet dezumflate. Ducret îl felicită și se apleacă să examineze stricăciunile provocate de gloanțe.

În timp ce ziariștii din lumea întreagă fac tot felul de speculații cu privire la această tentativă de asasinat, poliția franceză, sub conducerea siguranței naționale și sprijinită de serviciile secrete și jandarmerie, începe o anchetă de proporții nemaîntîlnite în analele ei.

Norocul suride. La 3 septembrie, cu ocazia efectuării unui control de rutină, pe șoseaua Paris-Marsilia este găsit, într-o mașină, un individ fără acte. Fiind reținut și examinîndu-i-se amprente, se stabilește că acestea aparțin unui dezertor, în vîrstă de 22 ani, Pierre-Denis Magade, urmărit de justiția militară.

Magade este dus la Serviciul regional al Poliției judiciare din Lyon. În timp ce așteaptă pe un coridor să fie introdus la interogatoriu, unul din cei doi sergenți care-l păzesc îl întreabă în glumă:

— Ia spune, cum a fost la Petit-Clamart?

Magade ridică din umeri resemnat și întreabă la rîndul său:

— Ce anume vreți să știți?

În fața unui grup de polițiști stupefiați și de stenografi ale căror creioane umplu foaie după foaie, Magade face mărturisiri timp de opt ore. El dă numele tuturor participanților la atentatul de la Petit-Clamart, precum și al altor nouă persoane care jucaseră roluri secundare în pregătirea acțiunii. În total, 22 de persoane. Începe o vînațoare de mari proporții.

La 14 septembrie este arestat maiorul Robert Niaud, în vîrstă de 48 de ani, unul din principalii inițiatori ai complotului. El se spînzură însă în celulă, fără a da numele șefului conjurației. Două zile mai tîrziu este arestat și Bastien-Thiry. Bougrenet de la Tognaye fusese deja arestat la 5 septembrie, la numai 48 de ore după ce Magade începuse să vorbească. Toți

ceilalți participanți sînt arestați în cursul toamnei și iernii, cu excepția lui Georges Watin, care nu poate fi găsit.

Interogatoriile și întocmirea dosarului împotriva lui Bastien-Thiry, Bougrenet de la Tocnaye și a celorlalți lideri ai complotului sînt terminate în decembrie, iar procesul începe în ianuarie 1963. În timpul desfășurării procesului, O.A.S. își re-grupează și își îmbroștează forțele în vederea unui nou atac.

Printre noii cooptați în organizație se află și doamna Roussoulet, cunoscută sub numele de Liffiac, profesoară de limba engleză la Școala militară din Paris. Recrutarea nu este întâmplătoare. Există informații că generalul de Gaulle urmează să facă la 15 februarie 1963 o vizită oficială la această școală. Doamna Roussoulet are mulți admiratori, printre care și pe căpitanul Poinard și adjutantul Tho, ambii din cadrul Școlii militare. Așa se face că în ziua de 1 februarie, invitați de profesoara de engleză, Poinard și Tho se întîlnesc în vila Pirinei cu Watin. Acesta intră destul de repede în subiect: „În patru luni de zile de Gaulle trebuie să fie lichidat”. Impresionat de patosul cu care vorbește Watin și de ochii promițători ai doamnei Roussoulet, Tho se declară gata să-l sprijine pe Watin, dar a doua zi, cuprins de panică, se prezintă la ofițerul de securitate din cadrul școlii și face cunoscut complotul pus la cale.

Direcția securității militare îl cheamă pe Tho să dea lămuriri și îl instruește cum să se comporte în continuare. El trebuie să rămînă în contact cu complotiștii și să le furnizeze un plan sumar al Școlii militare.

Complotul își urmează cursul normal. La 12 februarie, Tho este prezentat de doamna Roussoulet lui Jean Bichon, care-i spune ce are de făcut pentru reușita atentatului. El va trebui, în ziua de 14 februarie, la ora 13, să le permită lui Watin și Bichon accesul în Școala militară, să le asigure masa la popota subofițerilor și dormitul în boxa cailor bolnavi din cadrul serviciului veterinar al școlii.

La 13 februarie, Bichon sesizează că este filat și reușește să-i facă un semn discret lui Watin, care-l aștepta într-o cafenea.

Acesta dispăre din nou, în schimb Jean Bichon este arestat. „Fostul Stat Major al Armatei” renunță la himere și O.A.S. din exil preia ștafeta.

Printre acțiunile cu șanse mari de reușită vizînd asasinarea președintelui de Gaulle trebuie amintită și aceea pusă la cale de Jean Jacques Susini, francez care locuia în Algeria, membru al O.A.S.

Examinînd împrejurimile Palatului Elysée, unul din oamenii lui Susini, anume Louis Bertollini, stabilește că o clădire particulară este situată foarte aproape de curtea palatului și că de la ferestrele unui apartament din această clădire, în care locuiește un pictor bătrîn, s-ar putea realiza, cu deplin succes, împușcarea președintelui. În consecință, împreună cu un alt membru al grupului de O.A.S.-iști pe care îl conduce, se prezintă la pictor și, sub pretextul că vor să achiziționeze cîteva picturi ale acestuia, studiază posibilitățile de realizare a planului imaginat.

Constatînd că totul corespunde așteptărilor și că nu le va fi greu să treacă la imobilizarea bătrînului în momentul cînd vor considera că a sosit timpul potrivit, încep pregătirile. Louis Bertollini închiriază o cameră la hotelul Bristol, de unde, de asemenea, se poate ținti în bune condiții în curtea palatului. Urmează să fie folosiți doi trăgători de elită — unul amplasat în apartamentul pictorului, iar al doilea, cu sarcina de a-l dubla pe primul, în camera de la hotel.

Bertollini aduce peste cîteva zile la hotel o armă automată și o carabină cu lunetă.

Asupra președintelui urmează să se tragă în momentul cînd acesta va traversa curtea. Șansele de reușită sînt foarte mari, deoarece distanța între locul prin care ar trebui să treacă de Gaulle și fereastra apartamentului pictorului este de aproximativ 20 de metri.

Cu două zile înainte de atentat însă, la 19 mai, cînd totul este gata, un algerian trădează și comandoul e arestat. În apartamentul ocupat de Bertollini sînt descoperite armele.

La 1 iulie 1962, ultimii șefi ai O.A.S. părăsesc Algeria împreună cu comandourile lor și se refugiază în Spania și Italia.

În Italia, Jacques Soustelle și colonelul Argoud fondează C.N.R.¹, organizație care continuă O.A.S.-ul.

În 1963, ei întreprind o nouă tentativă de asasinat, cu pri-

¹ Comitetul Național de Rezistență.

lejul vizitei pe care o face de Gaulle, în luna mai, în Grecia. Cel care trebuie să săvârșească atentatul se numește Jean de Brem. El urmează să folosească un revolver montat într-un aparat fotografic.

Deși este urmărit de poliție, de Brem reușește să dispară la Atena. El își petrece noaptea din ajunul atentatului într-o tavernă. Dimineața însă, în loc să treacă la executarea acțiunii, se duce să se culce.

Acest nou eșec îl determină pe André Rosfelder, unul din șefii O.A.S.-ului, să-și concentreze atenția asupra posibilităților de atentat de la distanță. El concepe două scheme de aparate emițătoare-receptoare care permit telecomanda exploziei unei bombe. În acest mod este rezolvată și problema securității executantului.

Susini întocmește următorul plan: o bombă prevăzută cu un aparat receptor va fi instalată în prealabil într-un loc în care urmează să vină generalul de Gaulle, la o dată cunoscută, pentru o ceremonie oficială. Executantul nu are decît să-și regleze emițătorul pe lungimea de undă fixată.

Susini și Rosfelder își împart sarcinile. Grupele O.A.S. și C.N.R., care funcționează în Franța, încă nereperate, vor asigura partea informativă a operației. Echipa lui Susini va instala dispozitivul și va asigura execuția.

În câteva săptămîni mașinăria este gata. Emițătorul încapă în cutia unui mic aparat fotografic, iar receptorul are dimensiunile unui pachet de țigări. Rosfelder experimentează instalația. Singurul inconvenient este acela că emițătorul are eficiență doar pe o rază de 300 metri. Între timp, C.N.R.-ul află că generalul de Gaulle va lua parte la cîteva adunări comemorative în sud-estul Franței și că la 15 august 1964 va inaugura un mausoleu la Mont-Faron.

Mont-Faron este ales ca obiectiv. Cîteva agenți ai C.N.R.-ului încep recunoașterea împrejurimilor. Documente, fotografii, schițe, hărți sosesc neîntîrziat în Italia.

Șef al operației este numit Gilles Buscia, unul din elementele cele mai dure din echipa lui Susini, urmărit în Franța pentru asasinarea unui ofițer gaullist. El are misiunea să îngroape bomba sub scara mausoleului sau sub esplanada care va servi drept cale de acces cortegiului generalului de Gaulle.

Manipularea emițătorului care va declanșa explozia revine unui bărbat și unei femei oare, făcînd pe îndrăgostiții, vor intra la ora 14 în barul din fața mausoleului. La ora 16 ei vor părăsi barul sărutîndu-se, iar la apropierea generalului de

Gaulle de scara mausoleului bărbatul va apăsa butonul emițătorului, după care în 10 secunde se va retrage, împreună cu femeia, în unghiul mort oferit de zidurile barului.

Pentru a instala dispozitivul, Buscia are nevoie de un ajutor. El își aduce aminte de Samuel Lehman, tehnicianul care cu cîteva ani în urmă concepușe mașinile infernale ale O.A.S. Deși Lehman s-a săturat de viața aventuroasă și nu are chef să se mai ocupe de acte de terorism, totuși Buscia reușește să bage frica în el și să-l determine să participe la operație. Buscia îi aduce lui Lehman, în Elveția, un pașaport pe numele Paul Lardy. Împreună merg în sudul Franței și vizitează mausoleul de la Mont-Faron. Apoi, Lehman pleacă la Roma, unde trebuie să se întâlnească cu Rosfelder pentru a pune împreună la punct calculele electrotehnice. Totodată, la Roma Lehman urmează să se familiarizeze cu materialele: un receptor cu o gamă de 27 megacicli, aprinzătoare electrice, un condensator electrotermic și detonatori americani. Întîlnirile cu Rosfelder la Roma, care este proprietar al unui atelier fotografic sînt foarte complicate. Lehman trebuie să treacă prin trei locuri diferite, pîndite de Rosfelder pentru a vedea dacă nu cumva Lehman este urmărit.

În cursul unei plimbări, Lehman se întîlnește cu o veche cunoștință a sa: Philippe de Masset, fost membru al O.A.S., care acum lucrează pentru serviciile secrete franceze, avînd misiunea să supravegheze cercurile O.A.S. Lehman, care a pierdut gustul aventurii și căruia a început să i se facă frică, îl informează pe de Masset despre ceea ce se pregătește la Mont-Faron. Acesta îi fixează o întîlnire a doua zi, cu care ocazie îi prezintă cîteva agenți ai serviciilor de informații italiene. Italienii îi dau lui Lehman asigurări că nu i se va întîmpla nimic rău și-i aranjează o întîlnire într-o cafenea cu un bărbat solid, care se prezintă ca agent american, dar care în realitate este omul serviciilor de informații franceze. Personajul se numește Lucky. El intră imediat în miezul problemei:

— Ascultă, Lehman, nu trebuie ca acest atentat să reușească. Ce vrei să-ți dăm ca să dezamorsezi bomba și să ne ții la curent?

— Este drept că am niște probleme financiare...

— Bine, îți dau 250 de dolari pe săptămîină. Vei putea veni să-i iei, în fiecare săptămîină, atîta timp cît vei fi la Roma, joia, la această cafenea. Acum țin 1000 de dolari. Dacă părăsești Italia, mă poți găsi la cafeneaua „Furnica” de pe Avenue Lyautaud din Marsilia. Întrebi de domnul Willy.

În fiecare joi, Lehman ridică cei 250 de dolari care îi sînt

puși într-o ascunzătoare, regretînd că nu a pretins o sumă mai mare.

Dar, într-o bună zi, Buscia îl cheamă să acționeze.

În noaptea de 26 spre 27 iulie 1964, gardienii mausoleului de la Mont-Faron joacă belotă. Ei nu-i aud pe Buscia și pe Lehman, care sondează cu detectorul scara și esplanada. Lehman își dă seama repede că construcția nu se pretează la instalarea bombe. Îi vine ideea s-o instaleze într-una din vasele monumentale care încadrează construcția. Începe instalarea. În spațele lui, cu răsufierea tăiată, stă Buscia cu pistolul în mînă. Lehman scoate pămîntul din vază, avînd grijă să nu strice planta. Se aud vocile gardienilor. Lehman cere, pe măsură ce are nevoie de ele, piesele necesare pentru montarea bombe. El dispune cele 25 kg de exploziv în jurul a trei bucăți de trinitrotoluen. Urmează apoi radioreceptorul.

— Dă-mi cele trei aprinzătoare, îi cere el lui Buscia.

În momentul în care acesta i le întinde, Lehman îi spune:

— Fii atent, dacă le legăm prost, sărîm în aer.

Această afirmație este falsă. Dar Buscia se întinde pe sol pentru a nu fi atins de o eventuală explozie. Este exact ceea ce vrea Lehman. Cu un gest rapid, în loc să branșeze detonatorii, el îi bagă discret în buzunar.

Însoțit de Buscia, Lehman se reîntoarce la Roma și așteaptă îngrozit ziua de 15 august. El este sigur că Buscia îl va lichida cînd va afla că nu a amorsat bomba. Totuși, se prezintă săptămînal să ridice cei 250 de dolari și, în plus, încă o primă de 2 000 de dolari.

La 15 august, ziua ceremoniei de la Mont-Faron, Lehman așteaptă într-un mic apartament din Roma, în tovărășia lui Buscia și a altor doi teroriști. La ora 16, nervos, Buscia începe să dea telefoane. Orele trec. Noaptea coboară. Pentru Lehman este o noapte de groază. La ora cinci dimineața, Buscia vine la el și-i spune: „Lovitura a fost ratată, dar nu din vina ta. Perechea a sosit prea tîrziu. Poliția nu i-a mai lăsat să se apropie de mausoleu. Vom relua totul de la capăt cu altă ocazie“.

De fapt, perechea sosise la timp, ba chiar mai devreme decît se stabilise. Numai că poliția blocase căile de acces spre mausoleu mult mai înainte. Lehman a scăpat ca prin minune.

Buscia a încercat ulterior să repete operația în regiunea Vendée, unde generalul de Gaulle trebuia să participe la inaugurarea statuii lui Clemenceau la Sainte Hermine. Dar, printr-o largă desfășurare de forțe, poliția a arestat echipa lui Buscia și întreaga rețea C.N.R. din Nisa. Lehman muncise cu folos pentru dolarii încasați.

În cadrul S.D.E.C.E.¹ există mai multe servicii. Serviciul 1 se ocupă cu culegerea de informații și are următoarele birouri desemnate prin inițiala R (de la renseignement — informație): R—1 (informații și analiză), R—2 (Europa orientală), R—3 (Europa occidentală), R—4 (Africa), R—5 (Orientul mijlociu), R—6 (Extremul orient), R—7 (America și emisfera occidentală).

Serviciul 2 se ocupă de contraspionaj, serviciile 3 și 4 formează așa-numita secție comunistă, serviciul financiar poartă numărul 6, iar cel administrativ numărul 7.

Serviciului 5, denumit „Acțiune“, i-a revenit misiunea de a duce greul luptei împotriva O.A.S. Sediile acestui serviciu sînt situate într-un grup de clădiri de pe bulevardul Mortier, lîngă Fort des Lilas. Cea mai mare parte a lucrătorilor sînt corsicani. Ei fac antrenamente fizice intensive, iar apoi un stagiu în tabăra de la Satory, unde, într-o zonă specială, izolată de restul taberei, învață toate metodele de distrugere cunoscute. Se specializează în: minuirea armelor, lupte, judo, karate, transmisiuni radio, acțiuni de sabotaj, interogări cu sau fără tortură, răpiri, incendieri și asasinate. Unii vorbesc doar franțuzește, dar alții sînt poligloți și se descurcă în orice capitală a lumii.

Autorizați să omoare în caz de forță majoră, în exercitarea atribuțiilor lor, ei uzează adesea de această posibilitate.

O.A.S., acționînd din ce în ce mai violent, directorul S.D.E.C.E., generalul Eugène Guillaud, se hotărăște s-o reducă la tăcere. O serie de agenți reușese să se infiltreze în cercurile conducătoare ale O.A.S. și să aresteze pe majoritatea șefilor organizației, printre care și pe animatorul ei, instigatorul atentatului de la Petit-Clamart, Antoine Argoud. La început locotenent în cadrul Forțelor franceze libere, inteligent și dinamic, acesta și-a cîștigat pe merit galoanele de colonel, primind la Alger comanda unui regiment de cavalerie. În aprilie 1961 se numără printre principalii organizatori ai puciului din Alger, iar un an mai tîrziu devine șeful operativ, în exil, al O.A.S. Expert în problemele războiului psihologic, el înțelege să lupte împotriva gaullismului pe toate fronturile, de la contactele diplomatice pînă la acțiunile teroriste. De aceea, organizează o campanie de propagandă în cadrul căreia șeful „Consiliului rezistenței naționale“, ramură politică a O.A.S., Georges Bidault

¹ Serviciul de documentare externă și de contraspionaj sau, sim-
Serviciile secrete franceze.

urmează să acorde o serie de interviuri televiziunilor și ziarelor din Europa occidentală pentru a explica opoziția O.A.S. față de regimul lui de Gaulle.

S.D.E.C.E. ia cunoștință de acest proiect al lui Argoud în luna decembrie 1962. Între alte detalii, rapoartele precizează că Argoud a contactat deja B.B.C.-ul în vederea acordării unui interviu într-un viitor foarte apropiat.

La 15 ianuarie 1963, Bidault sosește la Londra, călătorind cu un pașaport fals, și acordă interviul pe care televiziunea îl transmite la 4 martie. Părăsind Londra, Bidault merge la München, unde se întâlnește cu Argoud. Acesta aranjează ca Bidault să acorde o serie de interviuri principalelor posturi de radio și corespondenților celor mai mari ziare din R. F. Germania, în cursul cărora fostul ministru de externe al Franței urmează să acopere cu un vâl subtil esența activităților O.A.S.

Succesul campaniei de propagandă inspirată de Argoud și dusă de Bidault îngrijorează guvernul francez, care hotărăște să-i pedepsească sever pe principalii conspiratori ai O.A.S. pentru a descuraja eventualele intenții similare.

La 22 februarie 1963, copia unui raport adresat ministrului de interne de către șeful Serviciului 2 al S.D.E.C.E. ajunge pe biroul șefului Serviciului „Acțiune”. Iată un extras din acest raport :

„Am reușit să dăm de urma unuia dintre principalii agenți ai mișcării subversive, și anume ex-colonelul din armata franceză Antoine Argoud. El s-a refugiat în Germania unde, potrivit informațiilor care ne-au parvenit, intenționează să rămână citva timp...”

În aceste împrejurări, ar fi posibil să-l capturăm pe Argoud. Întrucât cererea înaintată de serviciul nostru Serviciului de securitate german privind predarea agentului O.A.S. a fost respinsă, trebuie să acționăm cu maximum de rapiditate și discreție pentru capturarea lui, cu atât mai mult cu cât nu este exclus ca germanii să se aștepte la o intervenție a noastră în forță.”

Această misiune este încredințată Serviciului „Acțiune”.

În după-amiaza zilei de 25 februarie, Argoud se întoarce la München venind de la Roma, unde avusese o întrevedere cu liderii O.A.S. De la aeroport el ia un taxi, cerind șoferului să-l ducă la hotelul Eden-Wolff, unde reține o cameră, probabil în vederea unei alte întrevederi. În holul hotelului este acostat de doi bărbați, care i se adresează într-o germană impecabilă. Luându-i drept polițiști germani, el vrea să scoată pașaportul din buzunar, dar este imobilizat, luat pe sus și dus într-o ca-

mionetă ce aștepta în fața hotelului. Argoud încearcă să scape, zbatându-se, dar o lovitură în nas, un pumn în stomac și un deget apăsător pe centrul nervos de sub ureche îl fac să leșine.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, el coboară din camionetă, clătinându-se, în curtea interioară a poliției din Paris.

Serviciul „Acțiune” nu prevede însă consecințele răpirii. Este drept că dispariția lui Argoud provocă demoralizare în cadrul O.A.S., dar în același timp aceasta îl determină pe locotenent-colonelul Marc Chazanet să treacă hotărât la acțiune, luând conducerea operațiilor ce vizau asasinarea generalului de Gaulle.

În dimineața zilei de 11 martie, când află de executarea pedepsei cu moartea pronunțată contra lui Bastien-Thiry, gândindu-se la un plan de asasinare a generalului de Gaulle, Chazanet știe că eșecurile tentativelor de la Petit-Clamart și Școala militară vor face dificil un nou atentat.

Găsirea unui om care să-l omoare pe de Gaulle nu era o problemă, existau destui O.A.S.-iști dornici să săvârșească acest act. Trebuia însă găsit un om care să fie mai presus de orice bănuială și întocmit un plan care să aibă în vedere dificultatea de a străpunge rețeaua protectoare dispusă în „cercuri concentrice” în jurul persoanei președintelui.

În urma atentatului neizbutit de la Petit-Clamart, serviciile secrete franceze își intensificaseră activitatea de pătrundere în rândurile O.A.S. Recenta răpire a lui Argoud demonstra limpede că Serviciul „Acțiune” nu dă înapoi când este vorba de folosirea mijloacelor „tari”.

După răpirea lui Argoud, șefii O.A.S., cuprinși de panică, fug în Spania, America sau Belgia. Actele false și biletele cu destinația unor țări depărtate încep să fie foarte căutate. Această panică afectează profund moralul organizației teroriste. Simpatizanții O.A.S. din Franța, până atunci gata să-i ajute pe cei urmăriți, să transporte pachete sau arme, să transmită mesaje sau chiar să furnizeze informații, sub imperiul fricii, bat în retragere.

După eșecul de la Petit-Clamart și interogarea celor arestați, trei rețele ale O.A.S. ce acționau în Franța sînt destrămate. Toate casele suspecte sînt scotocite, ocazie cu care se descoperă arme, muniție și explozivi. Alte două comploturi vizînd suprimarea lui de Gaulle sînt lichidate în fașă.

În aceste condiții, Chazanet are nevoie de „un om pe care să nu-l cunoască nimeni”. Trecînd în revistă lista teroriștilor dispuși să-l lichideze pe șeful statului francez, constată că fie-

care dintre aceștia are cite un dosar la fișierul poliției franceze. De altfel, același motiv îl determină și pe el însuși să se ascundă într-un hotel din Alpii austrieci.

Găsește soluția puțin înainte de ora prânzului, după ce își petrecuse toată dimineața fumînd în pat două pachete de țigări. Planul care începe să se contureze pare că va înlătura toate obstacolele.

Înainte de dejun, Chazanet se duce la poștă și expediază telegrame prin care își anunță colegii risipiți sub nume false prin diferite țări ale Europei că va lipsi câteva săptămîni din Austria. De fapt, pleacă în căutarea unui asasin de meserie.

...Omul pe care avea să-l aleagă pentru a-l suprima pe generalul de Gaulle se întorcea în aceste zile dintr-o călătorie făcută în Orientul mijlociu. Printre pasagerii unui avion care ateriza pe pista 40 a aeroportului Londrei se afla și un englez blond, cu fața bronzată de soarele Orientului. După două luni petrecute în acea parte a lumii, acesta se simțea destins, cu atât mai mult cu cît în buzunarul de la piept avea un cec important, emis pe numele său pentru o bancă din Elveția.

În nisipurile Egiptului lăsase cadavrele a doi specialiști germani, a căror moarte întîrziase cu cîtiva ani punerea în funcțiune a rachetei „Al Gumhuria”, atât de așteptată de egipteni...

Trei luni mai tîrziu, Chazanet discută cu colaboratorii săi apropiați, Casson și Montclair, într-o cameră a pensiunii Kleist din Viena, păziți de uriașul Viktor Kowalski, dosarele a trei asasini profesioniști, dintre care unul urmează să fie angajat pentru asasinarea generalului de Gaulle.

Metodic, Chazanet își începe expunerea trecînd în revistă eșecurile suferite de O.A.S. în ultimele luni ca urmare a ofensivei dezlănțuite de serviciile secrete franceze.

— Trebuie să privim adevărul în față, spune el. În ultimele patru luni am suferit trei înfrîngerii grele. Eșecul de la Școala militară este unul dintr-o lungă serie de tentative. Este inutil să intru în detalii pe care le cunoașteți ca și mine. Răpirea lui Argoud a însemnat pierderea unuia dintre cei mai capabili șefi ai noștri. În ciuda fidelității lui față de cauza noastră, datorită metodelor moderne de interogare, cuprinzînd probabil și folosirea drogurilor, siguranța întregii organizații este astăzi compromisă. Practic, trebuie deci să pornim iar de la zero. Iată de ce, în loc să fim la cartierul nostru general din München, ne aflăm în această încăpere obscură. Acum un an, situația ar fi fost simplă. Am fi putut face apel la mii de vo-

luntari entuziaști. Acum așa ceva nu mai este posibil. Executarea lui Bastien-Thiry i-a înspăimîntat. Nu pot să mă supăr pe ei, deoarece le-am promis multe și nu le-am oferit nimic. Sîntem în situația în care obiectivul numărul unu, suprimarea dușmanului nostru, nu poate fi realizat cu mijloacele tradiționale. Vă spun sincer că ezit să mai angajez tineri patrioți în proiecte care au foarte puține șanse să scape vigilenței poliției secrete franceze mai mult de cîteva zile. Serviciile secrete au reușit să-și infiltreze oamenii în organizația noastră, astfel încît au ajuns să cunoască chiar și hotărîrile luate la eșalonul superior. De aceea, singura soluție este să angajăm pentru această acțiune un necunoscut.

Și pentru că cei doi invitați îl privesc cu nedumerire, Chazanet continuă :

— Ne trebuie un om care nu are nici o legătură cu O.A.S., un om total necunoscut de organele poliției franceze. El se va deplasa cu un pașaport fals și după executarea misiunii va dispărea în țara sa, sau unde va dori. Este foarte important ca el să poată pătrunde în Franța fără a fi reperat și fără a trezi bănuieli.

Casson și Montclair rămîn tăcuți un timp, reflectînd la cele prezentate de Chazanet, după care Montclair întrebă :

— Din cîte înțeleg, este vorba de un asasin de meserie, plătit ca atare ?

— Întocmai, răspunde Chazanet. Va trebui plătit, și încă scump.

— Dar de unde să găsim un asemenea om ? intervine Casson.

Chazanet îl oprește cu un gest al mîinii :

— O clipă, domnilor. Înainte de a intra în amănunte, aș vrea să știu dacă în principiu sînteți de acord cu acest proiect. Cei doi schimbă între ei o privire și apoi aprobă.

Chazanet este mulțumit :

— De la început trebuie să știți că la baza planului meu stă păstrarea unui secret absolut. Cred în loialitatea și în discreția voastră. Cooperarea cu tine, René, este indispensabilă, deoarece tu va trebui să rezolvi problemele financiare implicate de operație. Iar tu, André, va trebui să aduni o mîină de oameni siguri, capabili de devotament total, gata să intervină la nevoie. Tot ceea ce discutăm acum trebuie să rămînă categoric între noi trei, care preluăm răspunderea pregătirii, finanțării și executării proiectului. Cu cît secretul este cunoscut de mai puțini, cu atît el are șanse mai mari de a fi păstrat.

După câteva clipe de tăcere, Montclair își exprimă nedumerirea :

— Vreți să spuneți că Consiliul O.A.S. și celelalte organe de conducere nu trebuie să cunoască existența acestui proiect ?

— Nimeni, dar absolut nimeni în afară de noi trei și de omul care o va executa, nu va cunoaște ceva despre această operație.

Chazanet așteaptă câteva clipe alte întrebări. Cum totul este clar, continuă :

— În concluzie, sunteți sau nu de acord să mă secondati în condițiile pe care vi le-am spus ?

După ce obține aprobarea lui Casson și Montclair, Chazanet trece la detalii.

— În ziua în care am aflat de executarea lui Bastien-Thiry, am început să caut omul de care avem nevoie. Vă închipuiți cât de greu poți găsi un asemenea exemplar. Iată rezultatul căutărilor mele.

Chazanet însoțește ultima frază cu un gest prin care împinge în fața oaspeților săi trei dosare aflate pe masă. Apoi continuă :

— Vă rog să studiați aceste dosare, pentru că apoi să cădem de acord asupra unuia dintre candidați. Eu l-am clasat deja în ordinea preferinței, pentru cazul în care primul de pe listă nu ar putea sau nu ar vrea să accepte propunerea noastră.

Într-un sfert de oră Casson și Montclair termină lectura pieselor celor trei dosare și așteaptă în tăcere, privindu-l pe Chazanet.

— Ați văzut despre cine este vorba. Fiindcă nu ați reținut probabil numele lor, să-i numim potrivit naționalității fiecăruia : germanul, sud-africanul și englezul. Pentru care optezi, André ?

— După statele de serviciu, dacă ele corespund realității, englezul este, indiscutabil, cel mai potrivit.

— Și dumneata, René ?

— De aceeași părere. Germanul este prea bătrîn pentru o asemenea acțiune și nu are nici suficientă experiență. Pe de altă parte, a acționat din motive de natură personală și, în consecință, nu este un profesionist. Cît despre sud-african, cred că metodele folosite de el nu rezistă în fața poliției franceze. Englezul întrunește o serie de calități importante, printre care și aceea de a cunoaște și vorbi curent franceza.

Chazanet aprobă printr-o mișcare a capului :

— Ai dreptate. Și eu am rămas impresionat de isprăvile englezului. Am vrut să mă conving că cele relatate în piesele dosarului sînt adevărate și am scormonit mai în adîncime. Trebuie să vă spun că nu am găsit dovezi categorice. De altfel, dacă aș fi obținut asemenea dovezi, englezul nu ne-ar mai fi fost util, deoarece ar fi însemnat că el figurează în evidența poliției. Despre acest om nimeni nu știe ceva sigur. În mod oficial el este un cetățean fără pată. Chiar dacă englezii l-au reperat, nu au nici o probă împotriva lui. În ipoteza că ar avea loc o anchetă oficială, este foarte puțin probabil ca englezii să-l semnaleze S.D.E.C.E.-ului. De altfel, am impresia că serviciile secrete engleze nu colaborează cu cele franceze. Numai așa se explică de ce englezii nu au semnalat francezilor în luna ianuarie prezența lui Bidault la Londra.

În concluzie, englezul prezintă toate atuurile... în afară de unul singur : va trebui să-l plătim foarte scump. De aceea este necesar să căutăm fonduri. Eu voi da acum un telefon la Londra și-i voi cere unui prieten să ia legătura cu omul nostru. Dacă acesta acceptă să se urce în primul avion spre Viena, am putea discuta cu el chiar în această seară, după cină. V-am rezervat două camere la capătul coridorului, tot la acest etaj, gîndindu-mă că nu strică să fim toți apărați de Viktor. Nu se știe niciodată.

Cu aceste cuvinte, Chazanet termină ședința și pleacă la poșta centrală, nu înainte însă de a-i lăsa lui Montclair un pistol.

6

În aceeași seară, un avion, venind de la Londra, ateriza pe aeroportul vienez Schwechat. Instalat confortabil în scaunul capitonat cu catifea vișinie, englezul blond privea prin hublou luminile de semnalizare care defilau în viteză sub pasărea de oțel ce pierdea treptat din înălțime. De pe scaunul alăturat, tînărul francez care lucra la Biroul francez de turism din Londra îl privea cu oarecare îngrijorare. Încă de la ora prînzului, cînd primise telefon de la Chazanet, nu se mai simțea în apele lui. În urmă cu un an, în timp ce-și petrecea concediul la Paris, el aderase la O.A.S., iar acum primea înția sa misiune. Conform instrucțiunilor primite telefonic de la Chazanet, el se prezentase acasă la englez, transmițindu-i un anu-

mit mesaj. Englezul, aflind că în trei ore va trebui să se urce într-un avion cu destinația Viena, nu se arătase prea surprins. Calm, el își pregătise o mică valiză de călătorie și împreună cu tânărul francez mersese la aeroport.

În timpul zborului stewardesa îl anunțase pe francez că la aterizare să se prezinte la biroul de informații al aeroportului. Aici i s-a întins o carte de vizită pe care scria: „Cheamă-mă la 614.403. Schulze.” Instrucțiunile primite la telefon erau scurte și precise. Părăsind cabina telefonică, francezul mototoli cartea de vizită și o aruncă într-un coș de gunoi. Englezul se aplecă, o luă și o rupse în multe bucățele, pe care le arse la flacăra brichetei. Apoi urcară într-un taxi care-l lăsă în centrul orașului.

— Acum ne despărțim spuse tânărul francez. Am primit indicația să vă însoțesc pînă aici, la pensiunea Kleist. Urcați la camera 64, unde sînteți așteptat.

Deși funcționarul de la recepție era întors cu spatele, zgomotul ușii care se deschidea îi atrase atenția. Fără a schița nici cel mai mic gest spre oficiul de recepție, englezul se îndreptă spre scară. Funcționarul era tocmai pe cale să-l întrebe pe cine caută, cînd vizitatorul îl salută neglijent. Fără să se grăbească, englezul urcă cîte două trepte. La palierul primului etaj se opri și aruncă o privire pe coridor. Pe ușa din capătul coridorului se vedea numărul 64. Pe partea stîngă, o perdea de catifea roșie masca un fel de intrînd. Fără să se miște de pe palier, englezul examină cu atenție perdeaua sub care se zărea vîrfurile unui pantof. El făcu stînga-mprejur și se întoarse în hol. De această dată funcționarul îl aștepta cu fața spre scară.

— Fă-mi, te rog, legătura cu camera 64! spuse englezul.

Recepționarul îl privi o secundă, formă numărul cerut și îi întinse receptorul.

— Dacă namila dumitale nu iese de după perdea în 15 secunde, mă întorc acasă, spuse englezul pe un ton care nu suporta replică.

Cînd ajunse din nou pe palier, în spatele perdelei nu se mai zărea pantoful, iar în cadrul ușii deschise, de la camera 64, îl aștepta Chazanet. Intrînd în cameră, englezul îi văzu pe Montclair și Casson, așezați la masa devenită birou de lucru. În timp ce aceștia îl examinau cu curiozitate, englezul își trase un fotoliu și se instală comod în fața lui Chazanet.

La prima vedere, noul venit făcea impresie bună. Era un bărbat suplu, cu statură athletică, de 1,80 m, și avea în jur de 30 de ani. Fața sa bronzată avea trăsături regulate. Totul în

înfățișarea lui arăta că poseda mult sînge rece. Chazanet se simți tulburat de ochii englezului. Erau niște ochi mari, care te priveau drept în față cu o sinceritate absolută. Privind mai atent acești ochi, puteai constata că irisul lor avea ceva straniu, fiind de un cenușiu rece, metalic. Din clipa în care privirea lui întîlnise privirea englezului, Chazanet încerca o stare de neliniște, de nesiguranță.

— Știu cine sînteți. Eu sînt colonelul Chazanet, începu el brusc.

— Și eu știu cine sînteți, spuse englezul. Sînteți șeful operativ al O.A.S. Dumneata ești maiorul René Montclair, casierul organizației, iar dumneata ești André Casson, șeful rețelei clandestine din metropolă.

— Se pare că știți destule despre noi, interveni Casson. Englezul își aprinse o țigară, după care dădu replica:

— Domnilor, să fim sinceri! Dumneavoastră știți cine sînt eu, iar eu știu cine sînteți dumneavoastră. Noi toți avem niște ocupații neobișnuite. În timp ce dumneavoastră sînteți urmăriți, eu sînt liber să mă deplasez unde vreau, fără să fiu supravegheat. Eu lucrez pentru bani, iar dumneavoastră pentru un ideal. În ciuda acestor deosebiri, și dumneavoastră și eu sîntem profesioniști în probleme practice. Prin urmare, este inutil să încercăm să ne păcălim. Dumneavoastră ați cules informații despre mine. Era cît se poate de firesc să aflu că cineva se interesează de mine și, la fel de firesc, să vreau să știu de ce fac obiectul acestei atenții speciale. Imediat ce am aflat care este organizația ce mă are în atenție, am consultat colecția de jurnale franceze de la British Museum și am aflat ceea ce mă interesa. De aceea, vizita francezului pe care mi l-ați trimis astăzi nu m-a surprins. Acum, cînd sînt lămurit cine sînteți și pe cine reprezentați, mai vreau să știu ce așteptați de la mine.

Urmă o lungă tăcere. Casson și Montclair încercau să întîlnească privirea lui Chazanet, dar colonelul și englezul se priveau în ochi. Ultimele îndoieli ale șefului O.A.S. se spulberau. De un asemenea om avea nevoie.

— Fiindcă ați cules informații despre noi, nu voi mai pierde timpul expunîndu-vă scopurile urmărite de organizația noastră. Cînd ați afirmat că O.A.S. luptă pentru triumful idealului, ați spus un mare adevăr. Actualmente Franța este condusă de un dictator. Noi considerăm că actualul regim nu poate fi răsturnat atîta timp cît dictatorul mai trăiește. Am încercat să-l doborîm în șase rînduri, dar nu am reușit. De aceea, ne-am

gîndit să apelăm la serviciile unui profesionist. Intrucît nu avem bani de risipit, am vrea să ştim de la început dacă acţiunea aceasta poate fi dusă la capăt.

Ochii cenuşii ai englezului licăriră şi Chazanet ştiu care va fi răspunsul la întrebarea lui.

— Nimeni nu poate scăpa de un glonţ tras de un profesionist. De Gaulle, mai mult ca oricare altul, este expus unui atentat. Dacă e ceva într-adevăr greu de realizat, aceasta este salvarea atentatorului. Omul ideal pentru dumneavoastră ar fi un fanatic, un om gata să se sacrifice pentru cauză. Dar se pare că nu aţi reuşit încă să găsiţi un asemenea om. Dacă atentatele de la Pont-sur-Seine şi Petit-Clamart au eşuat, aceasta se datoreşte faptului că nici unul din teroriştii care au luat parte la ele nu a fost dispus să-şi sacrifice viaţa.

— Şi dacă am angaja un profesionist? reluă Chazanet.

— Un profesionist nu acţionează din convingere. El este deci mai calm, mai metodic, mai lipsit de scrupule. El calculează toate riscurile şi de aceea are mai multe şanse de reuşită. Un asemenea om nu trece la acţiune pînă nu întocmeşte în cele mai mici amănunte un plan în care să prevadă nu numai succesul misiunii, ci şi posibilitatea de a se salva. În cazul de faţă o asemenea misiune este foarte greu de realizat, mult mai greu decît dacă ar fi vorba de şefii altor state.

— De ce credeţi asta? intră în discuţie Montclair.

— Fiindcă de Gaulle se ştie vizat. În acest moment toate serviciile de securitate sînt în alertă. Toate eşecurile precedente nu fac decît să complice misiunea celor care vor relua asemenea tentative.

— Dacă am folosi un profesionist...

— Nici nu aveţi altă soluţie, tăie scurt englezul.

— De ce? Sînt încă destui oameni gata să se sacrifice.

— Da, există încă Watin şi alţii de calibrul lui Bastien-Thiry. Dar din moment ce m-aţi chemat aici, daţi-mi voie să cred că duceţi totuşi lipsă de asemenea oameni. Nu trebuie să uitaţi că organizaţia dumneavoastră este împinzită de agenţii serviciilor secrete franceze, astfel încît şansele de a păstra secretul unui complot sînt nule. Vă trebuie deci un om din afara organizaţiei. Cine va fi acesta şi cit va cere? Domnilor, cred că aţi avut suficient timp să examinaţi şi să apreciaţi valoarea acestui om, nu-i aşa?

Chazanet aruncă o privire semnificativă spre Montclair. Acesta aprobă inclînînd capul. Casson îl imită. Englezul privea în gol, cu un aer de indiferenţă.

— Sînteţi hotărît să-l lichidaţi pe de Gaulle? întrebă în sfîrşit Chazanet.

Deşi vorbise cu o voce scăzută, ecoul întrebării sale părea că pluteşte în aer, umplînd încăperea. Englezul îşi îndreptă privirea spre Chazanet. Din nou ochii lui erau lipsiţi de orice expresie.

— Da, dar vă costă foarte scump.

— Cît? interveni Montclair.

— Trebuie să înţelegeţi că se dă o singură dată o asemenea lovitură în viaţă. Şansele mele de a scăpa teafăr sînt extraordinar de reduse. De aceea banii primiţi pentru această operaţie trebuie să-mi ajungă pentru toată viaţa.

— Cînd vom pune mina pe putere, vom avea destui bani ca să...

— Banii jos, îl întrerupse englezul. Jumătate înainte şi jumătate după.

— Cît? întrebă Chazanet.

— O jumătate de milion, veni răspunsul sec.

— Este prea mult o jumătate de milion de franci.

— De dolari, preciză englezul.

— O jumătate de milion de dolari?! exclamă Montclair, ridicîndu-se de pe scaun. Glumiţi?!

— Nicidecum, replică calm englezul. Sînt cel mai bun şi, prin urmare, cel mai scump.

— Am putea găsi pe cineva cu pretenţii mai rezonabile, interveni Casson.

— Da, aprobă englezul stăpîn pe sine, puteţi găsi şi oameni mai ieftini, care să fugă cu cei 50% din banii plătiţi înainte sau să descopere nişte motive care să-i împiedice să execute operaţia. Ținînd seama de faptul că dumneavoastră speraţi să obţineţi Franţa, constat că nu vă preţuiţi prea mult ţara.

După o scurtă tăcere, Chazanet începu:

— Acceptăm. Precizez însă că nu avem deocamdată o jumătate de milion de dolari.

— Bănuiam, răspunse englezul. Dacă vreţi să facem treabă, căutaţi bani. Eu nu ţin neapărat să execut această operaţie. Din ultimul contract am cîştigat destul ca să pot trăi liniştit cîţiva ani. Suma este într-adevăr mare, dar recunoaşteţi că şi riscurile pe care mi le asum sînt excepţionale. Dumneavoastră vreţi ceva mai mult decît vreau eu, vreţi Franţa, şi în schimb nu vă asumaţi nici un risc. Regret. Dacă suma

pe care v-o cer vi se pare prea mare, aplicați în continuare metodele pe care le-ați folosit pînă acum.

Spunînd aceste cuvinte, englezul se ridică și-și stinse țigara în scrumieră.

— Așezați-vă! Vom găsi banii, interveni Chazanet.

— Bine. Dar am și eu de pus cîteva condiții.

— Vă ascult.

— Ce persoane sînt la curent cu această operație și cine știe că eu mă ocup de executarea ei?

— Numai noi trei care sîntem aici. Ideea mi-a venit după executarea lui Bastien-Thiry. Personal am întreprins totul, și ca atare nimeni în afară de noi nu știe nimic.

— Așa trebuie să și rămînă lucrurile. Toate hîrțile privitoare la operație vor trebui distruse prin ardere. Ținînd seama de ceea ce s-a întîmplat cu Argoud în februarie, în cazul în care unul dintre dumneavoastră este arestat, eu mă consider dezlegat de orice obligație. Trebuie deci să luați măsuri de asigurare a securității dumneavoastră pînă la executarea contractului.

— De acord, răspunse Chazanet. Altceva?

— Planul va fi în întregime conceput și aplicat de mine și nu-l voi face cunoscut nimănui, nici măcar dumneavoastră. Pe scurt, eu voi dispărea și nu veți mai auzi vorbindu-se de mine. Aveți numărul de telefon și adresa mea din Londra. Îmi voi părăsi domiciliul de îndată ce voi fi gata să acționez și nu trebuie să mă căutați acasă decît în caz de mare urgență. În rest, nu trebuie să existe nici o legătură între noi. Vă voi lăsa numele băncii din Elveția la care veți depune banii. Cînd banca mă va anunța că ați depus prima rată de 250.000 dolari, în cazul în care pregătirile necesare vor fi gata, voi trece la acțiune. Nu voi accepta nici o presiune și nici un amestec din partea nimănui și nu voi acționa decît așa cum voi crede eu de cuviință. De acord?

— De acord. Dar vreau să vă spun că agenții noștri din Franța sînt în măsură să vă furnizeze informațiile de care veți avea nevoie. Unii dintre aceștia ocupă posturi foarte înalte. Englezul se gîndi cîteva clipe.

— Foarte bine. Să-mi dați un număr de telefon, de preferință la Paris, unde să pot suna de oriunde din Franța. La telefon nu voi spune nimănui unde mă aflu. Omul care-mi va răspunde la telefon nu trebuie să știe cu ce mă ocup eu. Cu cît va ști mai puțin, cu atît mai bine. De acord?

— Foarte bine. Constat că doriți să acționați singur și că

nu aveți nevoie de ascunzători. În privința actelor, avem excelenți specialiști.

— Vă mulțumesc. Actele mi le procur singur.

Casson interveni:

— Am în Franța o rețea asemănătoare Rezistenței. Pot să v-o pun la dispoziție.

— Nu, mulțumesc, prefer să păstrez anonimatul. Este cea mai eficace armă de care dispun.

Casson nu se dădu bătut.

— Presupunînd că se vor ivi încurcături, veți avea nevoie de o ascunzătoare.

— Nu vor fi încurcături decît dacă le veți provoca dumneavoastră. Nu vreau să mă sprijin și nici să fiu cunoscut de organizația dumneavoastră, pentru simplul motiv că în O.A.S. mișună informatorii și agenții siguranței.

Casson părea că este pe punctul să explodeze. Montclair privea preocupat pe fereastră. Chazanet îl privea gînditor pe englez.

— Fii calm, André! Va opera singur, potrivit stilului său.

— Ceea ce aș vrea să știu, murmură Montclair, este modul în care am putea strînge o asemenea sumă atît de repede.

— Folosiți-vă de organizație pentru a prăda cîteva bănci, sugeră englezul.

— La urma urmei, chestiunea aceasta ne privește pe noi. Să vedem dacă mai avem ceva de clarificat cu dumneavoastră, se adresă Chazanet englezului.

— Eu aș vrea să ridic o problemă, începu Casson. Ce vă poate împiedica să puneți mîna pe sfertul de milion și să dispăreți?

— V-am mai spus, domnilor, că vreau să mă retrag din activitate. Nu am de loc chef să fiu hăituit de o armată de foști militari în comandourile franceze. În această situație aș fi nevoit să consum toți banii numai pentru a-mi salva pielea.

— Și ce ne poate împiedica pe noi, insistă Casson, să refuzăm să vă plătim restul de bani după executarea operației?

— În acest caz, fiți siguri că v-aș găsi oriunde v-ați ascunde. Dar nu cred că veți proceda astfel. Nu-i așa?

— Firește, răspunse Chazanet. Și acum, dacă totul este clar, este inutil să vă reținem. Oh! un ultim amănunt, își reaminti Chazanet: numele dumneavoastră. Dacă doriți să păstrați anonimatul, aveți nevoie de un nume de cod. Aveți vreo propunere?

Englezul se gîndi cîteva clipe.

— „Șacal” vă convine?

Chazanet aprobă, și cei doi se îndreptară spre ieșirea din apartament. Când Chazanet deschise ușa, Viktor Kowalski ieși din ascunzătoare și se apropie de cei care-și luau rămas bun.

— Vă vom contacta, așa cum am stabilit, imediat ce ne va fi posibil. Până atunci, pentru a nu pierde timpul, puteți trece la întocmirea planului. Noapte bună, domnule... „Șacal”.

Englezul părăsi pensiunea Kleist, își petrecu noaptea la hotelul aeroportului și a doua zi dimineața se urcă în primul avion de Londra.

7

În anul 1963, în a doua jumătate a lunii iunie și în tot cursul lunii iulie, atacurile de mare anvergură au cunoscut o recrudescență fără precedent în Franța. De la un capăt la altul al țării, aproape zilnic, indivizi înarmați cu pistoale și arme automate prădau băncile. Atacurile fulger asupra magazinelor de bijuterii erau atât de frecvente, încât poliștii nu mai pri-dideau cu cercetările. Protestele repetate ale proprietarilor de bănci și bijutierilor au determinat autoritățile polițienești să sporească numărul patrulilor de noapte. Atunci răufăcătorii au început să acționeze mai ales ziua, hotărâți să înfrunte cu gloanțe pe toți cei care li s-ar fi opus. Spre sfârșitul lunii iulie, au fost arestați trei bandiți. Dacă unul dintre ei se dovedi a fi un hoț ordinar, în schimb ceilalți doi recunoscuseră că aparțin O.A.S. În ciuda interogatoriilor severe la care au fost supuși, ei nu au dat explicații despre mobilul acestor spargerii, mulțumindu-se să spună că au acționat la ordinul marelui lor șef, pe care nu-l cunoșteau. Ipoteza pe care au emis-o autoritățile polițienești a fost aceea că la baza acestor acte banditești se afla O.A.S. care avea nevoie de bani în cel mai scurt timp. Abia în prima jumătate a lunii august a fost găsită explicația completă.

În ultima săptămână a lunii iunie, pe biroul generalului Guilbaud se afla un raport sosit de la Roma, în care era informat că trei șefi principali ai O.A.S., și anume Marc Chazanet, René Montclair și André Casson, s-au instalat la ultimul etaj al unui hotel situat în apropierea străzii Condotti. Raportul mai semnala că, în ciuda prețurilor mari plătite într-un hotel

atât de elegant, cei trei închiriaseră întregul etaj, precum și etajul de dedesubt, destinat paznicilor lor, opt francezi foști militari în Legiunea străină. La început se crezuse că aceste persoane s-au adunat pentru vreo ședință, dar pe măsură ce zilele treceau agentul S.D.E.C.E. ajunsese la concluzia că de fapt era vorba despre niște măsuri de precauție menite să prevină repetarea pățaniei lui Argoud.

Între timp, întors la Londra, „Șacal” consacră ultima jumătate a lunii iunie și prima jumătate a lunii iulie unor activități metodice repartizate. Printre altele, el citi aproape tot ce scrisese generalul de Gaulle sau se scrisese despre el. Întocmi o listă completă a lucrărilor având legătură cu șeful statului francez și le comandă sub nume fals la diverse librării. Apoi le studie cu grijă, subliniind pasajele importante din punctul său de vedere, notînd anumite date într-un carnet și elaborînd în minte un portret detaliat al omului care ocupa Palatul Elysée.

Pe baza lecturilor făcute, „Șacal” reuși să-și facă o idee cât de cât precisă despre personajul pe care urma să-l lichideze, dar nu găsi răspuns la întrebările: cînd, unde și cum să execute „contractul” încheiat cu Chazanet? Abia cînd consultă metodic colecțiile ziarului „Le Figaro” găsi soluția. Pornind de la o vagă idee, sugerată de lectura unui articol scris în 1962, el ajunsese la concluzia aproape certă că în cursul anului 1963, într-o zi, indiferent de împrejurări, fără cea mai mică grijă pentru securitatea persoanei sale, Charles de Gaulle va apărea în public. Din acea clipă, „Șacal” începu elaborarea planului propriu-zis. Culcat pe spate în camera sa, cu ochii fixați în tavan, fumînd țigară după țigară, el petrecu multe zile și nopți căutînd răspunsuri la întrebările: „cînd?” și „unde?”. Studie și respinse cel puțin 12 proiecte pînă ajunsese la planul definitiv, care răspundea și la întrebarea „cum?”.

Ca bun profesionist, „Șacal” nu era dominat nici de emoție, nici de ură în activitatea sa. Dacă n-ar fi fost așa, el ar fi murit fără îndoială cu mulți ani înainte, torturat în vreuna din închisorile țărilor în care a acționat. Nu numai că supraviețuise, dar reușise chiar să păstreze un anonim aproape total în jurul persoanei sale. Suma exorbitantă pe care o ceruse și o obținuse pentru a-l lichida pe generalul de Gaulle (cea mai mare sumă oferită pentru un asasinat politic, din 1938, cînd cîțiva milionari evrei oferiseră colonelului A.E. Clouston un milion de lire sterline pentru asasinarea lui

Hitler), reprezenta pentru „Şacal” o avere suficientă pentru toată viaţa.

În plus, era convins că O.A.S. avea să profite de moartea lui de Gaulle pentru a încerca o lovitură de stat, urmată de un guvern de extremă dreaptă, şi că în acest caz era puţin probabilă o anchetă pentru descoperirea asasinului. Cu toate acestea, el îşi pregăti planul pentru situaţia când atentatul va fi urmat de cercetări prelungite în timp şi spaţiu. Din acest motiv, dosarele poliţiei secrete franceze privind operaţia „Şacal” rămân şi acum incomplete.

8

Avionul societăţii S.A.S., sosind de la Copenhaga, alunecă pînă la capătul pistei, pivotă şi după cîţiva zeci de metri se opri în faţa clădirii principale a aeroportului Londrei. Cînd zgomotul motoarelor se stinse de tot, fu fixată pasarela pe care începură să coboare pasagerii. Pe terasa unei clădiri din apropiere, un bărbat blond îşi ridică ochelarii de soare pe frunte şi duse la ochi un binoclu. Era al şaselea lot de pasageri pe care îl examina cu multă atenţie în acea dimineaţă. Pe cimentul inundat de căldură şi de oamenii veniţi să-i întîmpine pe călători, toţi atenţi la manevrele de aterizare, nimeni nu remarcase preocupările blondului.

Cînd cel de-al optulea pasager apărură la capătul pasarelei, „Şacal” — căci el era blondul — tresări uşor şi-l urmări prin binoclu cu o atenţie deosebită. Călătorul care sosea din Danemarca era un preot îmbrăcat într-o sutană gri închis. Cu părul puţin cărunt, el părea să aibă în jur de 40 de ani, în ciuda feţei tinere. Robust, cu umeri largi, avea aproximativ aceeaşi statură cu omul care-l urmărea de pe terasă.

În timp ce pasagerii pătrundeau în holul de sosire pentru a-şi viza paşapoartele şi a se supune controlului la vamă, „Şacal” puse binoclu în toc şi intră în holul principal al aeroportului. După un sfert de oră, preotul danez ieşea de la oficiul vamal ducînd o valiză şi o mică geantă de voiaj. Se părea că nu este aşteptat de nimeni şi primul lucru pe care-l făcu fu să se prezinte la oficiul unei bănci pentru a schimba bani.

După cum a explicat poliţiei daneze atunci cînd, şase

săptămîni mai tîrziu, a fost chestionat, el nu-l remarcase pe tînarul englez blond care, simulînd că-şi aşteaptă rîndul în faţa ghişei băncii, îl examinase discret din dosul lentilelor negre.

Preotul, secondat de englez, părăsi holul aeroportului şi se urcă în autocarul ce mergea spre gara Cromwell. Ajuns la gară, preotul aşteaptă cîteva minute descărcarea bagajelor, după care se îndreaptă spre staţia de taxiuri. În acest timp, „Şacal” se îndreaptă spre parkingul unde îşi lăsase maşina, demară şi se opri lîngă zidul din stînga gării, de unde putea observa, în dreapta, şirul lung de taxiuri ce-şi aşteptau clienţii. După cîteva minute, preotul se urcă într-un taxi. „Şacal” începu urmărirea. Taxiul îl lăsă pe preot în faţa unui mic hotel, în timp ce maşina următorului îşi continuă drumul pînă la primul chioşc de ziare. „Şacal” cumpără un ziar, pe care cinci minute mai tîrziu îl citea preocupat în holul hotelului. Aşteptă circa 20 de minute pînă preotul coborî şi predă băiatului de la recepţie cheia camerei sale. „Şacal” avu timp suficient să observe numărul cheii: 47. Cînd recepţionarul intră în biroul de alături, „Şacal” se strecură pe scară cu mers de pisică, fără să fie remarcat. Deschise uşa camerei 47, văzu paşaportul danezului pe noptieră şi îl luă. După treizeci de secunde, „Şacal” era din nou pe coridor, fără să fi luat cu el şi carnetul de cecuri. Dacă nu exista nici o probă de furt, spera el, autorităţile aveau să-l convingă pe danez că nu-i furase nimeni paşaportul, ci îl pierduse.

Abia după-amiază, după ce scotocise bine camera, danezul îl informă pe directorul hotelului despre dispariţia paşaportului. La rîndul său, acesta, după ce inspectă camera, îl convinse destul de repede pe danez că este inutil să anunţe poliţia întrucît, după părerea sa, paşaportul fusese pierdut între aeroport şi hotel. A doua zi, preotul anunţă pierderea documentului consulatului danez, care îi eliberă un paşaport provizoriu.

Evenimentul se petrecea la 14 iunie 1963.

Două zile mai tîrziu, un student american din New-York trăia o întîmplare similară. El sosi cu avionul şi, la ghişeu societăţii „American Express”, îşi scoase paşaportul pentru a schimba nişte bani. După ce primi banii, puse paşaportul în buzunarul exterior al genţii de voiaj, pe care o lăsă cîteva clipe jos pentru a chema un hamal. În trei secunde geanta dispărură. La biroul de poliţie al aeroportului, ancheta sumară efectuată se materializă într-un raport ce stabilea că geanta

a fost furată. Acest raport, însoțit de o descriere a genții dispărute, precum și a obiectelor și documentelor aflate în interior, a fost transmis tuturor secțiilor de poliție din Londra.

Studentul merse la consulatul american unde, după ce declară furtul pașaportului, primi altul în loc. Consulatul luă notă de incident și informă despre acesta oficialitățile din Washington.

În ciuda diferenței de vîrstă, cei doi călători cărora le dispărușeră pașapoartele aveau ceva comun: amîndoi purtau ochelari, aveau cam 1,80 metri înălțime, umerii largi, ochii albaștri și trăsături asemănătoare celor ale englezului care-i studiase prin binoclu.

După ce „Șacal” studie cu atenție fotografiile acestor două personaje, pierdu o zi întreagă prin magazinele londoneze pentru a-și procura o întreagă listă de obiecte: lentile de ochelari necorective de nuanță bleu, două perechi de ochelari, o pereche de mocasini negri, pantaloni și bluze în număr mare, un costum de preot.

Dintr-un magazin de peruci cumpără două loțiuni speciale ultrarapide pentru vopsitul părului, obținînd și explicații privind modul lor de întrebuințare. Cumpărăturile i-au răpit lui „Șacal” toată ziua, deoarece avusese grijă să nu cumpere din același magazin mai mult de un articol.

Încă înaintea acțiunilor de pe aeroport, „Șacal” adoptase o altă identitate. Procurarea unui pașaport britanic fals nu era o operație prea grea pentru un profesionist. „Șacal” apelase la un procedeu clasic, folosit de contrabandiști pentru a trece frontiera sub identități de împrumut. Pornit prin satele de pe Valea Tamisei, în cimitirul celui de-al treilea el găsi piatra funerară de care avea nevoie. Ea aparținea lui Alexander Duggan, decedat în anul 1931, la vîrsta de doi ani și jumătate. Dacă ar fi trăit, acest Duggan ar fi avut în iunie 1963 aceeași vîrstă ca „Șacal”. Bătrînul preot din sat se arătă binevoitor atunci cînd vizitatorul i se prezentă ca genealogist amator ce dorea să stabilească arborele genealogic al unei familii Duggan. Întrucît aflase că o familie cu numele Duggan trăise cîndva și în acest sat, venise să consulte registrele parohiei. Cîteva cuvinte despre frumusețea bisericii și o bancnotă strecurată în cutia pentru fondurile destinate restaurării lăcașului divin făcură ca atmosfera să devină mai cordială. „Șacal” întoarse foile registrului în care erau consemnate nașterile, căsătoriile și decesele, fără a lăsa impresia că urmărește și altceva decît ceea ce afirmase. Ajungînd la luna aprilie a anului

1929, atenția îi fu atrasă de numele Duggan. Alexander Duggan era născut la 3 aprilie 1929 în parohia Saint-Mark, Sambourne Fishley. El notă toate datele ce-l interesau, mulțumi preotului și plecă. A doua zi, la Londra, se prezentă la Serviciul central al stării civile. Aici, un tînăr funcționar amabil, acceptă cu ușurință atît cartea de vizită prin care „Șacal” se dădea drept avocat al unei firme din Market Brayton, cît și explicațiile potrivit cărora el încerca să dea de urmașii uneia din clientele firmei, care murise lăsînd o frumoasă moștenire. Unul dintre nepoții clientei sale era Alexander Duggan, născut la 3 aprilie 1929 la Sambourne Fishley, în parohia Saint-Mark.

Examinarea registrelor stării civile arăta că nașterea copilului fusese înregistrată la data respectivă, dar că acesta decedase la 8 noiembrie 1931 într-un accident de circulație. Pentru cîteva șilingi, „Șacal” primi cîte un duplicat al actului de naștere și al certificatului de deces. Înainte de a se întoarce acasă, el își procură de la Ministerul Muncii un formular de cerere pentru eliberarea unui pașaport.

Acasă completează formularul pe numele de Duggan, înscriind data reală de naștere a acestuia, dar indicînd semnalmente sale. La rubrica profesiune scrisese „om de afaceri”. Cererea, copia certificatului de naștere și un mandat poștal fură expediate biroului de pașapoarte. Patru zile mai tîrziu, primind pașaportul dorit la o adresă de circumstanță, părăsi Londra cu avionul, îndreptîndu-se spre Copenhaga. În fundul dublu al valizei luase cu el 2000 de lire sterline. Vizita la Copenhaga a fost scurtă și eficientă. Încă la sosire, „Șacal” își rezervă un bilet pentru avionul ce pleca a doua zi după-amiază spre Bruxelles. Cumpără: un costum de preot gri închis, o pereche de pantofi negri, lenjerie de corp și trei cămăși albe. Avu grijă ca toate articolele cumpărate să poarte etichete daneze. Ultimul lucru cumpărat fu o carte despre bisericile și catedralele celebre din Franța. Apoi, după o masă copioasă, luă avionul de 15 și 15 minute în direcția Bruxelles.

În timpul celor 30 de ani de serviciu la Fabrica națională din Liège, Paul Goossens dobîndise reputația unui tehnician desăvîrșit într-un domeniu în care precizia este absolut nece-

sară. Nimeni nu pusese vreodată la îndoială cinstea sa. În cursul celor 30 de ani, el devenise cel mai calificat expert al societății în probleme de armament, fie că era vorba de cel mai mic revolver, sau de cele mai grele mitraliere.

Prin anul 1950, un client străin se plînsese că a fost escroc de o mare sumă de bani cu ocazia unei importante comenzi de arme. Bănuielile s-au îndreptat asupra lui Goossens, care conducea unul din serviciile firmei, și acesta a fost condamnat la 10 ani închisoare, pedeapsă redusă în recurs la jumătate. Datorită bunei sale comportări, Goossens a fost însă eliberat cu un an și jumătate mai devreme. După ieșirea din detenție, Goossens deveni unul din principalii furnizori ilegali de arme din Europa occidentală. Începînd de prin anul 1960 el era cunoscut sub porecla de „Armurierul”. În Belgia, oricine poate cumpăra o armă de foc, revolver automat sau pușcă, cu condiția să poată dovedi că este cetățean belgian. Pentru a cumpăra arme, Goossens nu se servea niciodată de actul său de identitate, deoarece fiecare vânzare de arme și muniții era notată într-un registru al armurierului, odată cu numele și numărul actului de identitate ale cumpărătorului. Goossens se servea de acte de identitate furate sau false. El stabilise legături strînse cu unul din cei mai talentați hoți de buzunare din capitală care, contra cost, îi furniza actele furate. Totodată Goossens făcea apel și la serviciile unui falsificator iscusit, specializat în falsificarea pașapoartelor. Deși lucra cu o întreagă echipă, numai hoțul și falsificatorul cunoșteau adevărata identitate a armurierului. El mai era de asemenea cunoscut de un mic număr de indivizi, în general clienții săi, șefii bandelor de răufăcători din Belgia, care îi asigurau o oarecare protecție refuzînd, în cazul în care erau arestați, să divulge pe furnizorul armelor. Clienții străini îi erau prezențați în general de către unul din membrii „confreriei” criminalilor belgieni, care putea asigura păstrarea discreției.

În dimineața zilei de 21 iulie 1963, Goossens aștepta un englez recomandat telefonic de către unul din cei mai buni clienți ai săi, un fost mercenar care luptase în Katanga între 1960 și 1962.

Vizitatorul sosi pe la ora prinzului și Goossens îl introduce în biroul său.

— Fiți vă rog amabil și scoateți-vă ochelarii, se adresă el vizitatorului imediat ce acesta se instalează în fotoliu. Cum însă englezul ezită, belgianul crezu necesar să adauge :

— Cred că încă de la început trebuie să avem încredere unul în celălalt. Beți ceva ?

Omul care figura în pașaport cu numele de Alexander Duggan își scoase ochelarii negri și studie cu curiozitate pe armurierul care umplea două pahare cu bere. Goossens se așeză apoi la birou, sorbi o înghițitură din pahar și întrebă calm :

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule ?

— Cred că Louis v-a anunțat vizita mea.

— Firește, aprobă armurierul, altfel nu v-ați afla aici.

— V-a spus cumva care este profesia mea ?

— Nu. Mi-a spus numai că v-a cunoscut în Katanga, că garantează pentru discreția dumneavoastră și că aveți nevoie de o armă de foc pe care sînteți dispus s-o plătiți cu lire sterline.

Englezul aprobă printr-o ușoară înclinare a capului, apoi spuse :

— Și pentru că eu vă cunosc meseria, nu văd de ce dumneavoastră nu ați cunoaște-o pe a mea. Am nevoie de o armă cu totul specială, concepută în afara oricăror norme standardizate. Specialitatea mea este lichidarea oamenilor care au dușmani puternici și bogați. La rîndul lor, ipoteticele mele victime sînt și ele puternice și bogate și, ca atare, sînt bine păzite. Activitatea mea presupune deci o punere la punct foarte minuțioasă, precum și arme de calitate excepțională. În prezent pregătesc o asemenea acțiune și am nevoie de o armă.

Goossens nu-și putu stăpîni entuziasmul.

— Excelent, excelent ! Sînteți, ca și mine, un specialist. La ce tip de armă vă gândiți ?

— Operația pe care trebuie s-o execut imi impune niște limite foarte precise. Imi trebuie o armă care să se înscrie în interiorul acestor limite. În primul rînd, grosimea diferitelor elemente ale armei : mecanismul de încărcare și camera nu trebuie să depășească grosimea de 4—5 centimetri. Cu alte cuvinte, o pușcă cu repetiție este exclusă. Imi trebuie cu chiulasă mobilă.

Belgianul asculta aprobînd prin mișcarea capului, cu privirea fixată în tavan, și se străduia să-și imagineze cea mai fină armă.

— Continuați ! Continuați ! murmură el.

— Pe de altă parte, se exclude și levierul lateral al chiulasei gen Mauser sau Lee Enfield 303. Imi trebuie un levier mobil, fără proeminențe, cu posibilitatea de a introduce car-

tusele direct în axa țevii. Îmi trebuie totodată și o lunetă demontabilă, pe care s-o pot monta în ultima clipă.

— De ce? întrebă belgianul.

— Pentru ca arma demontabilă să poată încăpea într-un fel de țeavă, spre a o putea transporta fără să atragă atenția. Ce credeți, puteți să executați așa ceva?

— Este într-adevăr o operație dificilă pentru un atelier mic cum este al meu, dar mă pot angaja s-o realizez.

— Și în cât timp ați putea să mi-o dați?

Belgianul ridică din umeri:

— Două luni... dacă nu mai mult.

— Nu pot să aștept atât.

— În acest caz voi folosi un model deja existent, căruia îi voi aduce modificări.

— De acord. Arma trebuie să fie ușoară. Nu am nevoie de un calibru mare. Glonțul, oricum, își va face efectul. Iar țeava o vreau scurtă: cel mult 45 cm.

— La ce distanță veți trage?

— Nu prea știu exact. Dar, să zicem cam 130 de metri.

— Țintiți în piept sau în cap?

— Cred că în cap, este mai sigur.

— Într-adevăr, rezultatele sînt mai sigure în cazul în care trageți bine. Ținînd seama de faptul că veți avea nevoie de cîteva secunde pentru extragerea primului cartuș și reîncărcarea armei, veți avea timp să trageți și un al doilea glonț.

— Este puțin probabil. Aș putea să trag și a doua oară dacă aș avea o surdină și dacă primul glonț nu atinge pe cineva. Dar chiar dacă nimeresc cu primul foc, tot am nevoie de surdină, pentru a cîștiga cele cîteva minute necesare retragerii mele.

— În acest caz este mai bine să folosiți gloanțe explozive. Am să vă fac eu cîteva.

— Cu glicerină sau mercur?

— Mercur. În legătură cu pușca mai aveți de făcut vreo precizare?

— Da. Pentru a o putea ascunde în timpul transportării, trebuie să eliminăm patul și să simplificăm accesoriile. Surdina și luneta trebuie să fie demontabile.

Belgianul, gînditor, goli paharul de bere cu mici înghițituri. Englezul deveni nerăbdător:

— În concluzie, puteți face o astfel de armă?

Goossens surise:

— Scuzați-mă, este vorba de o comandă extrem de com-

plexă, totuși realizabilă. Pînă acum am reușit întotdeauna să fac ceea ce mi s-a cerut. Cred că voi găsi la Bruxelles o armă fină și ușoară pe care s-o pot adapta potrivit pretențiilor dumneavoastră. Vorbeați adineauri de o țeavă în care să transportați arma. La ce vă gîndeți?

Englezul se ridică și desenă o cîrjă, explicînd armurierului locul pe care aveau să-l ocupe fiecare piesă a armei, precum și cartușele. Timp de cîteva secunde belgianul studie schița, iar apoi, ridicîndu-se din fotoliu, întinse mîna și-l felicită pe englez.

— Domnule, spuse el cu respect și admirație în glas, concepția dumneavoastră este extraordinară. Vă rog să contactați pe mine.

— Rămîne problema timpului. Am nevoie de armă în două săptămîni.

— Dacă mă ocup numai de ea, cred că o termin. Ar fi bine totuși să reveniți cu o zi sau două înainte de termen, pentru eventualitatea că vor mai fi detalii de pus la punct.

— De acord. Dar 14 zile este limita maximă. La 4 august trebuie să fiu la Londra. Acum să vorbim de preț.

Belgianul se gîndi cîteva clipe.

— Ținînd seama de complexitatea armei și de înalta tehnicitate pe care o cere asemenea execuție, vă cer 1 000 de lire. Prețul este mare, recunosc, dar este vorba de o lucrare deosebit de grea. O adevărată operă de artă, dacă vă gîndiți.

Englezul îl privi ținînd în ochi pe armurier și se declară de acord, apoi continuă:

— Un amănunt: nu veți încerca să aflați, de la Louis sau de la altcineva, care este identitatea mea. Nu veți căuta să aflați nici pentru cine și contra cui lucrez. Dacă o să vă vină ideea să vă interesați de mine, să știți mai mult decît v-am spus eu, nu-mi va fi greu să aflu. Și, vă spun deschis, în acest caz sînteți un om mort. Am fost destul de clar?

Goossens își pierdu buna dispoziție. El ridică privirea spre englez și un fior rece îi străbătu tot trupul. Avusese de-a face și se obișnuise cu mulți indivizi periculoși ai lumii interlope belgiene care veneau să-i comande arme speciale sau simple revolvere Colt cu țeava scurtă, dar privirea rece, implacabilă a acestui vizitator de dincolo de Canalul Mîneei îl paraliza pur și simplu. O clipă armurierul se gîndi să protesteze, să se explice, apoi se răzgîndi.

— Domnule, începu el calm, nu vreau să știu nimic despre

dumneavoastră. Pușca pe care o veți primi nu va purta număr de serie. De altfel, cred că vă dați seama că nu am nici un interes să mi se cunoască ocupația.

10

Bruxelles este de multă vreme capitala europeană unde pot fi obținute cu ușurință orice fel de acte false. După evenimentele din Katanga, peste 300 de „consilieri” militari, șomeri, așteptau în barurile din cartierele rău famate clienți doritori de acte false.

Intr-unul din aceste baruri, „Șacal” găsi pe omul cu care Louis îi fixase întâlnire. După ce se stabiliră într-un separeu, „Șacal” scoase din buzunar permisul său de conducere auto care își pierdea valabilitatea peste două luni.

— Acest permis, explică el belgianului, a aparținut unui individ care a murit. Întrucât mie mi-a fost suspendat permisul de conducere, doresc să introduceti în acest permis o pagină cu numele meu.

El puse pașaportul cu numele Duggan în fața falsificatorului, care începu să-l examineze.

— Este simplu. Autoritățile engleze nu sînt pretentioase și nu iau măsuri speciale împotriva unor eventuale falsificări. Foaia de care aveți nevoie poate fi ușor confecționată, cu atît mai mult cu cît filigramul nu pune probleme speciale. Asta este tot ce doriți ?

— Nu, mai am nevoie de încă două documente, spuse „Șacal”, dîndu-i amănunte despre celelalte două acte care-i trebuiau.

Belgianul se gîndi un timp, cu pleoapele aproape închise, după care spuse :

— Este ceva mai complicat. Actul de identitate francez treacă-meargă, nu este o problemă. În schimb, celălalt act trebuie să vă mărturisesc că nu știu cum să vi-l fac, fiindcă nici nu am văzut pînă acum un asemenea document.

După o scurtă pauză, el continuă :

— De asemenea, fotografia ridică niște probleme. Spuneți că trebuie să fie o diferență de vîrstă, de culoare a tenului și de lungime a părului. În general, cei care vor acte false îmi dau o fotografie cît mai recentă, în timp ce dumneavoastră

îmi cereți să realizez trucajul pe clișeu. Aceasta este cu totul altceva.

Belgianul goli halba fără a înceta să examineze fața englezului.

— Pentru fotografia pe care mi-o cereți trebuie făcut un machiaj artistic. Dar mai complicat este faptul că atunci cînd veți folosi acest document va trebui să realizați dumneavoastră exact același machiaj.

„Șacal” își stăpîni un gest de nerăbdare.

— Nu este prima dată cînd fac acest lucru.

— Vă cred, dar este o lucrare de mare finețe. Rămîneți mai mult timp la Bruxelles ?

— Nu, plec chiar astăzi, dar mă întorc la 1 august, cînd voi rămîne trei zile.

Belgianul se gîndi din nou, cu ochii fixați pe fotografia pașaportului pe care-l înapoie lui „Șacal” după ce își copie exact numele complet.

— Pentru permisul de conducere îmi trebuie fotografie din față și din profil așa cum arătați acum. De aceea, vă rog să mă însoțiți la studio să le și facem. În ceea ce privește actul de identitate de cetățean francez, locuitor al Parisului, va trebui să fac apel la un coleg din Franța, ceea ce va implica niște cheltuieli suplimentare.

— Și în total cît vă datorez pentru ceea ce v-am cerut ?

— Douăzeci de mii de franci belgieni.

— Cu alte cuvinte, cam 150 de lire. De acord. Vă dau un aconto de 100 de lire și restul cînd îmi dați actele.

După 10 minute, cei doi intrau în studioul fotografic. Operația de machiaj dură o jumătate de oră. Apoi, belgianul aduse o perucă cu părul cărunț, tuns perie.

— Ce părere aveți ? Vă convine ?

— Să încercăm, să vedem cum iese în fotografie.

După o jumătate de oră, falsificatorul ieși din cameră obscură ținînd în mînă cîteva fotografii încă ude, care reprezentau un om aproape bătrîn, cu cearcane la ochi, ramolit, cu un ten pămîntiu, ce părea să aibă în jur de 50 ani.

— Cred că o să meargă, nu ?

„Șacal” nu păru mulțumit.

— Ceea ce nu-mi convine este faptul că îmi vor trebui o jumătate de oră pentru machiaj și o perucă pe care nu am unde să o ascund. Nu știu dacă am să pot face singur operația asta. În afară de aceasta, aici sîntem la lumină artificială, în timp ce eu voi prezenta actele la lumina zilei.

— Nu are importanță, replică falsificatorul. Gîndiți-vă la felul în care acționează omul care controlează actele. El privește mai întîi figura și abia apoi fotografia din act. Își fixează mai întîi imaginea omului care se află în fața sa și apoi caută în fotografie elemente de asemănare, nu de deosebire. Pe de altă parte, formatul fotografiei va fi foarte redus în comparație cu proba făcută de mine. În sfîrșit, trebuie evitată o asemănare prea exactă. Există totdeauna un decalaj între fotografie și model. Și încă un amănunt: aveți grijă să nu fiți îmbrăcat cu aceleași haine și cu aceeași cămașă ca în fotografie. Dacă aveți ceva noțiuni de machiaj, nu este prea complicat. Pentru accentuarea bătrîneții lăsați barba să vă crească cîteva zile. Apoi radeți-vă cît mai prost cu un brici, tăindu-vă în cîteva locuri, așa cum li se întîmplă adesea bătrînilor. În privința tenului, trebuie să aveți grijă să-l faceți de culoare mai pămîntie, spre a îmbătrîni fața. Puteți să vă procurați o bucată de cordită?

„Șacal“ îl ascultase cu atenție. Pentru a doua oară în aceeași zi avea de-a face cu un bun meseriaș.

— Am să găsesc.

— Două-trei bucățele de cordită, mestecate și înghițite, declanșează în decurs de o jumătate de oră o senzație de greață neplăcută, dar suportabilă, fața devenind pămîntiu-verzuie, acoperindu-se de sudoare, ca fața unui om suferind.

— Perfect. Eu mă întorc la 1 august. Acum să stabilim cum vom relua legătura.

— Ca și azi, prin intermediul lui Louis.

— Prea riscant. S-ar putea să fie plecat și să nu dau de el.

— În acest caz, vă voi aștepta în barul în care ne-am întîlnit astăzi, între 6 și 7 seara, în primele trei zile ale lunii august. Dacă nu veniți, voi înțelege că afacerea a rămas baltă.

După ce își scoase peruca, englezul se întoarse spre belgian:

— Acum, cîteva puncte asupra cărora aș vrea să insist puțin. După ce terminați lucrarea îmi veți înapoia permisul de conducere și foaia pe care o veți scoate din acesta. De asemenea, îmi veți da toate negativele și fotografiile pe care le veți face de pe aceste negative. Veți uita numele Duggan și al posesorului real al permisului. Cît despre numele care va figura pe cele două documente franceze pe care le veți confecționa, le las la alegerea dumneavoastră, cu condiția să fie simple și des întîlnite în Franța, nume pe care, de asemenea, le veți uita. Nu veți vorbi niciodată nimănui despre această

comandă. În cazul în care nu respectați aceste indicații, vă curăț. Sper că m-ați înțeles.

Belgianul îl privi cîteva clipe pe englez drept în ochi. În cele trei ore de cînd erau împreună și-l închipuise ca pe un client banal, un individ care vrea să conducă automobilul în Anglia și care, din motive personale, vrea să pară mai bătrîn în Franța. Poate un contrabandist de droguri sau diamante, dar în general un om cumsecade, nepericulos. Într-o secundă belgianul își schimbă părerea.

— Am înțeles, domnule.

După cîteva clipe, englezul dispăru în noapte. A doua zi se afla în Brabant-Expres, în drum spre Paris. Era 22 iulie.

11

În dimineața aceleiași zile, șeful Serviciului „Acțiune“ examina două documente aflate pe biroul său. Fiecare dintre ele era copia cîte unui raport trimis de agenții altor servicii. În partea de sus a fiecărui document se afla lista tuturor șefilor de servicii cărora li se trimisese cîte o copie a raportului. Dacă nu ar fi fost nimic deosebit în cuprinsul celor două rapoarte, colonelul Rolland s-ar fi mulțumit să le parcurgă în grabă înainte de a le trimite la clasat. Dar în amîndouă exista un cuvînt care-l intriga.

Primul raport era întocmit de R—3 și conținea rezumatul unei telegrame primite de la biroul permanent din Roma. În telegramă se arăta că Chazanet, Montclair și Casson se ascund într-un hotel din Roma, unde sînt păziți de opt oameni. Toți aceștia n-au părăsit hotelul de la 18 iunie. De la Paris a fost trimis personal de întărire în sprijinul lui R—3, pentru a realiza o supraveghere permanentă a hotelului. Instrucțiunile date agenților sînt clare: supraveghere discretă, fără nici un fel de intervenție.

Cei trei șefi ai O.A.S. păstrează legătura cu exteriorul prin curierul Viktor Kowalski. În fiecare zi acesta părăsește hotelul și merge, pe jos, la poșta centrală din Roma, unde i se reține corespondența la post restant pe numele Poitiers. Tentativa de a obține colaborarea funcționarului poștei pentru ca această corespondență să intre în posesia agentului lui R—3 a eșuat. Funcționarul a semnalat incidentul superiorilor săi, care

l-au înlocuit. Nu este exclus ca corespondența în cauză să fie în atenția organelor de securitate italiene, dar R—3 a primit instrucțiuni să nu le solicite ajutorul. Se pare că Kowalski, fost caporal în Legiunea străină și soldat în compania lui Chazanet în Indochina, posedă acte false cu numele de Poitiers sau are o procură să ridice corespondența adresată acestuia. Ori de câte ori are de expediat scrisori, el introduce corespondența doar cu 5 minute înainte de ridicarea ei, așteptând lângă cutie pînă cînd funcționarul poștei ridică corespondența. În aceste condiții interceptarea corespondenței primite sau expediate de șefii O.A.S. ar necesita comiterea unor acte de violență, acte pe care Parisul le-a interzis.

Rar, Kowalski are convorbiri telefonice cu străinătatea, pe care pînă în prezent R—3 nu le-a putut intercepta.

Terminînd de citit raportul lui R—3, colonelul Rolland închise dosarul și începu lectura celui de-al doilea raport, care îi parvenise în aceeași dimineață. Adresat de către poliția judiciară din Metz, el relata faptul că în cursul unei razii a fost reținut într-un bar Sandor Kovacs, asasin notoriu al O.A.S., urmărit de multă vreme pentru participare la o serie de asasinări săvîrșite în regiunile Bône și Constantine în cursul anului 1961, asasinări la care participase și Viktor Kowalski.

După ce Rolland se gîndi aproape o oră la legătura dintre cele două personaje, apăsă butonul interfonului și ceru dosarul lui Viktor Kowalski. Peste zece minute, cufundat în studiul dosarului, citea și recitea un anumit paragraf, care îi reținea în mod deosebit atenția. După cîtva timp, convocă în biroul său cîțiva subordonați, printre care și un specialist în plastografie.

— Domnilor, îi anunță el, cu concursul involuntar, dar indispensabil al unei persoane care nu se află de față, vom redacta și expedia o scrisoare. Ea va fi adresată lui Viktor Kowalski și va purta semnătura prietenului său, Sandor Kovacs.

„Șacal“ ajunse la Paris pe la ora prinzului. De la Gara de Nord, el luă un taxi care-l lăsă în fața unui hotel modest de lângă Place de la Madeleine. Alese acest hotel discret deoarece vroia să reducă la minimum riscul unor întâlniri nedorite. Pe stradă începu să poarte permanent ochelari negri, pe care-i justifica de altfel soarele puternic de iulie. Instalat în hotel, el începu să ducă o viață calmă de turist străin, amabil și rezervat față de personalul hotelului, folosind limba engleză

și surîzînd politicos ori de câte ori pronunța cele cîteva cuvinte franceze cu puternic accent englezesc.

În prima zi după sosire, își cumpără un plan al Parisului și marcă pe el cu creionul cîteva locuri care-l interesau în mod deosebit. În timpul vizitării acestora studie totul cu multă atenție, interesîndu-se aparent de detaliile arhitecturale sau de particularitățile de ordin istoric. Se plimbă în jurul Arcului de Triumf și de pe terasa unui local de pe Champs-Élysées examinează îndelung monumentul, precum și acoperișurile caselor din Place de l'Étoile. Nimeni nu s-ar fi gîndit, văzînd acest turist englez calm și elegant sorbindu-și cafeaua și contemplînd clădirile, că de fapt el calcula unghiurile de tir, distanțele dintre diferitele acoperișuri și locurile ce-l interesau, precum și șansele de a fugi pe o scară de incendiu și de a se pierde în mulțime fără a fi remarcat.

După trei zile de studiu, el abandonează Place de l'Étoile și vizită Mausoleul Eroilor Rezistenței, la Mont-Valérien. Acolo merse cu un buchet de flori, gest care-l impresionează atît de mult pe ghid, încît depuse mult zel în prezentarea mausoleului și nu mai avu timp să observe că ochii vizitatorului englez priveau cu mare insistență acoperișurile clădirilor din vecinătate.

În programul de vizite urmă, apoi, Piața Invalizilor, unde „Șacal“ fu atras de partea de vest a esplanadei situată de-a lungul străzii Fabert. De aceea el își petrecu o întreagă dimineață în cafeneaua de la intersecția străzii Fabert cu piațeta Santiago de Chile. De la etajul 7 sau 8 al imobilului situat la nr. 146 pe strada Grenelle, colț cu strada Fabert, un trăgător, aprecia el, avea un cîmp de vizibilitate în care intrau Domul Invalizilor, intrarea în curtea principală, cea mai mare parte a pieței și capetele a încă două-trei străzi. Cu toate acestea, locul nu era corespunzător pentru un atentat. Mai întii pentru că distanța dintre ferestrele celui mai înalt etaj și aleea ce lega Domul Invalizilor de locul de parcare depășea 200 de metri. În plus, vizibilitatea de la ferestrele imobilului cu nr. 146 era parțial micșorată de ramurile cele mai înalte ale teilor uriași din piațeta Santiago de Chile.

„Șacal“ petrecu apoi o zi întreagă dînd ocol catedralei Notre-Dame.

Acolo, în meandrele străzilor din l'Ile de la Cité, abundă scările de serviciu, străduțele, pasajele înguste, elemente care, deși-i conveneau lui „Șacal“, prezentau următoarele inconveniente: intrarea în catedrală era la numai cîțiva metri de

locul de parcare, acoperișurile clădirilor din jur erau situate departe de intrarea în catedrală, iar aceste clădiri, la momentul oportun, aveau să fie tixite de agenții serviciului de securitate.

Ultima vizită o făcu în piața din capătul sudic al străzii Rennes. Era 28 iulie. Ajuns aici, aruncă o privire asupra imobilelor înalte, situate la intersecțiile străzii Rennes cu străzile învecinate. Fără să se grăbească, ocoli piața și se opri în fața gării Montparnasse, privind în lungul străzii Rennes. Aici, președintele va participa într-o anumită zi la o anumită festivitate. Examină întregul ansamblu cu ochi de expert. Cele două imobile din capătul străzii Rennes ofereau soluția problemei sale. Începând de la clădirile imediat următoare, unghiul de tir înspre piață se reducea considerabil, devenind din ce în ce mai ascuțit. În aceeași situație se aflau primele trei imobile din bulevardul Montparnasse. Mai departe, distanțele creșteau iar unghiurile se închideau. Cît despre gara Montparnasse, ea avea să fie indiscutabil închisă publicului și urma să fie plină cu polițiști. Pentru a studia mai bine imobilele care-l interesau, „Șacal” ocupă un loc pe terasa localului „Ducesa Anne”, aflat chiar în piață. Rămase acolo peste două ore, privind și calculând, după care traversă și intră în braseria „Hansi”, de unde putea studia fațadele estice ale clădirilor cu pricina.

După-amiază continuă să se plimbe prin cartier, studiind intrările și gangurile imobilelor din vecinătatea pieței.

A doua zi dimineata, „Șacal” era din nou în fața gării Montparnasse. Cu pasul unui om care se plimbă, el ocoli piața și traversă strada, așezându-se pe o bancă. De acolo, pe deasupra unui ziar pe care se prefăcea că-l citește, examină fațada clădirilor de vizavi. Alegerea sa se opri la cele două clădiri din partea de vest a străzii. „Șacal” știa că în ziua preconizată pentru acțiune, acoperișurile pe care le studia aveau să fie riguros supravegheate, însă spera că de la penultimul etaj va avea o vedere largă înspre piață. După toate probabilitățile, festivitatea urma să aibă loc după-amiază; or, pentru el era foarte important ca, în momentul în care avea să ochească, fereastra să fie în umbră în scopul de a nu fi jenat de razele soarelui. În afară de aceasta, eventualii polițiști ar fi avut mai puține șanse să-i remarce prezența în fundul unei încăperi cufundată în penumbră.

În ziua următoare, în timp ce dădea din nou tîrcoale clădirilor pe care le avea în atenție, „Șacal” remarcă la fereastra de la parter a uneia din clădiri pe portăreasă. Se așază pe o

bancă în apropierea ferestrei și, prefăcîndu-se că citește ziarul, începu s-o supravegheze cu coada ochiului. Puțin înainte de ora patru, cînd femeia se îndreptă spre brutăria din colțul străzii, „Șacal” se ridică calm de pe bancă și pătrunse în imobil. În liniște, cu pas elastic și rapid, urcă treptele scării. La etajul șase, ultimul de altfel, el deschise ușa ce da spre scara de serviciu, aruncă o privire în jos, după care urcă ultimele trepte spre mansardă. De pe un coridor dădeau cite o ușă spre strada Rennes și spre curtea interioară. „Șacal” se apropie de ușa apartamentului dinspre stradă. O carte de vizită aplicată lingă butonul unei sonerii indica: „D-ra Béranger”. Alături, la cealaltă ușă, se putea citi pe o plăcuță de aramă innegrită: „D-l și D-na Charrier”. El își lipi, pe rînd, urechea de cele două uși și, oprindu-și respirația, ascultă citeva clipe. Din cele două apartamente nu venea nici un zgomot. Examinînd broaștele ușilor, constată că sînt modele relativ perfecționate, dar se liniști la gîndul că portăreasa posedă dublurile cheilor respective. După citeva clipe coborî scara cu același pas ușor cu care intrase. Inspectia sa nu durase mai mult de cinci minute. Portăreasa se întorsese și se afla în camera ei, prin fața căreia „Șacal” trecu cît putu de repede. Ajuns în stradă, o luă la stînga și, după 15—20 de metri, ajunse în fața unui oficiu poștal, la capătul căruia intră într-un gang ce servea atît ca intrare de serviciu pentru personalul poștei, cît și ca intrare într-o curte interioară. În fundul acestei curți „Șacal” recunoscu scara de serviciu a cărei parte superioară o examinase de la etajul șase. Era liniștit: calea de retragere după atentat era asigurată.

Ultima zi a lunii iulie fu foarte încărcată pentru „Șacal”. El își petrecu dimineata la tîrgul de vechituri, de unde cumpără: o bască neagră soioasă, o pereche de pantofi scîlciți, un pantalon de o curățenie îndoielnică și, după multă căutare, o tunică militară de pe timpul celui de-al doilea război mondial, care-i venea pînă dedesubtul genunchilor. Apoi, după ce consultă o broșură care descria medaliile și decorațiile franceze și dădea indicații despre împrejurările în care fuseseră decernate, cumpără și citeva medalii innegrite de vreme.

La ora cinci și un sfert, „Șacal” se sui în trenul rapid de Bruxelles.

Scrisoarea adresată lui Viktor Kowalski sosi la Roma în prima zi a lunii august.

La începutul scrisorii, „Kovacs” îi relata că, exact în ziua

în care i-a expediat scrisoarea, se întâlnise cu un prieten care i-a citit dintr-un ziar un articol din care reieșea că Chazanet, Montclair și Casson se ascund într-un hotel din Roma. Presupunând că el, Kowalski, se află cu șefii O.A.S., i-a scris, sperând că scrisoarea va ajunge la destinație. Urmau apoi câteva paragrafe privind situația din Franța: înmulțirea controalelor efectuate de poliție și riscurile sporite pe care le implica îndeplinirea misiunilor. La sfârșit, „Kovacs” scria că se întâlnise cu Jojo, care-i spusese că micuța Sylvie este bolnavă de leucemie.

La gândul că Sylvie este bolnavă, Kowalski fu cuprins de îngrijorare. Puține lucruri reușiseră să-i înduioșeze inima de-a lungul existenței sale marcate de violență. În 1946, adolescentul Kowalski, rămas fără părinți, ajunsese în Franța. Într-o noapte, în timp ce fura alimente dintr-un magazin, fiind surprins de proprietar, îl ucise. Pentru a i se pierde urma, la sfatul unui prieten, se înrolă în Legiunea străină. Șase ani petrecuți în Indochina îi distruseseră ultimele urme de echilibru moral. Înainte de a fi trimis să lupte în Algeria, el urmase un curs de instruire de șase luni într-un lagăr de lângă Marsilia. În acea perioadă o cunoscuse pe Julie, o prostituată. Când aceasta, rămânând însărcinată, și-a exprimat dorința de a avorta, Kowalski a respins categoric această idee și a găsit soluția încă înainte de a pleca în Algeria. La rugămintea lui, Joseph Grzybowski, cunoscut sub numele de Jojo, polonez cu care fusese camarad în Legiunea străină, precum și soția acestuia, acceptaseră să înfieze copilul lui Kowalski.

Julie născu în 1955 o fetiță cu ochi albaștri și păr auriu, pe care părinții adoptivi, soții Grzybowski, o botezară Sylvie și despre care Kowalski nu spusese nici un cuvânt șefilor și camarazilor săi. Trei ani mai târziu, Grzybowski îi ceru lui Kowalski să lase un testament în favoarea fetiței. O asemenea idee nu-i venise niciodată lui Kowalski, cu atât mai mult cu cât el nu avea nici o avere. El se conformă însă dorinței lui Grzybowski. După întocmirea și legalizarea testamentului, o copie a acestui act ajunse la dosarul lui Kowalski, aflat în arhiva Ministerului Forțelor Armate din Paris.

În cursul anchetei cu privire la valul de acte de terorism din zona Bône și Constantine, printre dosarele luate în studiu de colonelul Rolland se afla și cel al lui Kowalski. În acest dosar, copia actului de înfiere indica numele părinților adoptivi. Interogarea acestora se soldă cu informații amănunțite despre Kowalski.

Polonezul terminase de citit scrisoarea, dar continua s-o privească, gândindu-se la Sylvie.

După dejun, el urcă la etajul 9 pentru ca Chazanet să-i dea noi instrucțiuni. Șeful O.A.S.-ului aștepta din Franța o scrisoare importantă care să precizeze suma totală strinsă prin spargerile întreprinse în ultima lună.

— Ce fel de boală este leucemia? întrebă polonezul. Chazanet ridică capul surprins.

— Ce-ai întrebat?

Din celălalt capăt al încăperii interveni Casson:

— Este cancerul singelui.

Kowalski își întoarse din nou privirea spre Chazanet, deoarece nu avea încredere în civili.

— Se poate vindeca?

— Nu, Kowalski. Este incurabil. Dar de ce întrebi?

— Oh! Nimic, mormăi el. Am citit într-o carte de un astfel de caz.

Chazanet uită repede întrebarea polonezului, cu atât mai mult cu cât acesta îi aduse la întoarcere, de la poștă, scrisoarea așteptată care-l anunța că O.A.S. avea în cont la diferite bănci din Elveția suma de 250.000 de dolari. În privința restului de 250.000 de dolari pe care trebuia să-i achite lui „Șacal” în faza a doua, Chazanet nu-și făcea nici o grijă. După lichidarea lui de Gaulle, industriașii și bancherii extremiști de dreapta, care finanțaseră O.A.S.-ul la începutul existenței sale, nu aveau să ezite să completeze fondurile necesare.

Satisfăcut, Chazanet începu să redacteze scrisori băncilor din Elveția, cerindu-le să transfere diferitele sume în contul englezului. Casson însă ridică obiecții în legătură cu intenția lui Chazanet de a dispune transferarea banilor în contul lui „Șacal”, explicând și motivele. Astfel, Casson arată că, conform înțelegerii cu asasinul, ei trebuiau să-i indice acestuia o legătură la Paris capabilă să-i asigure cât mai multe informații despre deplasările președintelui și despre eventualele modificări survenite în dispozitivul de gardă prezidențială. Această sursă putea să fie de o importanță vitală pentru reușita operației. Informându-l pe „Șacal” despre transferul banilor, exista riscul de a-l încuraja să acționeze prea devreme, adică înainte de a fi luat legătura cu agentul O.A.S. din Paris. Or, anumite lacune în informațiile deținute de „Șacal” riscu să ducă la eșec. Prin scrisoarea primită în aceeași zi de la Paris, Casson fusese informat că principalul său agent din capitala Franței reușise să plaseze pe cineva în imediata apropiere a

unui om din anturajul lui de Gaulle. Era deci necesar să se mai aștepte câteva zile, pentru a se putea culege unele informații. Pentru acest motiv, Casson propunea lui Chazanet să amâne trimiterea instrucțiunilor către băncile elvețiene, timp în care el i-ar fi putut comunica lui „Șacal” un număr de telefon al agentului de legătură din Paris. Aceste argumente reușiră să-l convingă pe Chazanet.

12

În dimineața în care Kowalski primea acea scrisoare îngrijorătoare, „Șacal” părăsea hotelul „Amigo” din Bruxelles. Un taxi îl lăsa în colțul străzii pe care locuia Goossens. El îi telefonase armurierului încă de dimineață și fixase întâlnirea pentru ora 11. După ce aruncă câteva priviri într-o parte și alta a străzii, „Șacal” apăsă butonul soneriei. Goossens îi deschise și-l conduse în birou.

— Este gata, sper? începu englezul.

Armurierul păru puțin încurcat. Asasinul îl fixă cu o privire rece:

— Mi-ați spus că pușca va fi gata la 4 august.

— Întocmai. Pușca este gata și o consider o capodoperă. Ceea ce îmi dă bătaie de cap este cîrja, pe care a trebuit s-o fac de la a la z. Veniți să vă arăt.

Pe o masă din celălalt capăt al încăperii se afla o valiză lungă de aproximativ 60 cm, lată de 45 cm și înaltă de circa 10 cm. Armurierul o deschise, și cele două panouri se rabatară formînd un platou divizat în mai multe compartimente care corespundeau diverselor părți componente ale armei. În liniște, urmărit de armurier, „Șacal” asamblă piesele una câte una, astfel încît în două-trei minute arma era montată.

— Bine, foarte bine. Vă felicit! Ați făcut o treabă bună. Goossens surise:

— Nu mai rămîne de făcut decît tirul de antrenament și corectarea preciziei.

Din sertarul biroului, belgianul scoase o cutie cu 100 de cartușe.

— Iată, pentru antrenament. Separat, aici, aveți șase cartușe pe care le-am transformat, făcîndu-le explozive.

La prima vedere, cele șase cartușe puteau fi ușor confun-

date cu cele normale, dar o examinare mai atentă evidenția o mică deosebire. Printr-un orificiu minuscule, armurierul introdusese în fiecare glonț cîte o picătură de mercur și apoi astupase orificiul cu plumb.

Interzis prin Convenția de la Geneva, acest glonț exploda în clipa în care atingea ținta, întocmai ca o grenadă.

— Sînteți un expert, domnule Goossens. Ce spuneți că nu ați terminat?

— Este vorba de cîrjă, domnule. Mi-a dat mai multă bătaie de cap decît mi-aș fi închipuit. A trebuit s-o fac din oțel inoxidabil care se prelucurează foarte greu.

— Înțeleg. Întrebarea este: cînd o terminați?

Armurierul ridică din umeri:

— Greu de precizat. Am toate elementele. Îmi rămîne numai să lucrez. Cinci-șase zile, cel mult o săptămînă.

Cînd belgianul își termină explicațiile, „Șacal” continuă să se mai gîndească cîteva clipe.

— Foarte bine. Îmi convine termenul. Oricum, tot trebuie să mă obișnuiesc cu arma și nu vād de ce nu aș face-o aici, în Belgia. Voi lua pușca, cartușele de antrenament, precum și un cartuș exploziv și voi merge într-un loc liniștit unde să mă pot antrena fără nici un risc. Unde mi-ați recomanda să merg?

— În pădurea Ardenne, răspunse Goossens. Sint acolo locuri unde nu calcă picior de om. Într-o zi aveți timp să mergeți și să vă și întoarceți pînă seara. Astăzi este joi, mîine începe week-end-ul și riscați să întâlniți excursioniști. V-aș sfătui să mergeți mai degrabă luni, este în 5 august. Marți sau miercuri sper să pot termina cîrja.

Englezul aprobă satisfăcut. Armurierul demontă arma piesă cu piesă, punîndu-le cu grijă în cutia căptușită cu fetru. Englezul băgă în buzunar cutia cu cartușe, avînd grijă să pună separat cartușul exploziv. Cu valiza aceea mică în mînă, „Șacal” avea înfățișarea unui reprezentant comercial care ducea eșantioane de reclamă.

Reîntors la hotel, el încuie valiza în dulap și dejună. Apoi merse la poșta centrală și făcu comanda unei convorbiri cu Zürichul. După o jumătate de oră, știa că în contul lui, la bancă, nu se vărsase încă nici o sumă.

În cursul serii, „Șacal” se întîlni la barul din strada Neuve cu falsificatorul de acte.

— Ați terminat lucrarea?

— Da, este gata. Am făcut o treabă grozavă.
Englezul întinse mîna :
— Dați-mi-le să le văd !
Belgianul își aprinse o țigară și clătină capul.
— Domnule, vă dați seama, sper, că nu le puteam aduce aici în bar. În afară de aceasta, avem nevoie de o lumină bună pentru a le putea examina. Mai ales actele franceze. Să mergem la studio să le vedem.

După ce intrară în studio, cu un suris larg pe buze, falsificatorul puse actele pe masă. Permisul de conducere auto îi dădea dreptul posesorului său. Alexander Duggan, să conducă autoturisme în perioada 10 decembrie 1960 — 9 decembrie 1963. Al doilea document era un act de identitate francez, murdar, cu copertile scrojite și îndoite, aparținînd numitului André Martin, în vîrstă de 53 de ani, născut la Colmar și avînd locuința în Paris. Fotografia din actul de identitate arăta o față mai bătrînă cu 20 de ani decît cea a englezului care examina actul. Documentul următor îl interesă cel mai mult pe „Șacal”. Fotografia pe care o conținea era puțin diferită de cea din actul de identitate francez. Falsificatorul avusese grijă să respecte un interval de cîteva luni de zile între datele de eliberare ale celor două acte și datorită unor iscusite retușuri se putea deduce cu ușurință că de fapt este vorba de una și aceeași persoană, fotografiată la un anumit interval de timp. În ambele situații, fotografii dăduse dovadă de un remarcabil talent.

— Perfect. Exact ceea ce voiam, își arată englezul satisfacția. Cred că vă mai datorez 50 de lire.

— Exact, domnule.

Englezul scoase banii din buzunar și-i întinse belgianului. Fără însă a lăsa banii din mînă, el adăugă :

— Mi se pare că trebuie să-mi mai dați ceva.

Belgianul păru că nu înțelege despre ce este vorba.

— Prima pagină, cea originală, din permisul de conducere. V-am spus de la bun început că trebuie să mi-o restituiți.

Falsificatorul, cu sprîncenele ridicate în semn de mirare, păru surprins. Apoi, făcînd cîțiva pași prin cameră, începu :

— Aș vrea să discutăm puțin în legătură cu această chestiune, dacă nu vă supărați.

— Da, desigur, răspunse „Șacal” pe un ton indiferent, ce ascundea totuși o doză de întrebare și surpriză.

— Trebuie să vă spun, domnule, că foaia pe care mi-o cereți nu este aici. Am pus-o la loc sigur, într-un seif la

bancă. Vă rog să înțelegeți, domnule, că meseria mă obligă să-mi iau niște măsuri de precauție... un fel de asigurare... dacă vreți.

— Și ce doriți de fapt ?

— Ei bine, dragă domnule, mă gîndeam că poate ați fi dispus să-mi suplimentați suma în schimbul documentului pe care mi-l cereți.

Englezul suspină ușor, decepționat parcă de atitudinea unora dintre semenii săi care aveau mania să-i complice existența pe pămînt.

— Ce părere aveți ? reluă falsificatorul, insinuant.

— Am părerea că am de-a face cu un santajist, răspunse englezul.

Nu era o acuzație, ci o simplă constatare făcută cu o voce fără timbru. Belgianul păru șocat :

— Ah ! Domnule, vă rog ! Nu pronunțați acest cuvînt ! Eu vă propun un simplu schimb. Am în seiful meu la bancă originalul permisului dumneavoastră de conducere, copii de pe toate fotografiile pe care vi le-am făcut, negativele respective, precum și o altă fotografie pe care v-am făcut-o, fără să băgați de seamă, înainte de a vă machia. Dacă aceste documente ar cădea în anumite mîini, ar putea, cred, să vă creeze unele neplăceri. Or, din cît am putut să-mi dau seama, sînteți un om obișnuit să plătească pentru a evita neplăcerile.

— Cît ?

— O mie de lire.

„Șacal” păru că se gîndește.

— Recuperarea acestor documente merită această sumă, admise el.

Belgianul surise triumfător :

— Îmi pare bine că aud aceste cuvinte, domnule.

— Dar eu refuz, continuă englezul pe același ton.

Ochii belgianului se micșorară.

— Nu vă înțeleg. De ce refuzați ?

— Din două motive, replică celălalt calm. Nu am nici o dovadă că nu veți păstra alte negative și alte fotografii decît cele pe care mi le-ați restituit. De asemenea, cine mă poate asigura că nu ați încredințat cuiva aceste documente pentru ca în schimbul lor să mi se mai oare încă o mie de lire ?

— Nu, fiți liniștit, un asemenea mod de a acționa nu ar fi în interesul meu. Iar în cazul în care v-aș cere bani și altă dată, ați putea să renunțați la aceste legitimații și să vă procurați altele.

— În acest caz, de ce n-aș renunța acum. Oricum, decît să mai plătesc încă 1000 de lire, este mai economic să dau altcuiva 150 pentru alte acte.

Belgianul răspunse, stăpin pe situație :

— Presupun că sînteți presat de timp. Este limpede că aveți nevoie de aceste documente, și încă foarte curînd. Ele sînt perfecte, ceea ce eventual nu se va putea spune despre cele pe care vi le-ar face un altul. Și, în sfîrșit, tăcerea mea valorează 1 000 de lire.

— Bine ! Să admitem, dar de unde să iau pe loc această sumă ?

Falsificatorul surise superior, ca unul care știa să răspundă la orice întrebare.

— Domnule, dumneavoastră sînteți un gentleman englez. Cu afacerile de care vă ocupați, nu cred că duceți lipsă de bani. Vă propun să fim serioși. Cu un simplu telefon puteți aranja să vi se expedieze telegrafic suma necesară.

Englezul clătină capul cu un aer gînditor :

— Bine ! De acord. Mîine dimineață vei avea banii. Am de pus însă o condiție.

— O condiție ? repetă belgianul.

— Da. Nu ne vom mai întîlni aici.

— Ce aveți de reproșat studioului meu ? Este un loc discret.

— Da, la urma urmei este un loc discret, aveți dreptate, se răzgîndi englezul.

Cu un suris înghețat pe buze, „Șacal“ se ridică brusc, făcî un pas înainte, apucă brațele belgianului și-l lovi cu genunchiul între picioare. Fulgerat de durere și pe jumătate inconștient, belgianul se prăbuși pe dușumea. „Șacal“ încălecă corpul acestuia, își băgă mîna dreaptă sub bărbia victimei, apoi cu mîna stîngă îl lovi puternic în ceafă. Vertebrele cervicale cedară cu un zgomet ușor. Corpul belgianului se contractă și apoi se destinse inert. „Șacal“ întoarse cadavrul și-i scotoci buzunarele, din care scoase o legătură de chei. În cufărul de lîngă birou găsi mai multe perechi de mănuși, dintre care luă o pereche și o puse în mîini. Ridică victima și o băgă în cufărul pe care îl încuie. Scoase apoi batista și, sistematic, începu să șteargă broasca și suprafața exterioară a cufărului. Băgă în buzunar cele 50 de lire pe care le dăduse belgianului cu cîteva minute înainte, stinse lampa și se așeză în fotoliu, așteptînd căderea întinericului.

Pe la ora nouă și jumătate, părăsi studioul și, după vreo 500 de metri, aruncă cheile într-o gură de canal.

A doua zi, „Șacal“ plecă să facă cumpărături. Într-un magazin cu articole de camping cumpără : o pereche de bascheți, ciorapi de lînă, o pereche de pantaloni sport, o flaneză de lînă în carouri, un rucsac.

Întors la hotel, el închirie o mașină pentru a doua zi dimineată, rugîndu-l pe recepționarul hotelului să-i rețină, telefonic, o cameră pentru week-end într-una din stațiunile de pe coastă. În ciuda afluenței de turiști specifice lunii august, recepționarul reuși să-i găsească o cameră într-un mic hotel din portul Zeebrugge, unde „Șacal“ petrecu două zile agreabile. Duminică seară se întoarse la Bruxelles, iar luni dimineață plecă în pădurea Ardenne, unde încercă arma, de care rămase foarte mulțumit.

În timp ce „Șacal“ făcea cumpărături la Bruxelles, Viktor Kowalski cerea legătura telefonică cu Marsilia. După ce așteptă mai mult de o jumătate de oră, recunoscî, la celălalt capăt al firului, vocea fostului său camarad Jojo Grzybowski. Acesta părea că ezită să confirme vestea proastă din scrisoarea lui Kovacs, dar în cele din urmă recunoscî că Sylvie era bolnavă și că în ultimul timp slăbise mult. Ei se mutaseră într-un apartament nou, mai mare. Kowalski își notă noua adresă, după care întrebă :

— Cît timp îi mai garantează doctorii ?

Dar, deoarece Jojo nu înțelegea întrebarea, Kowalski trebui s-o repete de cîteva ori. Apoi urmă o pauză, după care Jojo răspunse :

— Una, două sau poate chiar trei săptămîni.

Cu privirea fixă, fără a mai adăuga ceva, Kowalski agăță receptorul în furcă și ieși clătîindu-se din cabina telefonică.

În apartamentul său din Marsilia, Jojo închise telefonul și se întoarse spre cei doi agenți ai Serviciului „Acțiune“, care țineau fiecare în mînă cîte un revolver Colt 45. Una din arme era îndreptată asupra lui, iar cealaltă asupra soției sale care, cu fața palidă, ședea întinsă pe un divan.

— Vine ? întrebă unul din agenți.

— Nu mi-a spus. Mi-a închis telefonul, răspunse Grzybowski.

— Trebuie să vină ! Ai înțeles ?

— Ați auzit ce i-am spus. Exact ce mi-ați cerut.

— Ascultă, Jojo ! Pentru tine este bine să vină. Înțelegi ?

— Dacă va putea, va veni. Va veni pentru Sylvie. Și-acum plecați, lăsați-ne în pace!

— Plecăm împreună. Mergeți cu noi. Nu vă lăsăm să trângăniți.

— Unde ne duceți?

— Într-un mic hotel, la munte, în vacanță. Aer curat, soare. O să-ți priască, Jojo. Faceți-vă bagajele!

— Și Sylvie? Ea vine de la școală la ora patru.

— Trecem pe la școală s-o luăm. Învățătoarea a fost prevenită că bunica fetei este bolnavă și că se duce cu familia s-o vadă. Știm să fim discreți.

Jojo ridică din umeri, aruncă o privire spre soția sa care-și frământa batista în mâini încercând să-și stăpânească plînsul, și, urmat de unul din agenți, un corsican, intră în camera de alături, să-și facă bagajele. Soția lui ridică ochii spre celălalt agent, un gascon:

— Și ce-au să-i facă?

— Lui Kowalski?

— Da, lui Viktor.

— Nimic, i se vor pune câteva întrebări.

Peste o oră, întreaga familie Grzybowski, însoțită de cei doi agenți, se îndreptă, într-o mașină, spre masivul Vercors.

La Roma, timpul lui Viktor Kowalski se scurse mai puțin agreabil decât de obicei. Luni dimineața se hotărî: avea să lipsească o zi, cel mult două, în funcție de cum va găsi loc la avion. Nu avea de ales. Trebuia să se ducă la Sylvie, urmînd să-i explice șefului situația la întoarcere.

Se gîndise să-i ceară învoire, dar îl cunoștea prea bine ca să spere că va obține o aprobare. Ratînd avionul de luni, reținu un loc, pe numele său fals, pentru miercuri 7 august, la cursa directă Roma—Marsilia.

Marti dimineața „Șacal” se întâlni din nou cu Goossens:

— E-n regulă?

— Da, desigur.

Belgianul puse pe birou mai multe țevi de oțel, atît de fin lucrate încît păreau a fi din aluminiu. Apoi scoase din valiza adusă de „Șacal” piesele armei și le introduse în aceste țevi.

— Cum a mers antrenamentul? întrebă armurierul.

— Foarte bine.

Cînd belgianul termină de introdus piesele armei și cele cinci cartușe explozive, în fața englezului se afla o cîrjă obiș-

nuită. „Șacal” o luă, o examină pe toate părțile, o întoarse, o scutură; nici un zgomot nu se auzi înăuntrul ei. Goossens avusese grijă să căptușească țevile cîrjei în interior.

— Perfect. Este exact ceea ce voiam.

După ce demontă cîrja și o puse împreună cu conținutul ei în valiză, „Șacal” întinse armurierului cele 200 de lire pe care i le mai datora.

— Cred că tranzacția noastră este încheiată, domnule Goossens.

— Da, domnule, dacă nu mai doriți și altceva.

— Un singur lucru. Să nu uitați avertismentul pe care vi l-am dat în privința discreției absolute!

— Nu am uitat și nu voi uita, domnule, răspunse armurierul, străduindu-se să-și păstreze calmul. Oare omul cu voce blîndă, pentru care lucrase cu atîta conștiinciozitate, avea intenții criminale?

„Șacal” păru că-i citește gîndurile.

— Fiți liniștit, nu pot să vă fac nimic. Îmi închipui că un om inteligent ca dumneavoastră a luat anumite măsuri de siguranță spre a nu fi omorît de vreunul din clienții săi.

Goossens simți un fior rece străbătîndu-i trupul. Într-adevăr, depusese de mult o scrisoare la avocatul său spre a fi deschisă în caz de deces. În scrisoare cerea poliției să scoată de sub o anumită piatră din grădina casei sale o cutie metalică, în care se găsea o listă cu numele tuturor clienților pentru care lucrase, listă ce o ținea la zi. Ultimul nume de pe listă era Duggan, în dreptul căruia era scris: „englez, blond, statură athletică, aparent bogat”.

Englezul consideră necesar să adauge:

— Dacă totuși sînteți imprudent, vă garantez că mă întorc.

— Am înțeles perfect, fiți sigur! Discreția face parte din obligațiile meseriei mele, fiindcă îmi convine și mie. De aceea am și șters de pe armă numărul de serie.

Englezul surise:

— Ne înțelegem de minune. Adio, domnule Goossens.

Despărțindu-se de armurier, „Șacal” merse la gara principală, unde depuse la biroul de bagaje valiza în care se aflau cîrja, arma și munițiile respective.

După-amiază, el se găsea în avionul care la ora 16 părăsea Bruxellesul cu destinația Londra. Deși valizele îi fuseseră controlate la aeroport, nimic suspect nu fusese descoperit. La ora 19, „Șacal” făcea duș în baia apartamentului său.

Miercuri dimineața, Kowalski băgă în buzunar Coltul 45 cu care Chazanet nu-i dădea voie să plece în oraș și părăsi hotelul luînd cu el o bască și un plasture pe care le cumpărase în ajun.

În cafeneaua din fața hotelului, un bărbat care părea absorbit de lectura ziarului îl urmărise cu privirea pe Kowalski. Acesta se îndreptă spre intersecția din apropiere, urmărit de un mic „Fiat” în care se suise omul cu ziarul (agent al S.D.E.C.E.). La colțul străzii, Kowalski găsi un taxi liber și cele două mașini porniră în direcția aeroportului.

La aeroport, agentul S.D.E.C.E. îl urmări discret pe Kowalski pînă la casieria companiei „Alitalia”. Deoarece mai avea o oră de așteptat pînă la decolarea avionului, Kowalski se instală pe terasă și comandă o cafea.

Cînd difuzoarele anunțară pasagerii pentru zborul de Marsilia să se prezinte la avion, agentul colonelului Rolland îl văzu pe Kowalski cu bască și cu un plasture mare brăzdîndu-i fața.

Imediat ce avionul decolă, agentul părăsi terasa aeroportului și se îndreptă spre o cabină telefonică, de unde vorbi cu Roma.

— A plecat cu cursa 451. Ajunge la Marsilia la 12 și 10.

După zece minute, acest mesaj ajungea la Paris, iar după alte zece minute la Marsilia.

Avionul ateriză exact la ora fixată și pasagerii începură să se îndrepte spre oficiul vămii. Un om scund, aflat în spațiile unuia din polițiștii care verificau pașapoartele, îi șopti acestuia :

— El este, namila cu bască neagră și cu plasture pe față.

Apoi, se duse lîngă al doilea polițist, aflat la cealaltă ușă și îi spuse aceleași cuvinte.

Șirul dublu de pasageri începu să se scurgă încet pe la cele două puncte de control, prezentînd actele. Cînd veni rîndul lui Kowalski, polițistul aproape că nici nu-l băgă în seamă. Răsufîind ușurat, Kowalski ieși din clădirea aeroportului și se îndreptă spre autocar. Cînd ajunse în fața agenției „Air France” din centrul Marsiliei era deja ora prînzului. Se urcă într-un taxi și ceru șoferului să-l ducă la adresa dată la telefon de Jojo, undeva într-un cartier mărginaș, pe șoseaua spre Cassis.

La ușa apartamentului 23, Kowalski văzu, alături de bu-

tonul soneriei, cartea de vizită cu numele Grzybowski. Apăsă pe buton. Ușa se deschise brusc și o măciucă se abătău cu putere asupra capului său.

De o parte și de alta, ușile cu nr. 22 și 24 se deschiseră și ele și asupra lui Kowalski se năpustiră cîțiva oameni. Totul se petrecu într-o secundă. Kowalski era un om lent, greoi în mișcări, dar cunoștea bine tehnica luptei corp la corp. În spațiul îngust al coridorului, talia și forța lui nu-i puteau fi de folos. Datorită rezistenței sale neobișnuite, lovitura primită în cap nu-l doborîse. Pentru a cîștiga spațiul necesar folosirii forței sale, îi imbrînci pe cei doi polițiști care se aflau în cadrul ușii și intră în cameră. Aici reuși să-și scoată pistolul și să tragă. În aceeași clipă însă o altă măciucă îi izbi mina, devînd proiectilul în dușumea. Glonțul ricoșă și lovi rotula unuia dintre polițiști, care se prăbuși răcnînd. O a doua lovitură de măciucă făcu să-i zboare pistolul din mînă. Cinci oameni se aruncară asupra lui Kowalski. Încăierarea nu dură mult. Un doctor aprecie ulterior că Kowalski primise în cap circa 20 de lovituri de măciucă, înainte de a-și pierde cunoștința. O ureche îi atîrna ruptă, nasul îi era zdrobit, iar fața era plină de sînge. Cînd polonezul se prăbuși pe dușumea, numai trei dintre agresori mai erau în picioare. În afară de cel cu rotula zdrobită, unul primise o lovitură puternică între picioare, iar altul zăcea întins pe jos, cu o mare vînație la tîmpla stîngă.

Gîfîind încă, șeful grupului de polițiști ridică una din pleoapele lui Kowalski și se convinse că acesta mai trăiește. Apoi formă un număr la telefon :

— Da, este aici. Natural că s-a opus. Guerini are rotula spartă... da... Capettia și Vissart... amîndoi sînt scoși din funcție... da, este viu... așa a fost ordinul, nu? Și-a pierdut cunoștința... două ambulante, cît mai repede.

Douăsprezece ore mai tîrziu, după o rapidă traversare a Franței, Kowalski zăcea într-o celulă a unei închisori militare de la marginea Parisului.

După trei zile de inconștiență, la 10 august, Kowalski se trezi și în aceeași zi fu supus primului și singurului interogatoriu.

În camera de la subsol nu se auzea decît respirația liniștită a cinci polițiști și gîfîitul precipitat al omului strîns legat cu curele de un scaun mare de stejar, fixat cu picioare metalice în cimentul podelei. O lampă de masă își îndrepta fasciculul orbitor asupra prizonierului.

Intr-un alt colț al încăperii, se afla un om așezat în fața unei măsuțe pe care funcționa un magnetofon. Acest om începu să vorbească cu o voce blândă, prietenoasă :

— Ascultă, dragă Viktor, știi bine că pînă la urmă tot o să ne spui. Știm că ești un bărbat curajos. Îți admirăm curajul. Dar oricît de tare ai fi, nu vei rezista. Și atunci ce rost are să nu vorbești ? Crezi că colonelul Chazanet, dacă ar fi aici, te-ar opri să vorbești ? Te înșeli. Și el ți-ar spune că nu are rost să taci. Gîndește-te că nimeni nu rezistă la infinit. Și dacă tot ai să vorbești, ce rost are să te mai supui chinurilor ? Spune, nu ar fi mai bine să răspunzi la întrebările noastre și apoi să dormi, să dormi și nimeni să nu te mai deranjeze... ?

Omul imobilizat pe scaun ridică fața tumefiată, scaldată în sudoare. Ochii îi erau închiși, fie din cauza luminii orbitoare care cădea pe fața lui, fie din cauza loviturilor puternice pe care le primise la Marsilia.

— Viktor, ascultă-mă ! Ești un tip grozav ! Ai bătut toate recordurile de rezistență. Dar nu poți suporta mai mult. Noi însă putem. Dacă trebuie, putem să te ținem treaz zile și săptămîni întregi. Avem droguri. Știi bine că le putem folosi. Și atunci, ce rost are să taci ? Spune-ne, ce face Chazanet la Roma ? Pe cine așteaptă acolo ?

Din nou, prizonierul făcu eforturi să ridice capul pe care-l clătină negativ. Anchetatorul făcu un semn omului care minuia maneta unui întrerupător electric de la care porneau două fire ce se reuniau la un transformator, aflat lingă picioarele lui Kowalski.

La ora 16 și 10 minute, Viktor Kowalski cedă. Rolele magnetofonului începură să se învîrtească. Deoarece prizonierul articula cuvinte incoerente, întrerupte de gemete, vocea calmă a anchetatorului intervenea des, pentru a-l ghida în meandrele relatării sale.

— Ce fac acolo, la hotel, Chazanet, Montclair și Casson ?... De ce se tem ?... Unde au fost înainte de a veni la Roma ?... Cu cine s-au întîlnit ?... De ce nu mai iau legătura cu nimeni ?...

După 50 de minute, Kowalski nu mai scoase nici o vorbă, în ciuda insistențelor anchetatorului. Interogatoriul se terminase.

Banda înregistrată fu scoasă de pe magnetofon și, după cîteva minute, o mașină a poliției o ducea cu toată viteza spre centrul orașului.

În aceeași seară, într-un mic birou aflat într-o clădire din Paris, trei oameni lucrau în jurul unui magnetofon. Primul, cu

căștile la urechi, asculta imprimarea de pe bandă, cerînd din cînd în cînd celui de-al doilea să reia anumite pasaje și dictînd celui de-al treilea, care dactilografia. Pasajele total neinteligibile erau marcate cu un rînd de puncte.

Era aproape miezul nopții cînd cei trei terminară. Dactilografii separă cele trei exemplare ale materialului, potrivit destinației lor : colonelul Rolland, arhiva și secția de fotocopiere, care urma să asigure copii pentru toți șefii de servicii interesați.

Cel care ascultase la căști formă un număr de telefon. La celălalt capăt al firului îi răspunse colonelul Rolland. Potrivit unui cod, colonelul era înștiințat în următorii termeni : „Mașina a fost reparată, vă puteți prezenta să o ridicați.”

Pe la unu noaptea, colonelul intra în biroul său. El parcurse foarte repede cele 26 de pagini ale depoziției lui Kowalski, străduindu-se să înțeleagă semnificația cuvintelor sale, adesea incoerente. Un amănunt de pe la mijlocul textului îi atrase atenția. Ajuns la ultima pagină, Rolland reluă lectura de la început, de această dată mai pe îndelete, concentrîndu-se asupra fiecărui paragraf. La a treia lectură, tăie cu un creion roșu frazele și cuvintele în legătură cu Sylvie, Indochina, Algeria, Jojo, Kovacs, Legiunea. Toate acestea erau clare pentru el, știa la ce se referă și ca atare nu-l interesau. Prin eliminarea acestor pasaje, textul se reducea la circa șase pagini. Trebuia să înțeleagă semnificațiile textului rămas. De opt ori Kowalski fusese întrebare de către anchetator din ce motive cei trei șefi ai O.A.S. se izolaseră la Roma și de fiecare dată răspunsese că aceștia se tem să nu fie răpiți ca Argoud. Dar, în două rînduri, răspunzînd la această întrebare, Kowalski adăugase și cuvîntul „secret”.

Rolland termină a zecea lectură. Cuvîntul Viena apărea de trei ori în depoziție. Nu era exclus ca cei trei șefi ai O.A.S. să se fi întîlnit la Viena și apoi să se fi refugiat la Roma pentru a nu fi răpiți și a nu li se cunoaște un anumit secret.

Cînd apărură zorii, colonelul Rolland constată că nu pierduse noaptea degeaba. Îi lipseau cîteva verigi care poate se ascundeau în cuvintele incoerente imprimate pe bandă. Un telefon primit în jurul orei trei îl anunșase că Kowalski nu mai putea răspunde la nici o întrebare : murise.

Colonelul începu să-și noteze lucrurile neclare din depoziție. De exemplu, cuvîntul Kleist era numele unui om sau al unei localități ? Ordonă să fie consultată o carte de telefoane a orașului Viena. Peste zece minute avea răspunsul : în Viena, în

afară de foarte multe nume de persoane, doar o școală primară și o pensiune purtau numele Kleist.

În depoziția sa, Kowalski, vorbind despre un străin, pronunțase de câteva ori cuvintele „bon”¹ și „lueur”². Aceste cuvinte i se păreau nepotrivite în contextul depoziției. De aceea ceru banda, pe care o ascultă cu multă atenție, reluând de câteva ori anumite porțiuni. Oprind magnetofonul, pronunță câteva cuvinte nu prea frumoase la adresa celui ce descifrase banda și corectă cuvintele greșite din textul dactilografiat. Kowalski nu spusese „bon”, ci „blond”³, iar „lueur” era de fapt „tueur”⁴. Cu aceste modificări era mai ușor de găsit un sens cuvintelor incoerente ale lui Kowalski. Cuvântul „Șacal”, pe care colonelul îl tăiasse cu creionul roșu ori de câte ori îl întâlnea în text crezând că este o insultă adresată de Kowalski polițiștilor care îl interogau, căpăta o semnificație. El putea fi numele de cod al unui asasin străin, cu părul blond, pe care cei trei șefi ai O.A.S. îl contactaseră probabil la pensiunea Kleist din Viena, cu câteva zile înainte de a se baricada în hotelul din Roma.

Dacă acest individ exista în realitate, colonelul Rolland își explica într-un fel cauza valului de jafuri ce se înregistrase pe teritoriul Franței în ultimele două luni. Probabil că blondul cerea o sumă mare pentru a executa o anumită misiune și Rolland știa că doar o singură operație putea să justifice necesitatea procurării unei sume foarte mari.

La ora șapte, colonelul dădu ordin să se trimită urgent un mesaj biroului S.D.E.C.E. din Viena și ceru toate copiile dactilografiate ale înregistrării de pe bandă, pe care le închise în fișetul său. Apoi începu să redacteze un raport purtând inscripția „strict secret”. Describe pe scurt toate fazele operației pe care o întreprinsese din proprie inițiativă, făcând apoi o analiză metodică și dând o interpretare depoziției lui Kowalski. Ultimul paragraf al raportului fu redactat cu deosebită grijă: „La ora actuală este în curs de desfășurare o anchetă menită să descopere acest complot. Dacă presupunerile mai sus expuse se vor dovedi a fi întemeiate, complotul constituie cea mai gravă amenințare la adresa președintelui. Extrema gravitate a situației reclamă măsuri urgente pe plan național întrucât, așa cum rezultă, este foarte probabil ca asasinul, despre care

¹ Bine (lb. franceză).

² Licărire (lb. franceză).

³ Blond (lb. franceză).

⁴ Asasin (lb. franceză).

nu știm decât numele de cod, să fi fost angajat pentru a atenta la viața președintelui.”

Contrar obișnuințelor, colonelul Rolland dactilografie personal raportul, pe care îl introduse apoi într-un plic. Aplică sigiliul destinat celor mai secrete documente, după care arse conceptul.

Comisarul Jean Ducret fu chemat urgent de ministrul de interne, care îi dădu să studieze un dosar. Când termină de citit cele câteva piese ale dosarului, comisarul ridică privirea spre ministru:

— Rolland are dreptate.

— Dacă ceea ce afirmă el este exact, acest complot prezintă un pericol deosebit de grav. Serviciile de evidență ale tuturor organelor de securitate și poliție din Franța, precum și întreaga noastră rețea de agenți infiltrați în O.A.S. sînt total incapabile să lupte împotriva unui străin care operează singur, fără prieteni sau alte legături. Și, pe deasupra, și profesionist. Voi cere să fiu primit în audiență de general chiar în această după-amiază. Vă rog să păstrați o discreție totală despre această chestiune.

Rămas singur, ministrul de interne ceru legătura cu secretarul general al Palatului Elysée. Ministrul obținu o audiență la Charles de Gaulle pentru ora 16 a aceleiași zile.

Pătrunzînd în cabinetul șefului statului, ministrul nu se putu abține să nu admire încă o dată mobila frumoasă și cele trei ferestre înalte cu vederea spre parcul palatului, de unde venea parfum de tei și fag. Undeva sub teii și fagii din parc, ministrul știa că se ascund trăgători de elită, dotați cu arme automate speciale, avînd însă consemnul categoric, sub amenințare cu pedeapsă gravă, să nu se lase văzuți de la ferestrele cabinetului prezidențial. Nimic nu l-ar fi miniat mai mult pe președinte decât faptul de a cunoaște măsurile luate pentru securitatea sa. Aceasta era una dintre cele mai grele sarcini ale comisarului Ducret.

Gîndindu-se la conținutul dosarului pe care-l avea în servietă și la măsurile pentru care venise să ceară aprobare, ministrul de interne nu se prea simțea în apele lui.

— Se pare că ați dorit să mă vedeți în legătură cu o chestiune urgentă. Vă ascult.

Ministrul trase adînc aer în piept, pentru a-și lua curaj, și începu să vorbească cu hotărîre. El expuse succint motivele vizitei sale, știind că interlocutorul său detesta vorbăria. În timp

ce vorbea, observă că președintele se crispează vizibil. Expunerea, care nu dură două minute, se încheie cu cuvintele:

— Am la mine raportul lui Rolland.

Fără să rostească un cuvânt, președintele întinse mâna să primească raportul. După trei minute, el închise dosarul și întrebă:

— Și ce trebuie să fac eu?

Ministrul începu să enumere măsurile pe care intenționa să le ia. La un moment dat el rosti cuvintele „interesul Franței”. Imediat președintele îl întrerupse:

— Interesul Franței, dragul meu, cere ca niciodată președintele republicii să nu dea înapoi în fața amenințării.

Ministrul înțelese că a pierdut. Două minute mai târziu, el cobora în grabă scările palatului. Ajuns la birou, îl convocă de urgență pe șeful de cabinet, Alexandre Sanguinetti, care răspundea de trupele C.R.S.¹, căruia îi expuse situația.

— Aș putea să-l prind pe acest „Șacal”, dar cum s-o fac dacă președintele ne interzice să luăm măsurile necesare, spuse Sanguinetti.

— Ascultă, Alexandre! În primul rând nu sîntem siguri de exactitatea celor afirmate de Rolland. Am luat legătura cu Guilbaud și sper să ne dea chiar în această seară unele informații despre activitatea desfășurată de șefii O.A.S. la Viena. Oricum, trebuie să admiți că o urmărire pe scară națională a unui străin despre care nu cunoaștem decît numele de cod este o acțiune foarte puțin realistă. În această privință, eu împărtășesc ideile președintelui. De fapt, el a dat niște ordine care trebuie să ne fie tuturor foarte clare, și anume: orice publicitate, orice cercetare, precum și orice aluzie sînt interzise în afara cadrului nostru restrîns.

— Dar programul oficial al președintelui, interveni Sanguinetti, trebuie neapărat modificat. Orice apariție a sa în public trebuie să fie anulată pînă cînd teroristul va fi imobilizat.

— Nu va anula nimic, fii sigur. Nu va accepta nici o amîinare, nici măcar de un minut. Ceea ce este însă trist este faptul că toți agenții lui Rolland infiltrați în cercurile conducătoare ale O.A.S. sînt practic dezarmați în fața anonimatului acestui „Șacal”.

— Și atunci, ce putem face?

— Eu nu am afirmat că nu sîntem liberi să acționăm, rec-

tifică ministrul. Am spus că nu sîntem autorizați să întreprindem o acțiune publică. Trebuie să acționăm în secret. Individul trebuie cu orice preț descoperit, fie că se află în Franța, fie că se află în străinătate, și suprimat fără ezitare.

Într-o sală a Ministerului de Interne, destinată ședințelor restrînse, în jurul mesei se aflau 14 persoane. În dreapta ministrului ședea șeful său de cabinet, la stînga prefectul poliției. În dreapta lui Sanguinetti urmau generalul Guilbaud, colonelul Rolland, comisarul Ducret și colonelul Saint-Clair de Villauban, ofițer de aviație, atașat la Statul major al Palatului Elysée. La stînga prefectului poliției, Maurice Papon, luaseră loc Maurice Grimaud, director general al Siguranței naționale, precum și cinci directori ai serviciilor securității.

Înainte de ședință, toți participanții studiaseră raportul colonelului Rolland și luaseră cunoștință de cerințele impuse cu privire la păstrarea unui secret absolut. În cursul acestei ședințe extraordinare, ministrul vroia să afle opiniile celor mai mari șefi ai poliției franceze.

— V-am chemat pentru că toate serviciile aici reprezentate vor trebui să colaboreze, mai devreme sau mai târziu, la soluționarea situației în care ne aflăm. Vă atrag atenția asupra faptului că această acțiune are o prioritate absolută și aveți obligația s-o priviți ca atare. De operație vă veți ocupa dumneavoastră personal, fără să delegați răspunderea adjuncților dumneavoastră care, chiar dacă vor primi anumite sarcini în această acțiune, nu vor trebui să cunoască scopul măsurilor ce le execută. Și acum aveți dumneavoastră cuvîntul. Mai întîi, să ne spună colonelul Rolland rezultatul investigațiilor făcute la Viena.

Șeful Serviciului „Acțiune” închise dosarul pe care-l avea în față și începu:

— Azi-dimineață și în cursul după-amiezii au fost întreprinse investigații la Viena, la pensiunea Kleist. Agenții care au acționat aveau fotografiile lui Marc Chazanet, René Montclair și André Casson. Nu am avut timp să le transmitem și fotografia lui Viktor Kowalski, care nu figurează în evidența agenției noastre din Viena. Receptionerul pensiunii a declarat că recunoaște pe doi dintre cei trei, fără să facă însă alte precizări. După ce i s-a dat o sumă de bani, el a acceptat să caute în registrul pensiunii pentru a vedea dacă numele șefilor O.A.S. figurează înscrise în perioada 12—18 iunie, știut fiind că la 18 iunie ei s-au instalat la Roma. Receptionerul l-a recunoscut

¹ Corpul Republican de Securitate.

în fotografie pe Chazanet, care a reținut la 15 iunie o cameră sub numele Schulze. El și-a mai amintit că Chazanet a fost vizitat de un individ despre care a putut să dea doar următoarele semnalmente: un tip bine legat care vorbea franceza, avînd în jur de 30 de ani, părul blond, trăsăturile regulate și ochelari negri. M-am gîndit să cerem concursul recepționarului pentru a realiza portretul robot al individului care l-a vizitat pe Chazanet, dar am ajuns la concluzia că nu este posibil. Agenții noștri s-au dat drept polițiști austrieci, calitate în care l-au interogat trei ore, dar acest artificiu nu poate fi folosit la infinit. Pe de altă parte, este puțin probabil ca, după două luni, recepționarul să-și mai amintească toate elementele necesare realizării portretului robot al unui om ce poartă ochelari negri și pe care l-a zărit cîteva secunde, fără a-i acorda vreo importanță deosebită.

În sală se lăsa liniștea. După un timp, ministrul începu:

— Ei bine, domnilor, ce propuneți? Trebuie să-l prindem pe „Șacal”! Ne trebuie un mijloc de realizare a acestei operații în cadrul unor limite care ne sînt impuse. Evident, trebuie mai întîi să stabilim care dintre serviciile aici reprezentate este cel mai competent pentru executarea acestei misiuni.

— Cred că toți cei de față ne dăm seama că în nici un caz o asemenea misiune nu poate fi îndeplinită de Serviciul de pază a președintelui. Noi sîntem în permanență în preajma generalului, or ancheta despre care vorbim presupune acțiuni ce nu pot fi întreprinse de personalul din subordinea mea, interveni comisarul Ducret.

După ce ministrul trecu în revistă pe fiecare din șefii adunați în jurul mesei, privirea sa se opri asupra unei siluete masive:

— Dumneata ce crezi, Bouvier?

— Domnule ministru, cred că S.D.E.C.E. nu poate da de urma acestui om prin agenții infiltrați în O.A.S., deoarece, cu excepția celor trei șefi aflați în capitala Italiei, este de presupus că nimeni din O.A.S. nu-l cunoaște. Serviciul „Acțiune”, la rîndul său, nu poate interveni deoarece nu știe împotriva cui să acționeze. D.S.T.¹, de asemenea, nu-l poate lua în primire la frontieră, deoarece nu-l cunoaște, iar Informațiile generale nu pot furniza nici o dată despre el întrucît nu știu

¹ Direcția Supravegherii Teritoriului. Se ocupă cu contraspionajul, asigurînd printre altele și supravegherea permanentă a aeroporturilor, frontierelor și podurilor.

ce documente să cerceteze, de unde să apuce firul. Nici C.R.S. nu poate face nimic, deoarece nu are nici un element despre cel pe care ar trebui să-l urmărească. Așadar, din lipsa măcar a unui nume, toate forțele polițienești sînt reduse la neputință. În consecință, cred că primul pas, fără de care toate celelalte sugestii sînt lipsite de sens, este să stabilim numele acestui om. Avînd un nume, putem stabili semnalmentele celui în cauză și pe baza acestora avem posibilitatea să căutăm pașaportul și, evident, îl avem în mînă și pe individ. Or, găsirea numelui operînd în secret este o muncă tipică de polițist.

— Și care este cel mai bun polițist din Franța? întrebă ministrul.

— Adjunctul meu, comisarul Claude Lebel.

— Chemați-l imediat aici! ordonă ministrul.

După o oră de la intrarea sa în sala de ședințe a ministerului, Claude Lebel ieși amețit. Timp de 50 de minute, ministrul îi dăduse instrucțiuni privind îndeplinirea misiunii pe care i-o incredințase. Cînd intrase în sală, fusese invitat să ia loc pe scaunul liber, între șeful C.R.S. și șeful său direct, comisarul Bouvier. În timp ce întreaga asistență păstra o liniște desăvîrșită, Lebel citi raportul întocmit de colonelul Rolland, conștient că este privit cu curiozitate de cei mai mari șefi ai tuturor organelor polițienești din Franța, ceea ce nu însemna puțin lucru. Cînd Lebel termină lectura raportului, ministrul îi ordonă să se ocupe de rezolvarea operației despre care luase cunoștință. Avea acces, fără nici o restricție, la orice fel de informații, i se puneau la dispoziție materiale și oameni din subordinea tuturor celor prezenți la ședință și avea dreptul să angajeze cheltuieli nelimitate. În mai multe rînduri i s-a atras atenția privind necesitatea de a păstra un secret absolut asupra operației, cu atît mai mult cu cît acest ordin fusese dat chiar de șeful statului.

Lebel era pur și simplu îngrozit, deoarece i se cerea imposibilul. Nu avea nici cel mai mic indiciu, nici cel mai mic punct de plecare. Un nume codificat — și acela probabil — și lumea întreagă drept cîmp de investigație. Lebel știa că este apreciat ca fiind un bun polițist. Preciz, metodic, niciodată pripit, veșnic neobosit, el avea din cînd în cînd scîlpiri de intuiție și imaginație, caracteristice polițiștilor pricepuți. El nu pierduse niciodată din vedere faptul că 99% din munca polițistului înseamnă cercetări minuțioase, plictisitoare, verificări și paraverificări, întinderea unor curse în care, mai de vreme sau mai tîrziu, va cădea criminalul. Cînd cu trei ani

în urmă, postul de șef al Diviziei omoruri din cadrul Brigăzii criminale devenise vacant, toți cei care sperau să-l ocupe recunoscuseră că Lebel merita cu prisosință promovarea.

După terminarea ședinței, toate exemplarele raportului lui Rolland fură strinse și închise în seiful ministrului. Numai Lebel fu autorizat să păstreze un exemplar. El ceruse și obținuse autorizația să coopereze în mod discret cu șefii unor organe de poliție din străinătate, susceptibili de a poseda în evidențele lor numele unui asasin profesionist de talia lui „Șacal”. Comisarul Lebel afirmase că îi cunoștea personal pe cei cărora urma să le ceară sprijinul în mod neoficial, asigurându-l pe ministru că operația avea să fie cât se poate de discretă.

Dacă de la intrarea sa în poliție toate anchetele lui Lebel se soldaseră cu succes, aceasta se datora în primul rând unei calități personale deosebite: inspira încredere oamenilor și îi determina să se destăinuiască. Lebel nu avea prestanță fizică și nici agilitate verbală deosebită, calități care de obicei îi ajută pe polițiști în cursul interogatoriilor.

Mic de statură, puțin pretentios față de ținuta vestimentară, cu gesturi timide, comisarul Lebel făcea notă discordantă printre ceilalți anchetatori și de aceea cei anchetați preferau să-i facă lui mărturisiri decât altora. Dar blindețea și simplitatea comisarului ascundeau o subtilitate, o finețe și o ascutime deosebită a gândirii, precum și o hotărâre inflexibilă de a nu face concesii în îndeplinirea îndatoririlor sale. Deși fusese amenințat în repetate rânduri de cei mai periculoși gangsteri din Franța, precum și de o serie de oameni bogați și influenți, comisarul Lebel nu cedase.

Părăsind sala de ședințe, Bouvier și Lebel se așezară pe bancheta din spate a mașinii care-i aștepta în curtea ministerului.

— Vei lăsa la o parte orice problemă! începu Bouvier. Nu te ocupi decât de această misiune! Voi da ordin altcuiva să se ocupe de anchetele pe care le ai în lucru. Vrei un birou mai liniștit pentru această misiune?

— Nu, este foarte bun cel pe care-l am.

— Perfect. În orice caz, începând de acum, el devine carterul general al „Operației Șacal”. Vrei să-ți dau un om care să te ajute?

— Da, pe Caron.

— De acord.

— Dar va trebui să cunoască și el problema... or, ordinul dat...

— Mă ocup eu, îl întrerupse Bouvier. Este limpede că ai nevoie de un adjunct. Voi telefona imediat ce ajungem la birou ministrului și-i voi cere aprobare ca și Caron să cunoască tot ce privește operația. Și încă ceva: Sanguinetti a sugerat ca toți cei care au participat azi la ședință să fie informați cu regularitate despre evoluția situației. Ministrul a aprobat și, ca urmare, ne vom întâlni în fiecare seară la ora 22 la minister, unde vei face o informare despre evoluția cercetărilor.

— Nu se poate, răspunse aproape involuntar Lebel, cu o expresie de consternare.

— Nu glumesc. Așa s-a hotărât. Situația este foarte gravă. Trebuie să pui mina pe asasin cât mai repede, înainte ca el să ajungă la președinte. Da, recunosc că misiunea care ți s-a încredințat nu este ușoară. Dacă reușești să-l identifici și să-l localizezi, arestarea lui va reveni Serviciului „Acțiune”.

Cînd mașina opri în fața sediului Poliției judiciare, Lebel coborî și intră în biroul său. Deschise fereastra și privi Sena și cheiul, gîndindu-se la misiunea dificilă care-l aștepta.

Soneria telefonului îi risipi gîndurile. Bouvier îl anunța că obținuse aprobarea ministrului ca Lucien Caron să-i fie adjunct.

O jumătate de oră mai tîrziu, Caron își făcu apariția în biroul șefului. Acesta îi dădu să citească raportul lui Rolland și-l informă pe proaspătul său locțiitor despre ședința de la minister și despre misiunea ce le revenea. Caron era copleșit de dificultatea și complexitatea misiunii.

— Știu ce crezi, Lucien. N-avem ce face. Riscurile meseriei.

— Dar nu avem nici un element...

— Pornim de la ideea că dispunem de cele mai mari puteri de care s-au bucurat vreodată polițiștii francezi. Va trebui să le folosim. Acum ia loc și notează ce ai de făcut:

1. Iei măsuri ca secretara mea să fie mutată la alt serviciu. Dumneata vei cumula și atribuțiile ei.

2. Procuri de la administrație un pat de campanie, pentru că va fi de lucru și noaptea.

3. Îți aduci obiecte de toaletă, un reșou și ce ne mai trebuie pentru cafea.

4. Iei măsuri ca centrala telefonică să ne rezerve în permanență zece circuite cu străinătatea, precum și un telefonist care să stea în permanență și exclusiv la dispoziția noastră. Să-ți dea cel mai bun om.

5. Faci o adresă prin care eu aduc la cunoștință că dum-

neata ești adjunctul meu și că acționezi în numele meu, și trimiți câte o copie șefilor de servicii care au participat la ședința de astă-seară, prezidată de ministru. Atît. Dar urgent. Incepi cu centrala telefonică. Vreau cît se poate de repede legătura cu directorii poliției criminale din cîteva țări pe care, din fericire, îi cunosc personal de la ședințele Interpolului. Te rog să notezi ce mă interesează în primul rînd: Brigada criminală a F.B.I.-ului din Washington; comisarul adjunct al Scotland Yard-ului; directorii poliției criminale din Belgia, Italia, Germania federală și Africa de Sud. Dacă nu-i găsești la birou, caută-i acasă și stabilește ca mîine, între orele 7 și 10, să pot vorbi cu ei de la centrul de telecomunicații al Interpolului. Convorbirile să aibă loc pe ultrascurte, în direct, fără nici un intermediar. Fă-i să înțeleagă că trebuie respectat un secret desăvîrșit și că este vorba de o situație extraordinar de urgentă, care privește țările lor tot atît de mult ca și țara noastră. La ora șase să am lista rezervării convorbirilor în ordinea succesiunii lor. Acum, eu plec la Brigada criminală să văd dacă din întîmplare dau de numele vreunui asasin străin care a operat în Franța fără să fi fost arestat.

Cînd Lebel ieșea din clădirea Poliției judiciare, ceasul de la catedrala Notre-Dame bătea miezul nopții. Incepea ziua de 12 august.

Colonelul Raoul Saint-Clair de Villauban ajunsese acasă cu puțin înainte de miezul nopții. Ultimele trei ore le petrecuse dactilografiind un raport amănunțit cu privire la ședința la care participase la Ministerul de Interne. Trebuia ca acest document să fie pe biroul secretarului general de la Elysée încă la prima oră a dimineții zilei următoare. Cum raportul avea caracter strict-secret, el nu putuse apela la serviciile unei dactilografe. Colonelul strecurase în material o notă de scepticism privind oportunitatea alegerii unui simplu comisar de poliție pentru rezolvarea unei situații atît de complexe, deși el personal nu credea în reușita unei tentative de asasinare a președintelui de Gaulle.

Cu toate acestea, colonelul Saint-Clair își propusese ca la ședințele ce urmau să aibă loc în fiecare seară la Ministerul de Interne să-i pună lui Lebel întrebări care să demonstreze tuturor celor prezenți că la secretariatul președinției nu se pierde din vedere nici o clipă gravitatea situației. Printre sarcinile care-i reveneau lui, figura și aceea de a organiza aparițiile publice și itinerariile președintelui.

Abia intrase în holul apartamentului, cînd din dormitor se auzi o voce catifelată:

— Tu ești, scumpule?

— Eu, dragă Jacqueline. Mă aștepti de mult?

Proaspăta amantă, Jacqueline Dumas, membră activă a O.A.S., infiltrată de organizație pe lângă colonel, veni alergînd în întîmpinarea lui. O cămașă de noapte pe cît de scurtă pe atît de transparentă, festonată cu dantelă, îi punea în valoare curbele voluptoase. Tînăra femeie se agăța cu mîinile de gîtul lui, sărutîndu-l.

— Du-te! Vin și eu îndată, spuse el.

Jacqueline dispăru cu aceiași pași ușori și grațioși. De 15 zile de cînd erau împreună, ea își dăduse seama că numai cu artificii sugestive și prin etalarea unei cît mai rafinate senzualități poate trezi dorințele colonelului.

— Grăbește-te, mi-e dor de tine. De ce ai venit atît de tîrziu? Ți s-a întîmplat ceva?

— Nimic care să te intereseze pe tine, scumpo.

— Nu-mi dai nici o explicație. La birou nu pot să-ți telefoniez. Stau aici îngrijorată să nu ți se fi întîmplat ceva. Altă dată, cînd întîrzieai, îmi telefonai.

— Ascultă, dragă, am avut de lucru. A fost ceva foarte urgent care trebuia terminat neapărat în seara asta. Ți-aș fi dat un telefon dacă aș fi fost singur în birou, dar am fost cu colegii, și ei știu că soția mea este plecată din Paris.

— Oricum, am impresia că stai la birou și cînd trebuie, și cînd nu trebuie. Știi doar că te aștept.

Între timp colonelul se strecurase în pat alături de Jacqueline, care începu să-l mîngîie neprecupețind nimic din îndatoririle și îndeminarea ei de curtezană.

— Nu-i chiar așa... Se pare că O.A.S. vrea să-l suprimă pe președinte. Complotul a fost descoperit azi după-amiază. Trebuiau luate imediat măsuri, de aceea am întîrziat.

— Ori habar nu ai, ori vrei să mă impresionezi. Toată lumea știe că O.A.S. a fost lichidată.

— Nicidecum, răspunse colonelul. Au angajat un străin care să comită atentatul.

O jumătate de oră mai tîrziu, în timp ce colonelul dormea alături, Jacqueline reflecta la cele pe care le auzise. Deși nu știa nimic despre vreun complot, ea intuit că cele aflate prezintă o importanță deosebită. De aceea, așteptă pînă ce acele fosforescente ale ceasului indicară ora două, se dădu jos

din pat cît putu mai ușor și, scoțînd telefonul din priză, ieși cu el îndreptîndu-se spre holul de la intrare, unde se mai afla o priză.

În zori, în timp ce Parisul dormea încă, într-o mică garsonieră un profesor între două vîrste se plimba nervos de la un capăt la celălalt al încăperii. Luă unul din ziarele de pe masă și citi încă o dată un articol de pe pagina externă, intitulat: „Șefii O.A.S. se ascund într-un hotel din Roma”. Terminînd lectura, el îmbracă un impermeabil ușor și părăsi încăperea. Se sui în primul taxi întîlnit și ceru să fie dus la Gara de Nord. Intră într-unul din localurile deschise toată noaptea și comandă o cafea. Așteptînd să i se răcească cafeaua, intră în cabina telefonică din local și ceru serviciul de informații internaționale al telefoanelor. După ce află numărul hotelului din Roma, își bău cafeaua și părăsi localul. Ajuns la oficiul telefonic din incinta gării, ceru o convorbire telefonică cu numărul pe care tocmai îl aflase, fără însă a specifica numele hotelului.

Un sfert de oră mai tîrziu, o voce somnoroasă răspundea în italiană. El ceru să vorbească cu domnul Poitiers. După cîteva minute, profesorul transmitea în limba franceză interlocutorului său: „Valmy către Poitiers, «Șacal» este descoperit. Repet. «Șacal» este descoperit. Kowalski a fost arestat și a vorbit înainte de a muri. Am terminat”.

După ce plăti costul convorbirii, Valmy se grăbi să părăsească clădirea oficiului telefonic și se mistui în mulțimea din imensa sală a gării. Nu trecuseră nici trei minute din clipa în care Valmy părăsise cabina telefonică, cînd o mașină în viteză stopă brusc în fața poștei. Doi agenți ai D.S.T. săriră din mașină și se repeziră înăuntru. Funcționarul de serviciu le dădu cîteva vagi semnalmente ale bărbatului care cu cîteva minute înainte vorbise cu Roma.

Marc Chazanet, trezit din somn de unul din paznicii săi, duse instinctiv mina sub pernă să ia pistolul.

— Un mesaj urgent pentru dumneavoastră.

Citînd textul, Chazanet rămase împietrit pentru cîteva clipe. În primele zile de la dispariția lui Kowalski, crezuse că acesta a dezertat, pur și simplu. Deși în ultima vreme în rîndurile O.A.S. se propaga tot mai mult ideea unui eșec în acțiunea de răsturnare a regimului de la Paris, Chazanet crezuse întotdeauna în fidelitatea lui Kowalski. Fie că dintr-un motiv

sau altul Kowalski se dusesese în Franța, fie că fusese răpit de pe străzile Romei, era cert faptul că, înainte de a muri, el vorbise. Dar, de fapt, ce putuse să spună? Că el, Chazanet, se întîlnise la Viena cu Casson, Montclair și cu un străin blond. Cu toate acestea, mesajul lui Valmy menționa numele „Șacal”. De unde putea Kowalski să știe acest nume de cod? Tot gîndindu-se, Chazanet își aduse aminte scena despărțirii de „Șacal”, pe coridor, atunci cînd pronunțase în fața lui Kowalski „La revedere, domnule «Șacal»”.

Deci, mărturisirile lui Kowalski făcute la S.D.E.C.E. au compromis acțiunea. Serviciile speciale erau, fără îndoială, la curent cu semnalmentele englezului și-și dădeau seama că e vorba de un profesionist. Evident că rețeaua de protecție avea să se strîngă în jurul generalului de Gaulle, care, probabil, urma să renunțe pentru un timp la orice apariție publică. Șansele de a-l suprima pe președintele Franței erau aproape nule. „Șacal” trebuia să înceteze operația. Se impunea să fie prevenit, urmînd să restituie banii pe care-i primise prin banca elvețiană. Desigur, Chazanet era hotărît să-i ramburseze englezului cheltuielile făcute de acesta, precum și un onorariu rezonabil. Chazanet chemă pe cel care devenise curier în locul lui Kowalski și-l instrui cu privire la o convorbire telefonică cu Londra.

Dar această convorbire nu avu loc, deoarece numărul chemat nu răspundea. În acea dimineață, „Șacal” se sculase devreme și, luînd bagajele făcute cu grijă de cu seară, se îndreptase spre aeroportul Londrei.

La hotelul din Roma, cei trei șefi ai O.A.S. încercau să găsească o soluție:

— Trebuie să-l oprim, spuse Montclair. Dacă nu-l avertizăm să lase totul baltă și să se retragă, toată poliția franceză va fi pe urmele lui.

— Toată poliția franceză va fi pe urmele unui străin blond, rectifică Chazanet. În luna august, în Franța se plimbă circa un milion de străini. Țineți vă rog seama că nu i se cunosc nici numele, nici fotografia. Ca profesionist, el folosește, indiscutabil, un pașaport fals. Dacă ia legătura cu Valmy, acesta îl va pune în gardă.

Casson clătină din cap:

— Valmy nu îi va cere să sisteze operația. Misiunea lui este să primească mesajele de la Jacqueline și să i le transmită lui „Șacal”, atunci cînd acesta îi dă telefon.

— Dar, vorbind cu Valmy, „Șacal” își va da seama că

operația este compromisă, răspunse Montclair. Nu văd de ce ar mai întârzia o clipă în Franța.

— În principiu, ai dreptate. Dar dacă procedează astfel, „Șacal” trebuie să ne restituie banii. Or, suma este foarte mare. Totul depinde de încrederea pe care el o are în propriile sale planuri.

— Crezi că-i rămâne vreo șansă în urma celor petrecute?

— Sincer vorbind, nu cred. Știu însă că un profesionist nu renunță prea ușor la ceva început. Dar nu mai pot face nimic pentru el. Nici măcar cu Valmy nu mai pot vorbi. Ar însemna să-l compromit și pe el.

14

Cînd comisarul Lebel ajunse, pe la ora șase, la birou, el îl găsi pe inspectorul Caron obosit, cu fața palidă după noaptea nedormită, așezat la biroul plin de hîrtii. O delicioasă aromă de cafea venea dintr-un colț al încăperii unde, pe un reșou, se afla un ibric. Nici Lebel nu dormise în ultimele 24 de ore.

— Nimic, spuse el. Am studiat dosarele din ultimii zece ani. Singurul asasin străin care a operat în Franța a murit. De altfel, acesta făcea parte din O.A.S. și figurează ca atare în evidență. Am vorbit cu Bargerion și mi-a promis că va dispune și el o cercetare amănunțită la arhive.

— Deci, mergem pe varianta că nu este vorba de un francez? întrebă Caron.

— Absolut. Tipul are un oarecare antrenament, a dobîndit undeva o anumită experiență. Din moment ce a fost ales pentru atentat, înseamnă că are niște isprăvi la activ. Dar, ia spune, ce ai rezolvat cu telefoanele?

Caron îi întinse lui Lebel o hîrtie cu mai multe nume, în dreptul cărora erau trecute o serie de cifre.

— Am vorbit cu toți. Veți avea prima convorbire cu F.B.I.-ul la ora 7 și 10 minute. Apoi urmează Bruxelles, la ora 7 și jumătate. După un sfert de oră avem legătura cu Amsterdamul, iar pentru 8 și 10 minute avem Bonnul. Cu Johannesburgul am aranjat pentru 8 și jumătate. La 9 avem Scotland Yardul. Ultima convorbire, cu Roma, la 9 și jumătate.

— Ai aranjat să pot vorbi cu șefii?

— Da, cu excepția Londrei și Johannesburgului, unde veți vorbi cu adjuncții, respectiv cu Mallinson și cu Anderson.

— Perfect! Rămîne numai problema limbii în care mă voi înțelege cu toți aceștia. Presupun că numai belgianul vorbește franceza.

— Și germanul, Dietrich, rectifică Caron.

— Bine, pentru ceilalți cinci vei fi interpretul meu.

La ora 7, mașina care-i transporta pe Lebel și Caron opri în fața anonimei porți verzi din străduța Paul Valéry, unde era instalat cartierul general al Interpolului. Timp de trei ore, cei doi polițiști francezi rămaseră în subsolul imobilului pentru a vorbi cu șefii polițiilor din șapte puncte ale globului. Mesajele comisarului Lebel se propagau spre trei continente pe o lungime de undă și frecvență ce nu permiteau interceptarea lor. Pentru fiecare apel, explicația lui Lebel era aceeași:

— Nu, nu pot încă să fac apel pe cale oficială... da, da, desigur, acționez în mod oficial, dar, în stadiul în care ne aflăm, nu avem încă informații precise... este vorba probabil de un asasin deosebit de experimentat, care are la activ mai ales atentate politice. Ne-ar interesa dacă aveți asemenea indivizi în evidență, chiar dacă nu au operat în țara dumneavoastră. Eventual, dacă aveți vreo sugestie...

În mod inevitabil, urma o lungă tăcere la celălalt capăt al firului, după care tonul interlocutorului devenea circumspect. Lebel nu-și făcea iluzii că ar reuși să ascundă identitatea persoanei amenințată cu moartea. Era mai mult decît probabil că șefii brigăzilor criminale din străinătate aveau să înțeleagă ceea ce el încercase să le ascundă. În Franța nu exista decît o singură țintă susceptibilă să intereseze un asasin de talie internațională.

Fără excepție, răspunsurile sunau astfel: „Da, desigur, vom căuta în evidența noastră. Vă vom da un telefon chiar în cursul zilei”.

După terminarea ultimei convorbiri, Lebel se gîndi că peste cîteva ore ministrii de externe din țările cărora le solicitase ajutorul vor fi informați. Cel mai mult îl preocupa poziția Angliei, deoarece, cu numai șapte luni în urmă, generalul de Gaulle închisese în mod brutal poarta intrării acestei țări în Piața comună. Oare nu se ivea acum o fericită ocazie de răzbunare împotriva cocoșului galic?

De la fereastra cabinetului său, privind apele Tamisei, comisarul adjunct Anthony Mallinson se gîndea, așa cum de altfel intuise Lebel, că atunci, în vara anului 1963, în Franța, un singur om putea constitui obiectul atenției unui asasin

internațional. Cu înțelepciunea unui vechi polițist, nu-i fu greu să-și inchipuie cât de grea era sarcina omului cu care vorbise la telefon și pe care vroia din toată inima să-l ajute.

Mallinson apăsă pe un buton și, când secretarul intra, îi spuse:

— Vei merge la arhivă și, în numele meu, te vei adresa lui Markham. Îi vei cere o listă a tuturor asasinilor de profesie cunoscuți la noi în țară. Nu mă refer la gangsterii de rind, ci la cei capabili să execute asasinate în rindul oamenilor politici. Urgență maximă!

După plecarea secretarului, Mallinson parcurse corespondența cotidiană, după care începu să dactilografieze un raport către directorul Poliției metropolitane. La sfârșitul raportului lăsă un spațiu liber în ideea de a-l completa cu rezultatele cercetărilor întreprinse la arhivă. După circa trei ore, i se raporta:

— Markham a consultat fișierul dar nu a găsit pe nimeni care ar putea să ne intereseze pe noi. Există 17 profesioniști, dintre care zece sînt în detenție. Toți fac parte din bande cunoscute în marile orașe. Markham este de părere să vă adresați Serviciului special.

După plecarea secretarului, Mallinson introduse din nou raportul în mașină și completă spațiul lăsat liber cu rezultatul cercetărilor făcute la arhivă, menționind în el că a transmis cazul Serviciului special.

Apoi semnă raportul întocmit în trei exemplare, dintre care pe unul îl introduse într-un plic adresat șefului său, pe altul într-un dosar cu inscripția „Correspondență secretă”, iar pe ultimul îl împături și-l introduse în buzunarul interior al hainei. După aceea, scrise pe o foaie de hîrtie:

„Destinatar: comisar Claude Lebel, director general adjunct, Poliția judiciară, PARIS.

Expeditor: comisar adjunct Anthony Mallinson, Scotland Yard, LONDRA.

Mesaj: Urmare cererii dumneavoastră de cercetare în evidența noastră, rezultatul NEGATIV. Transmisă Serviciului special pentru cercetări suplimentare. Orice informație utilă vă va fi adresată în timpul cel mai scurt. Mallinson

Data: 12.08.1963.”

Către ora prinzului, Mallinson stabili la telefon o întâlnire urgentă cu Dixon, șeful Serviciului special. După 20 de minute de discuții și după ce-i înmînă acestuia exemplarul trei al raportului întocmit în cursul dimineții, la despărțire, Mallinson îi spuse:

— Scuză-mă, dar este de resortul tău. Deși părerea mea e că nu vom găsi individul pe care-l cauți Lebel. Oricare ar fi rezultatul, anunță-l totuși pe francez. Sincer vorbind, nu aș vrea să fiu în pielea lui.

După ce citi raportul lui Mallinson, Dixon îl convocă la el pentru ora două și jumătate pe comisarul Thomas.

15

După întoarcerea sa de la Bruxelles, „Șacal” făcu timp de trei zile ultimele pregătiri în vederea misiunii care-l aștepta în Franța. El merse cu permisul de conducere auto pe numele lui Alexander Duggan la Asociația automobiliștilor și-și procură un permis de conducere internațional. Într-un magazin cu articole de voiaj cumpără trei valize de piele. Întors acasă, decupă cu o lamă câptușeala uneia din valize și introduse sub ea cele două pașapoarte furate. Apoi, introduse în valiză hainele menite să-i permită uzurparea identității celor două personaje: preotul danez din Copenhaga și studentul american Marty Schulberg. Deasupra hainelor puse cartea despre catedralele franceze, cele două perechi de ochelari și flacoanele cu vopsea pentru păr.

Într-o altă valiză aranjă îmbrăcăminte cumpărată din târgul de vechituri din Paris, precum și tunica militară și basca neagră. Sub câptușeală introduse actele pe numele cetățeanului francez André Martin. Țevile cirjei demontabile, piesele armei și muniția urmau să completeze încărcătura valizei.

A treia valiză, puțin mai mică, era rezervată lucrurilor lui Duggan. Nici câptușeala acesteia nu fu lăsată nefolosită. În spatele ei, „Șacal” ascunse 1000 de lire sterline.

În sfîrșit, într-o geantă mai mică de voiaj el introduse obiectele de toaletă, precum și ultimele cumpărături: o pereche de atele, șase rulouri de leucoplast, trei pachete de vată, un săculeț cu ipsos, niște feșe și o foarfecă.

Spre deosebire de valize, pe care de-a lungul călătoriei avea să le depună la compartimentul de bagaje, geanta de voiaj avea s-o poarte cu el, deoarece constatase că la aeroport vameșii verifică foarte rar bagajele de mînă.

Acum, cînd pregătirile erau încheiate, nu-i răminea decît

să aștepte două scrisori care să-i dea cale liberă. Una avea să-i indice numărul de telefon din Paris, de unde urma să obțină toate informațiile utile privind deplasările președintelui de Gaulle, precum și dispozitivul de protecție al acestuia. Cea-laltă scrisoare urma să-l anunțe că în contul lui au fost depuși 250.000 de dolari. Hotărât să nu piardă timpul până la sosirea celor două scrisori, făcu zilnic, în fața oglinzii, exerciții de schiopătat. După câteva zile nimeni nu s-ar fi îndoit că el are un defect la un picior.

Prima scrisoare sosi în dimineața zilei de 9 august. Expediată din Roma, ea conținea acest scurt mesaj „Prietenul poate fi găsit la Molitor 59.01. Prezentați-vă astfel: «Aici Șacal». Vi se va răspunde: «Aici Valmy. Noroc»”.

A doua scrisoare sosi două zile mai târziu. „Șacal” își reținu un loc la avion pentru 13 august.

El sosi pe aeroportul din Bruxelles imediat după ora prinzului. Își lăsă cele trei valize voluminoase într-o casetă automată din holul aerogării, luând cu el numai geanta care conținea lenjeria, ipsosul, vata și feșele. După ce coborî din taxi la gara principală, se îndreptă spre biroul de bagaje. Valiza cu arma se afla pe același raft pe care fusese pusă cu o săptămână înainte. Prezintă bonul și, luând valiza, se îndreptă spre un hotel modest, situat în apropierea gării. Închirie o cameră pentru o noapte.

Imediat ce ajunse în cameră, încuie ușa, dădu drumul apei la lavabou, scoase ipsosul și începu să lucreze. Pentru întărirea ghipsului trebui să aștepte aproape două ore. Valiza în care se aflase arma zăcea acum goală pe pat. Când consideră că poate pleca, strinse toate urmele care ar fi putut părea suspecte și ieși din cameră schiopătând și sprijinindu-se într-o cîrjă. Ajuns în holul hotelului, prin ușa deschisă de la recepție, îl văzu pe recepționar luând masa în încăperea alăturată. Cu ochii spre ușa de la intrare, deschisă din cauza căldurii, „Șacal” se lăsă în patru labe și se strecură fără a fi observat. La colțul străzii opri un taxi, care-l duse la aeroport. Cu pașaportul în mînă, el se prezentă la ghișeul companiei aeriene „Alitalia”:

— Aveți un bilet pentru Milano, rezervat acum două zile pe numele Duggan?

Verificînd diagrama zborului respectiv, o funcționară tânără și drăguță îi întinse biletul zîmbind.

Cu ajutorul unui hamal plin de compasiune pentru invaliditatea călătorului, acesta intră în posesia celor trei valize

lăsate cu câteva ore mai înainte în caseta cu cifru și le depuse la biroul companiei aeriene. Apoi i se făcu controlul vamal, verificîndu-i-se superficial pașaportul. În așteptarea decolării, „Șacal” servi un prînz frugal în restaurantul de lângă sala de așteptare.

Situația sa de „infirm” îi atrase sollicitudinea tuturor funcționarilor de pe aeroport. Astfel, el fu ajutat să se urce în autobuzul care făcea legătura cu avionul, iar cele două stewardese îl ajutară să se instaleze cît mai comod. La ora 16,15 avionul își luă zborul în direcția Milano, unde ateriză după aproape două ore.

La vamă, verificarea pașaportului fu o simplă formalitate. Cînd cele trei valize ajunseră pe scara rulantă la oficiul vamal, un hamal se grăbi să le alinieze în fața vameșului, iar „Șacal” depuse și geanta de voiaj, de care nu se despărțise în avion. Văzîndu-l infirm, unul din vameși se grăbi să-i facă controlul:

— Acestea sînt toate bagajele dumneavoastră?

— Da.

— Aveți ceva de declarat?

— Nu, nimic.

— Călătoriți în interes de afaceri?

— Nu, sînt în vacanță. Sau, mai bine zis, în concediu de convalescență.

— Pot să văd pașaportul dumneavoastră?

După ce examină documentul, vameșul i-l restitui fără să spună ceva.

— Vreți să deschideți valiza de la mijloc?

Scotocînd printre hainele preotului danez și ale studentului american, vameșul nu le acordă nici o atenție. El nu descoperi nici tăietura discretă din căptușeala valizei, care ascundea actele false. Era un control superficial, de rutină, pe care-l făcea de nenumărate ori pe zi. Vameșul închise valiza și, zîmbind, se adresă lui „Șacal”:

— Mulțumesc, domnule! Vă urez concediu plăcut!

Prin grija aceluiași hamal, care primi un bacșiș substanțial, „Șacal” se instalează cu bagajele într-un taxi ce-l lăsă la gara centrală din Milano, unde un alt hamal îi duse valizele la oficiul de bagaje. Avu însă grijă să ia cu el o anumită valiză, cu care intră la toaleta din incinta gării. Acolo își scoase ghipsul și vata, desfăcu cîrja în elementele ei componente și introduse toate piesele armei în valiză.

După cinci minute era din nou în holul gării în căutarea

unui hamal care să-i ridice valizele de la oficiul de bagaje, întrucât nu voia să fie sesizat că nu mai șchioapătă și nu se mai sprijină în cîrje.

Zece minute mai tîrziu, „Șacal” se afla într-un taxi care-l ducea spre hotelul „Continental”, unde cu două zile în urmă rezervase, de la Londra, prin telefon, o cameră pe numele Duggan.

16

Comisarul Thomas, care și așa era destul de necăjit din cauza unor în succese ale subordonaților săi, primise de la Dixon o misiune ce-i dădea multă bătaie de cap.

— Nu am vreun nume pe care să-l cauți. Este vorba de o muncă grea, cu lopata. Încearcă să-mi rezolvi cazul pînă mîine.

Thomas avea de cercetat o mulțime de dosare. Singura speranță o constituia faptul că era vorba de un profesionist, și nu de unul din nenumărații indivizi care otrăvesc existența agenților Serviciului special înainte și în timpul vizitei în Anglia a oamenilor de stat străini.

Era noaptea tîrziu cînd doi dintre inspectorii lui Thomas îi raportau acestuia că nu găsiseră nimic în maldărul de dosare și fișe cercetate.

— Este limpede, conchise Thomas, nimeni nu corespunde datelor care ne-au fost furnizate.

— Nu ar fi exclus să existe vreun englez care să corespundă acestor semnalmente, dar probabil că nu figurează în evidența noastră, interveni unul din subalternii săi.

— Toți sînt fișați, îl contrazise Thomas, care nu accepta ideea că un asasin profesionist atît de periculos poate fi ignorat de fișierul său. Vom răspunde negativ, nu avem altă soluție.

— Domnule comisar, începu unul din inspectori, am o idee: dacă acest individ există și dacă este englez, e puțin probabil ca el să acționeze aici, în țară. Trebuie să aibă unde deva o bază, un loc de refugiu, unde trece drept persoană respectabilă. Așa că este foarte normal ca Serviciul de securitate internă să nu-l fi reperat. Dar, poate că S.I.S. a auzit vorbindu-se de el.

După plecarea celor doi subalterni. Thomas continuă să

se gîndească la ideea emisă de unul din ei. La S.I.S. îl avea pe Lloyd care, sub acoperirea de funcționar al Ministerului de Externe, era de fapt cadru al Secret Intelligence Service.

Thomas și Lloyd se întîlniră după ora 8 seara într-un local de pe malul Tamisei.

— Am o problemă la rezolvarea căreia cred că ai putea să mă ajuți, începu Thomas și-i explică despre ce era vorba. Dacă tipul căutat de francezi este englez, după părerea mea el evită să acționeze în țară, limitîndu-și activitatea în afara frontierelor. Cu alte cuvinte, numai serviciul tău putea să-l repereze. Aici, în țară, noi nu am descoperit nimic. M-am gîndit însă ca, înainte de a-i trimite lui Lebel răspunsul negativ, să încerc și la tine.

— Și pe cine vrea tipul să lichideze? Pe generalul de Gaulle?

— Așa se pare.

Urmără cîteva clipe de tăcere, după care Lloyd începu:

— Curios! Eu îmi aduc aminte de un tip în genul acesta. Agentul nostru în zona Caraibilor mi-a relatat, cu vreo doi ani în urmă, că dictatorul Republicii Dominicane, Trujillo, a fost asasinat cu sprijinul unui trăgător de elită englez.

Urmără cîteva minute de tăcere, în timpul cărora cei doi goliră paharele, privind apele întunecate ale Tamisei.

— Și... individul... cum se numea?

— Nu știu, nu-mi amintesc.

— Cel care ți-a relatat cazul nu a întocmit nici un raport în acest sens?

— Cred că da, potrivit regulii.

— Nu ai putea să dai de acest raport, să aflăm numele individului?

— Să încerc. Dacă găsesc ceva, te sun mîine. Deși, să-ți spun sincer, cred că este o șansă dintr-o mie ca individul despre care ți-am vorbit să fie unul și același cu cel căutat de francezi.

În timp ce Thomas și Lloyd discutau pe malul Tamisei, iar „Șacal” golea poate o sticlă de vin pe terasa unui restaurant din Milano, comisarul Lebel lua parte la prima dintre ședințele zilnice ale comisiei ministeriale, la sediul Ministerului de Interne. Ședința era prezidată de ministru, care era înconjurat de șefii tuturor serviciilor poliției franceze.

Primul luă cuvîntul șeful de cabinet al ministrului, pentru a prezenta măsurile luate în cursul ultimelor 24 de ore. Ofi-

ciile vamale situate de-a lungul frontierelor Franței primiseră ordin să examineze foarte amănunțit bagajele tuturor străinilor înalți și blonzi care intrau pe teritoriul francez. Pașapoartele trebuiau să fie verificate foarte riguros de către un agent al D.S.T. Desigur că aceste măsuri suplimentare de supraveghere aveau să fie remarcate de turiști și de oamenii de afaceri, dar era puțin probabil ca cei controlați să observe că obiectul unei atenții deosebite îl fac doar persoanele înalte și blonde.

Cineva făcu propunerea ca unul din cei trei șefi ai O.A.S., aflați la Roma, să fie capturat și adus la Paris. Dar, fără să fie informat despre „Operația Șacal“, Ministerul de Externe francez era categoric împotriva acestei propuneri, din motive de ordin diplomatic.

Generalul Guilbaud arată că o verificare minuțioasă a dosarelor de care dispunea S.D.E.C.E. se soldase cu rezultat negativ. Nu se dăduse de urma nici unui asasin politic profesionist, în afara celor din O.A.S. sau din rîndul simpatizanților acestei organizații.

După ce directorul Informațiilor generale arată că cercetările efectuate la arhivă fuseseră la fel de infructuoase, luă cuvîntul șeful D.S.T. La ora 7 și jumătate, în dimineața zilei respective, fusese interceptat un apel telefonic din oficiul poștal al Gării de Nord, adresat hotelului din Roma în care se aflau cei trei șefi ai O.A.S. Încă cu două luni în urmă, cînd se semnalase prezența lor în respectivul hotel, se hotărîse interceptarea tuturor apelurilor telefonice adresate din Franța către acest hotel. La centrala telefonică, funcționarul de serviciu scăpase din vedere în primele momente că numărul de telefon cerut figura pe listă, făcuse legătura și abia apoi anunțase D.S.T.-ul. Avusese totuși prezența de spirit să asculte convorbirea.

După ce șeful D.S.T. citi conținutul mesajului transmis la Roma, în sala de ședințe se lăsă o liniște prelungită.

— Cum a fost informat individul respectiv despre prinderea lui Kowalski? întrebă calm Lebel.

Toate privirile se îndreptară spre el, în afară de cea a colonelului Rolland, care începu:

— Pentru a-l determina pe Kowalski să părăsească Roma, i-am întins cursa despre care știți, trimițîndu-i o scrisoare ca din partea prietenului său Kovacs. După capturarea lui Kowalski, am dat drumul familiei Grzybowski, deoarece pe atunci nu bănuiam nimic despre existența lui „Șacal“ și mă interesau doar informațiile privitoare la existența șefilor O.A.S. Ca atare,

nu aveam motive să țin secretă capturarea polonezului. Ulterior, lucrurile s-au schimbat. Fără îndoială că acest Grzybowski l-a informat pe Valmy.

— Valmy a fost arestat? se interesă Lebel.

— Nu, am ajuns cu două minute mai tîrziu, după ce plecase de la poștă, răspunse stingherit șeful D.S.T.

— Un perfect exemplu de ineficacitate, interveni sec colonelul Saint-Clair de Villauban, spre care se îndreptară cîteva priviri dezaprobatore.

— Noi căutăm drumul pe bîjbuite, începu generalul Guilbaud, într-un întuneric aproape total, acționînd împotriva unui dușman necunoscut. Dacă colonelul se oferă să ia conducerea „Operației Șacal“ și să-și asume toate responsabilitățile pe care aceasta le implică...

Colonelul de la Elysée, examinînd cu mult interes hîrțiile din dosarul pe care-l avea în față, ca și cum acestea aveau mai multă importanță decît amenințarea voalată a șefului S.D.E.C.E., își dădu seama că făcuse o gafă.

— De fapt, începu ministrul gînditor, într-un fel nu este rău că Chazanet a aflat că sîntem pe urmele lui „Șacal“. Mai mult ca sigur, va anula operația.

— Eu cred că situația nu este chiar atît de simplă, se auzi vocea calmă a lui Lebel. La urma urmei, noi nu știm nici cum arată, nici sub ce nume se ascunde acest „Șacal“. La fel de bine se poate ca incidentul să-l determine să ia măsuri suplimentare de precauție.

Apoi Lebel începu să prezinte măsurile pe care le întreprinsese:

— Am primit răspuns la toate apelurile telefonice lansate în străinătate. Rezultatele sînt următoarele: din Olanda nimic pozitiv; în Italia sînt cunoscuți cîțiva asasini profesioniști, dar toți sînt în slujba Mafiei. Din discuțiile purtate cu șeful poliției italiene a rezultat că nici un asasin mafiot nu se angajează decît prin ordin să comită asasinate politice, or, așa cum știm, Mafia este preocupată de cu totul altceva. Din Anglia nu avem încă vreun rezultat pozitiv, dar Serviciul special întreprinde o cercetare suplimentară. Din Statele Unite ni s-au semnalat două cazuri aparte: este vorba în primul rînd de mina dreaptă a unui mare traficant de arme din Miami. Acest individ a lucrat în marina americană, apoi a intrat în C.I.A. și a acționat în zona Caraibilor. Scos din C.I.A., el a fost angajat de traficantul de arme. Se crede că el este autorul a două „accidente“ în care și-au găsit moartea niște rivali

de-ai patronului său. Al doilea individ suspect indicat de F.B.I. este un fost membru în garda unui șef de bandă din New York. Se pare că este tipul de om capabil să asasineze în contul unei organizații străine, cu condiția să fie bine plătit. Din Belgia mi s-a indicat un asasin psihopat, actualmente urmărit de poliția belgiană undeva prin America Centrală. Un alt individ suspect este un german, fost maior S.S., urmărit pentru crime de război. El a trăit un timp în Germania federală sub nume fals. Bănuț de a fi fost amestecat în asasinarea a doi socialiști, a fost identificat; dar, ajutat de un cadru de conducere al poliției, a reușit să fugă — se crede — la Madrid. Părerea mea este însă că, la cei 57 de ani ai săi, acesta nu se poate angaja într-o asemenea acțiune. În sfârșit, Africa de Sud ne comunică numele unui mercenar suspect. Trăgător de elită, individul se află undeva în Africa occidentală urmărit de poliția sud-africană.

Lebel se opri câteva clipe, își privi interlocutorii și apoi continuă:

— Desigur că situația pe care v-am prezentat-o este destul de vagă. Pe de altă parte, trebuie să raportez că am investigat numai în țările în care am considerat că „Șacal“ este cel mai probabil să se afle. Dar este foarte posibil ca el să fie austriac sau elvețian.

— Cu simple speranțe nu ajungem prea departe, se auzi iar glasul arțăgos al lui Saint-Clair.

— Poate aveți să ne faceți vreo sugestie? se adresă Lebel politicos colonelului.

— Eu personal sînt convins că acest asasin a primit ordin să renunțe la executarea atentatului, ripostă Saint-Clair cu un ton tăios. Din moment ce planul său este cunoscut, cum se mai poate el apropia de președinte? Părerea mea este că Chazanet a anulat operația.

— Iar eu nu văd prea mari deosebiri între părerea dumneavoastră și simplele mele speranțe la care vă refereați adineauri. De aceea, prefer să continui cercetările.

— Și în ce stadiu vă aflați? interveni ministrul, pentru a pune capăt duelului dintre Lebel și Saint-Clair.

— Serviciile de poliție din străinătate au început să-mi comunice prin telex dosarele și fotografiile celor care prezintă interes.

— Și credeți că șefii polițiilor din străinătate vor fi discreți? interveni Sanguinetti, privindu-l pe Lebel.

— Nu au motive să nu fie. Sute de anchete strict secrete

sînt întreprinse în fiecare an de șefii serviciilor afiliate la Interpol, dintre care o mare parte fără a avea caracter oficial. Pe planul cercetărilor criminale cooperarea este foarte puțin supusă divergențelor de ordin politic. Asasinul politic este pretutindeni scos în afara legii. Și, de fapt, este mai bine ca un mic număr de oameni să știe că noi căutăm un prezumtiv asasin, decît să primească invitații să participe la funeraliile președintelui.

Pe la miezul nopții, atunci cînd la Paris lua sfîrșit ședința prezidată de ministrul de interne, la Londra, Barrie Lloyd telefona comisarului Thomas:

— Am găsit raportul despre care ți-am vorbit astăzi. Într-un fel am avut dreptate. În raport nu se arată nimic precis, ci se relatează despre niște zvonuri care circulau în acea vreme. Raportul a fost clasat cu adnotarea: „Nici o măsură de întreprins“.

— Nu se menționează nici un nume în acest raport? întrebă Thomas.

— Ba da. Un om de afaceri englez care a dispărut, Charles Calthrop.

Lloyd întocmi un scurt raport privind cererea de informații formulată de Thomas, precum și răspunsul dat, pe care-l înaintă Serviciului de documentare. După câteva ore, funcționarul de serviciu examina raportul și, întrucît acesta se referea la Franța, el îl introduse în dosarul care, în cursul aceleiași dimineți, trebuia să ajungă pe biroul directorului de resort din Ministerul de Externe.

La ora nouă dimineata, „Șacal“ se afla pe Via Manzoni, căutînd cîteva bănci unde să schimbe lirele englezești. După circa două ore, el trecu la realizarea celui de-al doilea punct al programului din acea zi. Pe una din străzile dosnice ale unui cartier mărginaș găsi garajul de care avea nevoie. Proprietarul garajului avea un atelier de reparații auto la colțul străzii. După ce închirie un loc pentru două zile, „Șacal“ cumpără o salopetă și unelte necesare unor operații de sudură, pe care le depozită în garaj. După-amiază, închirie o mașină „Giulietta Alfa Romeo“ tip 1962. Întrucît pașaportul și permisul de conducere erau în regulă, el reuși să încheie asigurarea pentru închirierea mașinii. După ce vîrșă și garanția necesară, „Șacal“ luă în primire mașina, primind totodată din partea proprietarului agenției urări de călătorie plăcută.

În cursul unei vizite pe care o făcuse cu câțiva timp înainte la Asociația automobiliștilor din Londra, el aflat că, intrucât Franța și Italia erau membre ale Pieței comune, conducerea în Franța a unei mașini înmatriculată în Italia nu cerea îndeplinirea unor formalități complicate.

La Automobil clubul italian, „Șacal” primi adresa unei alte societăți de asigurare specializată în asigurări valabile în străinătate, și acolo el încheie o asigurare pentru orice fel de risc pe tot timpul șederii în Franța.

Spre sfârșitul zilei, „Șacal” intră în garajul pe care-l închiriasă în cursul dimineții. După ce se încuie pe dinăuntru, îmbracă salopeta și se apucă de lucru. Timp de două ore, sudă cu grijă, pe flancul interior al șasiului mașinii, țevile demontabile ale cîrjii, care conțineau piesele detașate ale armiei. Închiriasă intenționat o „Alfa Romeo”, deoarece, studiind revistele de specialitate pe care le găsisese la Londra, constatasă că dintre mărcile italiene de automobile aceasta avea un șasiu de oțel solid, cu nervuri de colțar destul de late. Țevile, înfășurate în pinză subțire de sac, erau bine fixate cu sîrmă și cu puncte de sudură, fiind practic invizibile, cu atît mai mult cu cît peste ele avea să se depună un strat de noroi și praf.

După 24 de ore de la sosirea sa în Milano, „Șacal” intra din nou în camera închiriată la hotel, cu mulțumirea celui care știe că a făcut o treabă bună.

Comisarul Thomas își petrecuse dimineața și o mare parte a după-amiezii căutînd urma unui om despre care nu știa nimic altceva decît numele. Vizita sa la Biroul de pașapoarte se soldase cu obținerea fotocopiilor unor cereri pentru eliberarea de pașapoarte semnate de șase indivizi diferiți cu numele de Charles Calthrop. Totodată, el obținuse și fotografiile acestora. Doi dintre ei nu prezentau interes deoarece erau prea în vîrstă. Mai rămîneau patru, dintre care doi locuiau, potrivit adreselor indicate în cereri, la Londra, iar ceilalți în provincie.

În cursul dimineții, la apelul telefonic al lui Thomas, poliția regională dădu de urma celor doi Calthropi provinciali. Unul se pregătea să plece cu familia să-și petreacă week-end-ul. Examinarea pașaportului său arată că nu pusese niciodată piciorul în Republica Dominicană. Omonimul său provincial fu găsit într-un hotel din Blackpool. În urma discuției purtate cu doi polițiști, el consimți să se pătrundă în apartamentul

său pentru a i se cerceta pașaportul. Mecanic de mașini de scris, în ultimii doi ani el nu părăsise Anglia.

Primul Calthrop londonez vizitat de poliție era băcan. Din pașaportul său reieșea că nu vizitase Republica Dominicană, despre care de altfel nici nu știa în ce parte a lumii se află.

Ultimul Calthrop a creat încă de la început dificultăți cercetării. Adresa indicată cu patru ani în urmă în cererea sa prin care solicita eliberarea pașaportului se afla în cartierul Highgate. Responsabilul imobilului de la adresa respectivă își consultă registrele și declară polițiștilor că locatarul căutat se mutase încă din luna decembrie 1960, fără să-și lase noua adresă. Prin intermediul Serviciului special, Thomas obținu de la Serviciul general al poștei numărul de telefon și adresa unui anume Charles Harold Calthrop, din sectorul de vest al Londrei. După verificările de rigoare, se confirmă că persoana respectivă figura cu domiciliul la adresa indicată și în listele de alegători din sector.

Se luă hotărîrea să i se viziteze apartamentul. La bătăile insistente în ușă nu răspunse nimeni, iar vecinii nu știau unde se află locatarul. Întorcîndu-se la Scotland Yard, Thomas încercă o nouă pistă. El ceru să se verifice la organele fiscale dosarul lui Charles Calthrop de la adresa respectivă și să i se indice numele firmei la care acesta lucrase în ultimii trei ani.

Așteptînd această informație, Thomas primi un telefon prin care era invitat să se prezinte imediat pe Downing Street, la primul ministru.

— Comisare Thomas, am fost informat despre o anchetă pe care ați întreprins-o la cererea unuia dintre confrății dumneavoastră de la Poliția judiciară franceză...

— Într-adevăr, domnule prim-ministru.

— ...și că scopul acestei anchete este descoperirea unui asasin profesionist, plătit se pare de către O.A.S., pentru a executa o misiune, în curînd, în Franța.

— Nu mi s-au dat explicații, domnule prim-ministru. Mi s-a cerut numai să stabilesc identitatea acestui eventual asasin.

— Și care sînt opiniile dumneavoastră în această privință?

— Domnule prim-ministru, cred că în Franța există temeri în privința unui atentat împotriva președintelui de Gaulle.

— Exact. De altfel, nu ar fi primul atentat împotriva lui.

Primul ministru aruncă o privire ziarelor etalate pe vastul său birou și continuă:

— V-ați gîndit vreodată că în țara noastră există perso-

nalități sus-puse care ar dori ca ancheta dumneavoastră să se desfășoare cu mai puțină energie și eficacitate?

— Sincer fiind, nu mi-am închipuit așa ceva, răspunse Thomas surprins.

— Vă rog să-mi expuneți concis stadiul actual al anchetei pe care ați întreprins-o.

Thomas se strădui să facă premierului un rezumat pe cit de clar pe atât de succint al acțiunilor întreprinse de el. Cînd comisarul termină, premierul, fără să spună ceva, începu să se plimbe gînditor prin fața ferestrelor, trăgînd, la intervale scurte, din pipă. Thomas se întrebă, nu fără un sentiment de teamă, care poate fi obiectul reflecțiilor primului ministru. După cîteva minute de oarecare neliniște pentru comisar, premierul se opri lângă bibliotecă, își scutură pipa într-o scrumieră masivă de cristal și își privi interlocutorul drept în față.

— Generalul de Gaulle este prietenul meu. Dacă pe el îl pîndește un pericol cit de mic care pornește de la noi, trebuie să-l arestăm pe prezumtivul asasin. Vă rog deci să depuneți toate eforturile pînă ajungeți la o anumită convingere într-un sens sau altul. Apoi, vă rog să veniți să-mi prezentați un raport. Se înțelege, sper, că dacă dați peste acest Calthrop îl arestați imediat? Este clar?

— Perfect, domnule prim-ministru.

Premierul înclină capul indicînd că întrevvedereea s-a terminat. Thomas se ridică să plece, dar, cum el ezita, îi fu adresată o nouă întrebare:

— Mai aveți să-mi spuneți ceva?

— Da. Îmi permiteți să comunic poliției franceze motivele care ne-au determinat să-l bănuim pe acest Charles Calthrop? Deocamdată noi nu știm dacă el se afla în 1961 în Republica Dominicană, adică în timpul atentatului împotriva lui Trujillo.

După o clipă de gîndire, primul ministru răspunse:

— Nu. Este bine să strîngeți mai întîi probe substanțiale. Acreditînd simple zvonuri, riscați să indicați piste false colegilor dumneavoastră francezi.

— Am înțeles, domnule prim-ministru.

— Vă rog, cînd ieșiți, să-l trimiteți la mine pe șeful de cabinet, să-i dau instrucțiuni să vi se acorde tot sprijinul necesar.

Cîteva ore mai tîrziu, Thomas avea la dispoziție o echipă formată din cei mai buni șase inspectori ai Serviciului special britanic. El îi puse la curent, pe îndelete, cu operația respectivă și le ceru să păstreze o discreție absolută.

Din documentele procurate de la organele fiscale rezulta că Calthrop nu lucrase la nici o firmă de pe teritoriul Angliei, în cursul anului 1962, și că anul 1961 și-l petrecuse în străinătate. Totodată, rezulta că, în cursul anului fiscal 1960—1961, el lucrase pentru filiala unei mari fabrici exportatoare de arme ușoare. O oră mai tîrziu, comisarul Thomas cunoștea numele directorului firmei, cu care stabilea o întîlnire urgentă. Directorul fabricii îl informă pe Thomas că Calthrop lucrase numai un an la el. Cu această ocazie comisarul află un amănunt foarte important, și anume că în cursul lunilor decembrie 1960 și ianuarie 1961 Calthrop fusese trimis în Republica Dominicană pentru a negocia cu șeful poliției lui Trujillo vânzarea unui lot de arme din surplusul armatei britanice. El părăsise repede Republica Dominicană pentru că, odată cu moartea dictatorului Trujillo, regimul se prăbușise în cîteva ore. Era normal ca un om care venise să vîndă arme dictatorului doborît să plece cit mai repede din țară. La întoarcere, Calthrop declarase că în clipa în care dictatorul era asasinat într-o ambuscadă, în afara capitalei, el se afla în cabinetul șefului poliției dominicane. Acesta, după spusele lui Calthrop, fugise acasă, unde-l aștepta în permanență un pilot și un avion gata de zbor. Personal, Calthrop plătise destul de scump serviciile unui pescar care-l ajutase să fugă cit mai repede din insulă.

— De ce a părăsit Calthrop firma dumneavoastră? se interesă Thomas.

— Comisare, în comerțul cu arme de ocazie competiția este foarte strînsă și deci foarte riscantă. A ști care sînt ofertele concurenților este un fapt vital pentru un rival care negociază cu același client. Iar eu am avut îndoieli cu privire la loialitatea lui Calthrop față de firmă.

În drum spre birou, Thomas trecu în revistă explicațiile date de director. Plauzibile și logice, acestea nu erau în concordanță cu informațiile furnizate de agentul Serviciului special din zona Caraibilor, potrivit cărora Calthrop era implicat în asasinarea lui Trujillo.

Pe de altă parte, după spusele directorului, Calthrop era capabil să joace un rol dublu, adică să se prezinte ca agent acreditat al unei fabrici de arme și să se angajeze în solda adversarilor dictatorului. Un amănunt continua să-l frămînte pe Thomas: potrivit celor afirmate de director, Calthrop nu se prea pricepea la arme cînd fusese angajat de firmă. Dar un trăgător de elită nu trebuia să fie și un bun cunoscător

de arme? Desigur că el avusese posibilitatea să se familiarizeze cu această tehnică în cursul anului petrecut la firmă. Dar dacă el era novice în arta tirului, care era explicația faptului că insurgenții din Republica Dominicană îl angajaseră pentru săvârșirea unui asemenea atentat?

Intrînd în birou, Thomas fu informat de unul din inspec-tori că în urma unei anchete efectuate printre vecinii lui Calthrop se aflase că acesta fusese văzut plecînd, cu cîteva zile în urmă, în Scoția, la pescuit. În ciuda căldurii din încăpere, Thomas simți în spate un frison rece. În timp ce comisarul își redacta raportul cu privire la cele aflate în cursul zilei, în birou intră unul din inspectori.

— Ce s-a întîmplat?

— Mi-a venit o idee.

— Te ascult.

— Este poate o coincidență. O să rideți poate de mine, dar... literele din care este format cuvîntul „ȘACAL”¹ corespund literelor cu care încep numele și prenumele lui Charles Calthrop...

— Ei drăcie! exclamă Thomas uimit și întinse mîna spre telefon.

A treia ședință la Ministerul de Interne francez consacrată „Operației Șacal” începu puțin după ora 22.

Primul care luă cuvîntul fu generalul Guilbaud. Fostul asasin nazist fusese identificat de agenții serviciilor secrete la Madrid. Aici, el se asociase cu un alt fost ofițer S.S. și împreună făceau afaceri prospere, fără să aibă vreun contact aparent cu O.A.S.-ul. Fiind alcoolic, în vîrstă și suferind de reumatism, cu greu putea fi acceptată ideea că el este „Șacal”.

Cînd generalul își termină raportul, toate privirile se îndreptară spre Lebel. Acesta începu să vorbească cu un ton ce nu vădea optimism și raportă o serie de informații primite în cursul zilei. Din America se semnalase că omul traficantului de arme se afla în Columbia pentru a negocia vînzarea unui lot de puști vechi ale armatei S.U.A. În timpul șederii sale la Bogota, fusese permanent supravegheat de agenții F.B.I.-ului și nu rezultase nimic deosebit. Cu toate acestea, datele mai importante din dosar fuseseră trimise pentru orice eventualitate prin telex la Paris. Tot prin telex se primiseră și informațiile despre celălalt american. Deși nu se dăduse de urma acestuia,

¹ În limba franceză: CHACAL.

putea fi scos din discuție deoarece, cu statura sa de numai 1,60 m, părul negru intens și tenul brunet, el avea semnalmente diametral opuse celor caracteristice lui „Șacal”.

Din Africa de Sud se aflase că africanul suspect comanda o mică armată particulară aparținînd unei corporații de mine-trulare la frontierele unei enorme zone de concesiuni pentru a împiedica traficul clandestin cu pietre prețioase.

La rîndul ei, poliția belgiană efectuase verificări asupra fostului mercenar și descoperise că acesta fusese omorît, cu trei luni în urmă, într-o încăierare, într-un bar din Guatemala.

Cînd, terminînd lectura raportului său, Lebel ridică privirea spre ministrul de interne, 14 perechi de ochi îl măsurasu cu răceală.

— Deci, nimic?

Întrebarea pusă de colonelul Rolland se afla de altfel pe toate buzele.

— Nu, nimic, răspunse Lebel. Pînă în prezent nu am descoperit nici o pistă interesantă.

— Ne aflăm deci tot la punctul de plecare, murmură ministrul.

— Comisarul Lebel nu dispune de nici un indiciu care să-i permită efectuarea anchetei, își manifestă Bouvier solidaritatea cu subalternul său.

În acest timp se auziră cîteva bătăi discrete în ușa sălii de ședințe. Ministrul își încruntă sprîncenele. Ordinul era categoric. Nu trebuia să fie deranjat decît în caz de extremă urgență.

— Intră!

Unul din secretarii ministrului apărură în prag, vizibil jenat.

— Vă cer scuze, domnule ministru. Comisarul Lebel este chemat urgent la telefon... de la Londra.

Simțind ostilitatea celor de față, secretarul adăugă, spre a se disculpa:

— Insistă că este foarte urgent.

După cinci minute, cînd Lebel intra din nou în sala de ședințe, atmosfera era la fel de încălecată. Rezulta că în lipsa lui se continuase discuția cu privire la măsurile ce trebuiau întreprinse.

— Cred, domnule ministru, începu Lebel, că sîntem în posesia numelui individului pe care-l căutăm.

După o jumătate de oră, ședința lua sfîrșit într-o atmosferă mai puțin apăsătoare decît începuse. Se convenise în unanimitate

tate ca, evitându-se orice publicitate, să se declanșeze în întreaga Franță cercetări de amploare pentru a captura și, la nevoie, lichida pe Charles Calthrop.

Amănunte privind pe acest individ urmau să sosească a doua zi dimineața, transmise de la Londra prin telex. Dar, între timp, Serviciul de informații generale putea întreprinde toate verificările necesare la posturile de frontieră și la prefecturile de poliție. La rîndul său, D.S.T. urma să trimită numele și semnalmentele celui urmărit în toate porturile, gările și aeroporturile țării, însoțite de un ordin de arestare imediată.

— Acest sinistru personaj, numit Calthrop, este în mina noastră, spuse Raoul Saint-Clair de Villauban cînd, cîteva ore după terminarea ședinței, Jacqueline îl întîmpină cu brațele deschise.

Cînd Jacqueline se strecură tiptil din pat pentru a telefona, mijeau zorile zilei de 14 august.

17

După ce vorbise cu Lebel, Thomas convocase pe cei șase inspectori în biroul său, pentru a le da noi ordine. Unul dintre ei fusese însărcinat să facă investigații cu privire la trecutul lui Calthrop, să-i găsească, eventual, familia și școlile pe care le frecventase. Cel de-al doilea inspector trebuia să se ocupe, cronologic, de etapa următoare a vieții și activității lui Calthrop: ultimele studii, serviciul militar, locurile de muncă ocupate pînă la concedierea sa de la firma de armament. Următorii doi inspectori trebuiau să se ocupe de activitatea lui Calthrop cu începere din luna octombrie a anului 1961: să stabilească unde se aflase în acest interval de timp, cu cine luase contact, sursele de existență și valoarea lor. În sfîrșit, ultimii doi trebuiau să dea de urma lui Calthrop, să facă o cercetare foarte amănunțită a apartamentului acestuia, de unde să ridice toate amprente, să descopere locul de unde își cumpărase mașina, cine și cînd îi eliberase permisul de conducere auto. Trebuia de asemenea găsit locul unde își gara mașina, pentru a deduce dacă plecase într-o călătorie lungă. Totodată era necesar să se verifice trecerile cu feriboturile și să se facă investigații la toate aeroporturile, în scopul cercetării listelor de rezervare a locurilor, indiferent de destinație.

Părăsind biroul comisarului Thomas, ultimii doi inspectori schimbă o privire semnificativă:

— Ras, tuns și frezat, spuse unul. Treabă serioasă, nu glumă.

— Ceea ce mi se pare curios este faptul că șeful nu ne spune clar despre ce este vorba.

— În orice caz, un lucru este sigur. Ca să folosească mijloace de o asemenea amploare, trebuie să se fi dat ordine de sus.

Pe la ora două noaptea, în timp ce Thomas dormita în fotoliu, iar Lebel, la Paris, încerca să-și gonească somnul cu a treia ceașcă de cafea din noaptea aceea, în baza unui mandat de percheziție, doi agenți ai Serviciului special începeau o operație sistematică și amănunțită de percheziționare a apartamentului lui Calthrop. Amîndoi erau experți în materie. După trierea minuțioasă a conținutului tuturor sertarelor, ei verifică cu atenție mobila și tapiteria. După perne și haine veni rîndul dușumelei, plafonului și pereților. La ora șase dimineața tot apartamentul era amănunțit controlat.

Un număr apreciabil de vecini se adunaseră pe palier, vorbind cu însuflețire. Cînd se deschise ușa apartamentului și apărură cei doi polițiști, pe palier se făcu liniște. Unul din polițiști, ducînd o valiză tixită cu documente și anumite obiecte ale lui Calthrop, coborî repede scara și se sui în mașină. Celălalt începu imediat să culeagă informații de la vecinii care, în majoritate, urmau să plece peste 1—2 ore la locurile lor de muncă. După ce termină cu vecinii, inspectorul începu investigațiile la negustorii din cartier.

Thomas examina de cîteva minute obiectele etalate pe birou. Inspectorul care venise cu valiza cerceta documentele. La un moment dat, în timp ce răsfoia lîngă fereastră filele unui carnetel albastru, fața lui căpătă o expresie aparte.

— Domnule comisar, priviți!

Inspectorul îi întinse documentul arătînd cu degetul: „Republica Dominicană. Aeroportul Ciudad Trujillo, decembrie 1960. Intrare“.

— Dar acesta este pașaportul lui... el era deci acolo în timpul loviturii... este omul nostru, indiscutabil, domnule comisar.

— Într-adevăr, este omul nostru.

Thomas examină preocupat pașaportul. Deodată, el aruncă o privire rapidă inspectorului :

— Îți dai seama ce înseamnă faptul că acest pașaport se află acum aici ?

Inspectorul privea interogativ. După câteva clipe, în care Thomas îl privise nu fără bucuria de a fi primul care are o asemenea idee, inspectorul se luminează la față, deoarece intuise ideea superiorului său.

— Într-adevăr, așa cum ți-ai dat și dumneata seama, dacă Calthrop călătorește în străinătate fără acest pașaport, cum se descurcă ? Cere-mi imediat legătura cu Parisul !

Cam în același timp, „Șacal“ rula spre frontiera franceză, după ce lăsase mult în urmă Milano. Potrivit hărții, mai avea de parcurs 210 km pînă la frontieră și, rulînd cu 130 km pe oră, avea tot timpul să ajungă în jurul orei opt.

La punctul de trecere a frontierei, „Șacal“ fu invitat să intre pe rampa de staționare, în vederea controlului vamal. Un polițist îi luă pașaportul, îl răsfoi cu atenție și, pronunțînd „un moment domnule“, dispăru în clădirea vămii. Cîteva minute mai tîrziu, el reapăru însoțit de un funcționar civil care ținea pașaportul în mînă.

— Bună ziua, domnule !

— Bună ziua !

— Este pașaportul dumneavoastră ?

— Da.

Documentul fu din nou supus unei examinări atente.

— Care este scopul călătoriei dumneavoastră în Franța ?

— Turismul. Nu cunosc Coasta de Azur.

— Mașina este a dumneavoastră ?

— Nu. Am închiriat-o. Am avut treabă în Italia și am terminat cu opt zile mai devreme decît prevăzusem. De aceea m-am gîndit să profit de acest timp pe care nu contasem inițial.

— Aveți actele mașinii ?

Funcționarul examină fără să se grăbească permisul internațional de conducere, contractul de închiriere a mașinii și cele două contracte de asigurare.

— Aveți bagaje, domnule ?

— Da, trei valize și o geantă de voiaj. Sint în mașină.

— Aduceți-le, vă rog, pentru control !

Polițistul în uniformă îl ajută pe „Șacal“ să transporte bagajele în clădirea vămii.

Înainte de a părăsi orașul Milano, „Șacal“ împăturise tu-

nica militară și pantalonii și, împreună cu pantofii lui André Martin, francezul fictiv ale cărui acte de identitate erau ascunse sub căptușeala uneia din valize, le aruncase neglijent în fundul port-bagajului. În timp ce vameșii îi examinau valizele, „Șacal“ în Franța. Nimic nu părea că atrage atenția vameșilor. O sin-gură clipă „Șacal“ fu îngrijorat, atunci cînd unul din vameși luase precauția de a pune vopseala respectivă în flacoane de loțiune de bărbierit. În acea vreme, acest gen de loțiune, atît de răspîndit în America, nu prea era cunoscut în Franța.

Cu coada ochiului, „Șacal“ supraveghea un alt agent care inspecta mașina. Desfăcînd tunica militară și pantalonii, polițistul le privi cu dispreț, presupunînd poate că aceste zdrențe foloseau ca îmbrăcăminte de protecție sub mașină în caz de pană.

„Șacal“ termină de completat formularul și mai așteaptă cîteva minute pînă fu terminat controlul bagajelor. Apoi polițistul civil citi formularul completat, îl compară cu pașaportul, după care spuse :

— Mulțumesc, domnule, călătorie plăcută !

După zece minute, mașina se îndrepta cu viteză în direcția Monaco-Nice-Cannes.

În biroul său, împreună cu doi inspectori, Thomas aștepta sosirea a încă șase polițiști pe care-i ceruse telefonic cu o oră înainte șefului Serviciului special. La ora nouă, ajutoarele sosiră și Thomas le făcu instructajul necesar :

— Căutăm un individ. Nu are importanță motivul pentru care-l căutăm. Important este să punem cît mai repede mîna pe el. Avem motive să credem că acum el se află în străinătate, unde călătorește cu un pașaport fals. Iată — și dădu să circule prin fața celor prezenți o serie de fotografii, reproduceri după fotografia aflată pe cererea de pașaport a lui Calthrop — cam așa arată tipul. Bineînțeles, el este mai mult sau mai puțin deghizat, deci nu trebuie să puneți prea mare bază pe aceste fotografii. Veți merge imediat la Biroul de pașapoarte și veți întocmi o listă completă a tuturor cererilor de pașapoarte depuse în ultimele trei luni.

Comisarul Thomas continuă, expunînd apoi modalitățile cele mai frecvente de procurare a unui pașaport fals și conchise :

— În nici un caz nu trebuie să vă mulțumiți cu verificarea

certificatelor de naștere, ci trebuie să le verificați și pe cele de deces. După ce terminați această operație la Biroul de pașapoarte, mergeți la Starea civilă și, împărțind munca, verificați certificatele de deces. Dacă găsiți vreo cerere de pașaport depusă în numele unui individ decedat, impostorul este aproape sigur omul care ne interesează. Vă rog să treceți imediat la executarea ordinului.

În timp ce inspectorii părăseau biroul, Thomas ridică receptorul telefonului pentru a lua legătura cu Biroul de pașapoarte și cu Starea civilă, în scopul de a se asigura că echipa trimisă va primi tot sprijinul necesar.

După două ore, șeful echipei îi raporta telefonic lui Thomas că terminase de stabilit lista celor care depuseseră cereri de pașapoarte în intervalul de trei luni. Erau 841 de cereri ce trebuiau confruntate cu actele de deces de la Starea civilă.

În aceeași dimineață, înainte de ora prinzului, „Șacal” intra în centrul orașului Cannes. Potrivit obișnuinței sale, începu să caute un hotel dintre cele mai bune și alese în cele din urmă luxosul hotel „Majestic”. Eleganța costumului pe care-l purta și dezinvoltura cu care păși în holul hotelului îi confereau alura unui perfect gentleman. Primul lucru pe care-l făcu intrând fu să se intereseze unde se află cabinele telefonice și ceru numărul Molitor 59.01 Paris.

— Alo, aici „Șacal”.

— Alo, da. Aici Valmy. Un adevărat noroc că mă sunați. De două zile am ceva să vă comunic.

Cineva care ar fi privit pe fereastra cabinei ar fi putut să vadă trăsăturile calme ale englezului crispându-se brusc. Timp de zece minute, cât dură convorbirea, el se mulțumi aproape numai să-și asculte interlocutorul, punind numai două sau trei întrebări scurte dar precise.

Ceea ce aflase la telefon constituia un real motiv de îngrijorare. Capturarea lui Kowalski o înțelegea. Nu înțelegea însă de unde acesta îi cunoștea numele său de cod și nici cum reușise poliția franceză să-l afle. Poate, raționa el, Kowalski intuise atunci, la Viena, că el este „Șacal”. La urma urmei și Kowalski tot un profesionist era. Valmy îi ceruse să abandoneze operația și să se întoarcă în Anglia, deși Chazanet nu transmisese instrucțiuni în acest sens. Ceea ce se petrecuse confirmă presupunerile lui cu privire la lacunele sistemului de securitate al O.A.S. În orice caz, el, „Șacal”, știa ceva ce ceilalți ignorau: că circulă sub un nume fals, cu un pașaport valabil

și trei rinduri de acte, între care două pașapoarte străine, precum și cu tot ceea ce îi este necesar pentru a se deghiza. Ce atu deținea acest comisar Lebel despre care-i vorbise Valmy, pentru a-i da de urmă? Avea doar vagi semnalmente: un tip solid, blond, străin. Asemenea indivizi existau în luna august cu miile în Franța. Nu puteau fi toți arestați. În afară de aceasta, poliția îl căuta pe Charles Calthrop, iar el putea dovedi că este Alexander Duggan.

Nici măcar Chazanet și ajutoarele sale nu știau unde se află și sub ce identitate se ascunde. Nu depindea decît de el însuși și aceasta însemna exact ceea ce își dorea.

Și totuși, pericolul crescuse simțitor. Odată descoperit proiectul de atentat, executarea lui echivala cu atacul asupra unei fortărețe. Problema era deci de a ști dacă va putea dejuca formidabila supraveghere din jurul președintelui. Dacă ar renunța la operație, ar însemna să aibă discuții cu Chazanet în legătură cu restituirea celor 250.000 de dolari depuși la Zurich. Dacă refuza să restituie banii, „Șacal” știa că urma să fie pretutindeni urmărit, deposedat de bani și lichidat. Dacă continua operația, însemna să-și asume o serie de riscuri suplimentare pînă la executarea contractului încheiat cu Chazanet.

Acestea erau reflecțiile lui „Șacal” cu privire la situația încurcată în care se afla, în timp ce se găsea pe terasa unui local cu vedere spre Mediterană. Acest mod de viață, cu care se obișnuise, costa bani grei. Trebuiau dolari, mulți dolari, pentru a-și satisface dorințele. „Șacal” privi la valurile mării care, acolo, sub soare, mîngiau trupurile zvelte și bronzate ale fetelor întinse pe plajă. Privi „Cadillacurile”, „Jaguarurile” și „Mercedesurile” care rulau încet pe faleză, limuzine luxoase ai căror conducători bronzăți aruncau cîte o privire pe trotuare în speranța de a găsi vreo „prietenă”. Aceasta era viața la care el aspirase de multă, de foarte multă vreme. În cursul ultimilor trei ani aproape că-și atinsese țelul. Se obișnuise cu hainele bine croite, cu restaurantele costisitoare, cu apartamentele șic, cu femeile elegante, cu mașinile frumoase. Dacă renunța, însemna să piardă pentru mult timp terenul cucerit.

Cu acest gînd, el demară hotărît spre interiorul Franței.

Așezat la biroul său, comisarul Lebel încerca simțămîntul că nu dormise niciodată în viața lui și că nu va mai veni niciodată clipa în care să se întindă pe un pat. Într-un colț al încăperii, Lucien Caron dormea pe patul de campanie, după ce-și petrecuse noaptea cu trierea informațiilor primite din

toate colturile Franței. Spre dimineață îl schimbase Lebel, în fața căruia se afla un teanc de rapoarte trimise de toate serviciile însărcinate, într-un fel sau altul, cu controlul străinilor aflați în Franța. Din fiecare raport rezulta același lucru: nici un individ cu numele Calthrop nu trecuse legal frontiera în cursul anului 1963. În nici un hotel francez nu fusese completată vreo fișă cu acest nume. El nu figura pe nici o listă de persoane indezirabile și nu fusese niciodată semnalat autorităților franceze.

Apelul telefonic matinal al lui Thomas, prin care acesta îi comunica lui Lebel că Calthrop nu poate fi găsit în Anglia, spulberase vagile speranțe ale francezului.

Două fapte mai susțineau totuși moralul lui Lebel. În primul rând, avea fotografiile lui Calthrop, clare, precum și semnalmente amănunțite. Chiar dacă individul era deghizat, tot era mai bine decât nimic. În al doilea rând, nimeni din comisia ministerială nu sugerase luarea altor măsuri decât cele propuse de el și care vizau de fapt intensificarea la maximum a verificărilor.

Caron emisese ipoteza că poate poliția britanică descinsese în apartamentul lui Calthrop în timp ce acesta era plecat pentru o simplă treabă prin Londra și că, în vreun fel sau altul pus în gardă, el se ascunde undeva în Anglia.

— Nu pune bază pe această ipoteză, răspunsese Lebel. Percheziția din apartamentul lui a scos la iveală faptul că obiectele sale de toaletă au dispărut. Dacă Calthrop și-a lăsat acasă pașaportul înseamnă că nu are nevoie de el. Să nu contăm pe faptul că el va face greșeli. Acest „Șacal” începe să mă impresioneze.

Omul căutat de polițiile franceză și engleză hotărîse să evite aglomerația de pe șoseaua Cannes-Marsilia și de aceea se îndreptă spre nordul Franței prin regiunea Alpilor Maritimi. Avînd documente valabile, după ce luă dejunul într-unul din motelurile de pe șosea, își continuă drumul pînă la motelul „Cerbul”, unde înnoptă. Sala restaurantului era decorată în stil rustic. Prin fereastra deschisă intra cîntecul greierilor. Spre sfîrșitul cînei, cineva ceru ospătarului să închidă fereastra, deoarece se făcuse curent. Fiînd întrebat dacă are vreo obiecție în legătură cu închiderea ferestrei de lingă el, „Șacal” întoarse capul pentru a vedea persoana care se plînsese. Era o femeie frumoasă, de aproape 40 de ani, singură la masa de alături. „Șacal” înclină capul spre ea, care îi mulțumi cu un zîmbet.

În timp ce „Șacal” savura ultimul pahar din vinul casei, auzi în spatele său, la masa vecină, vocea femeii care se adresa ospătarului:

— Adu-mi cafeaua în salon, te rog!

— Prea bine, doamnă baron.

Cîteva clipe mai tîrziu, „Șacal” adresa ospătarului aceeași rugămintă.

Tîrziu, după ora zece seara, comisarul Thomas primi telefonul pe care-l aștepta cu nerăbdare și nu fără îngrijorare. Inspectorul care conducea echipa la arhivele Stării civile îl anunță cu o voce care trăda oboseală, dar și o licărire de optimism:

— Alexander Duggan, născut la 3 aprilie 1929 la Sarnborne Fishley. A depus cerere pentru eliberarea unui pașaport la 14 iulie în acest an. Pașaportul i-a fost expedit la adresa indicată în cerere, la 17 iulie. Indiscutabil, este o adresă de circumstanță, întrucît, și acum urmează bomba. Alexander Duggan a murit la vîrsta de doi ani și jumătate, în satul său natal, la 8 noiembrie 1931.

Thomas se gîndi cîteva clipe:

— Cite pașapoarte mai aveți de examinat?

— Aproximativ trei sute.

— Ceilalți să continue verificarea pentru a stabili dacă mai există și alți impostori, iar dumneata mergi imediat la adresa indicată pe cererea de eliberare a pașaportului. Cum ajungi acolo, îmi dai un telefon. Dacă găsești pe cineva la adresa respectivă interoghează-l și adu-mi toate detaliile despre falsul Duggan, inclusiv fotografia de pe cererea de pașaport. Vreau să văd capul acestui Calthrop în noua sa identitate.

Încă înainte de miezul nopții, inspectorul îl sună pe comisarul Thomas. La adresa respectivă se afla o prăvălie în vitrina căreia erau etalate tot felul de fotografii de prostituate, precum și ziare și reviste pornografice. Proprietarul, care avea locuința deasupra prăvăliei, recunoscuse că pentru bani făcea oficiul de post-restant. El nu-și mai amintea de Duggan și explica aceasta prin faptul că individul respectiv venise la el probabil numai de două ori: prima dată pentru a aranja reținerea corespondenței și a doua oară pentru a-și lua plicul sosit pe numele său. Inspectorul îi arătase fotografia lui Calthrop, dar aceasta nu-i amintea nimic. De asemenea, polițistul îi arătase și fotografia dezlipită de pe cererea de pașaport a lui Duggan. Dar, deși proprietarul prăvăliei recunoscuse că și-ar

aduce aminte vag trăsăturile celui căutat, nu putu da nici o informație precisă.

— Ia-l și adu-l la mine ! ordonă Thomas.

În clipa următoare, el ridică iar receptorul, de această dată pentru a cere legătura cu Parisul.

Pentru a doua oară, apelul telefonic de la Londra îl găsi pe Lebel în ședință ministerială. Comisarul Lebel tocmai explica că nu descoperise pe teritoriul francez nici o urmă a lui Calthrop și că, după părerea colegilor englezi, individul se deplasează cu un pașaport fals. Lebel arăta că nu putuse verifica dacă „Șacal“ se afla încă în străinătate sau intrase deja în țară. În acest punct al expunerii sale, în sală se produse rumoare.

— Vreți să spuneți că el se află deja în Franța, la Paris poate ? întrebă Sanguinetti.

— Problema este, răspunse Lebel, că numai el poate ști unde se află. Singura noastră certitudine, în afară de faptu, că se pregătește un complot împotriva președintelui, este aceea că individul nu cunoaște în ce stadiu ne aflăm cu ancheta. Or, aceasta înseamnă deja o șansă de a pune mîna pe el imediat ce-l vom putea identifica sub noul său nume de împrumut.

Acest argument nu păru suficient de convingător pentru a-i liniști pe cei de față.

— Bineînțeles, interveni colonelul Rolland, nu ar fi exclus ca, prevenit de agentul Valmy că planul a fost descoperit, acest Calthrop să renunțe la intenție și să ia toate măsurile spre a nu se găsi asupra lui nimic suspect. În această situație nu văd cum ar putea fi învinuit în lipsă de probe.

— Ia spune, colonele, începui ministrul, admitînd că dumneata te-ai afla în situația lui Calthrop, așa ai proceda ?

— Întocmai, domnule ministru, răspunse Rolland, pe motiv că, mai devreme sau mai târziu, tot mi s-ar infunda. Dar, după părerea mea, ancheta nu trebuie abandonată. Trebuie să ne ocupăm în continuare de Calthrop pentru că nu este exclus ca el să aibă intenția de a-și executa planul mai târziu, pe alte baze.

În acea clipă, Lebel fu chemat la telefon. Întorcîndu-se după un sfert de oră, el comunică celor de față informațiile primite de la Thomas, după care își expuse punctul de vedere :

— Vom căuta deci pe acest Duggan, atît noi cît și englezii. Dacă rezultă că el se află în altă parte decît în Franța sau în Anglia, putem fie să așteptăm să intre în țară, fie să luăm

alte măsuri. Și într-un caz și în altul, vă rog să-mi permiteți să vă expun modul în care înțeleg să acționez.

Siguranța cu care vorbise Lebel convinse întreaga asistență, astfel încît nici măcar Saint-Clair de Villauban nu mai ridică nici o obiecție. Dar, odată ajuns acasă, el nu-și putu reține disprețul față de acest comisăraș care pretindea să-și impună concepția sa în fața întregii protipendade a poliției franceze. Jacqueline îl ascultă cu simpatie, iar în zori formă din nou numărul de telefon, ca și în celelalte dimineți.

Comisarul Thomas examina cu atenție două cereri de pașaport : una era semnată de Calthrop, alta de Duggan. Din rubricile formularelor rezulta că primul avea înălțimea de 1,77 m, în timp ce al doilea avea cu 3 cm mai mult. Dar Thomas nu-și făcea nici o problemă pentru această mică diferență. Trei centimetri puteau fi ușor compensați cu tocurele pantofilor pe care nimeni nu-i privește la controlul vamal. De asemenea, nici diferența de culoare a părului celor doi indivizi nu era un motiv de îngrijorare atîta timp cît soluțiile de vopsire a acestuia există la tot pasul. În sfîrșit, mai exista o diferență între cele două persoane : una era născută în 1926, iar cealaltă în 1929. Dar ce vameș poate sesiza o diferență de numai trei ani ?

Semnamentele falsului Duggan, fotografia și numărul pașaportului fură transmise prin telex la Paris unde, după socoteala lui Thomas, acestea trebuiau să fie înmîinate lui Lebel în aceeași noapte, în jurul orei două și jumătate.

Baroana de la Chalonniere se opri în fața ușii camerei sale și se întoarse spre tînărul englez care o urmăse. Petrecuse o seară agreabilă și nu se hotărîse încă dacă trebuie sau nu să-i pună capăt, despărțindu-se de partener acolo, în pragul ușii. Deși nu se afla la prima ei aventură, nu era obișnuită să se lase sedusă de bărbați total necunoscuți.

Bărbatul și femeia stăteau în picioare lângă fereastra de pe culoar, privind păduricea de pini scaldată de razele lunii.

— Asemenea nopți pot schimba pe oamenii cei mai civilizați în niște ființe primitive, rupse el tăcerea.

— Am petrecut o seară plăcută, domnule.

Femeia se îndepărtă, întrebîndu-se vag ce va face bărbatul de lângă ea, și puse mîna pe clanța ușii. Coniacul pe care el îl comandase după cafea și ambianța acelei serii plăcute o

amețiseră într-atît, încît nu ar fi vrut ca totul să se termine atît de repede; dorință care, de altfel, i se realiză.

În tot cursul nopții, cercetările continuă la arhive pentru a da de urma numitului Duggan. O fișă atesta că acesta intrase în Franța, venind de la Bruxelles, la 22 iulie. O oră mai târziu, un alt raport provenind de la un punct de frontieră semnală că numele Duggan figura printre numele pasagerilor trenului „Steaua Nordului”, care la 31 iulie circulase de la Paris la Bruxelles.

De la Prefectura poliției capitalei parveni o fișă de hotel care atesta că în perioada 22—30 iulie Duggan locuise într-un mic hotel din Paris.

Inspectorul Caron era partizanul unei descinderi fulger în hotelul respectiv, dar Lebel preferă să facă o vizită discretă dimineața și să discute cu proprietarul. În acest fel el constată că cel pe care-l căuta nu se afla la hotel. Un polițist civil fu instalat, ca simplu client, pentru eventualitatea în care Duggan ar fi reapărut.

Lebel era frământat de o serie de întrebări chinuitoare. El își dădea seama că vizita făcută în luna iulie nu era decît o vizită de recunoaștere. Dar de ce alesese un hotel, atîta timp cît ar fi putut găsi găzduire la unul din numeroșii simpatizanți ai O.A.S.? Poate pentru că îi este frică, gîndi Lebel. Aceasta înseamnă că el operează singur pentru a nu atrage nimănui atenția. „Un domn foarte bine”, spusese patronul hotelului. Or, domnii „foarte bine” sînt o adevărată pacoste pentru polițiști, deoarece niciodată nu trezesc bănueli.

Lebel examinează fotografiile lui Calthrop și Duggan, pe care le primise de la Londra, și încercă să elaboreze mintal un portret al personajului: sigur de el, sigur pe imunitatea lui, meticolos, înarmat bineînțeles, dar cu ce fel de armă?

Cîntărind bine situația, Lebel știa că singurul său avantaj era acela că cunoștea, fără ca Calthrop să bănuiască, noul nume sub care se ascundea acesta. Dar dacă își schimbase din nou numele?

La ora șapte, în timp ce soarele se ridica pe cer, un jandarm local sosea cu bicicleta și intra în motelul „Cerbul”. Proprietarul, deja în biroul său, îl întâmpină ca de obicei, amabil:

— Cum merge? Toate bune?

— Ca de obicei. Este lung drumul pînă aici. Dar numai

pentru cafea și tot face să vin la dumneavoastră, glumi jandarmul.

— Da, firește, răspunse patronul motelului, înțelegînd aluzia. Marie-Louise, adu cafeaua domnului Grall și nu uita să-i pui și puțin rom. Iată fișele. Aseară nu mi-au sosit decît trei clienți.

Abia în jurul orei opt, jandarmul ajunsese la comisariatul din Gap și dădu fișele inspectorului de serviciu, care le răsfoi distrat și le introduse într-un sertar. În cursul zilei, fișele urmau să fie transmise la cartierul general din Lyon, pentru a ajunge apoi la Arhivele centrale din Paris.

La ora la care inspectorul primea fișele, baroana Colette de La Chalonnière părăsea motelul și se îndrepta cu mașina sa spre vestul Franței, în timp ce „Șacal” își continua somnul în camera lui.

În aceeași dimineață, în jurul orei zece, Thomas era informat la telefon de unul din inspectorii din subordine:

— Prietenul nostru Duggan a părăsit Londra luni dimineața cu un avion B.E.A. Locul a fost reținut de sîmbătă, dar a fost plătit la plecare. Destinația: Bruxelles.

— Bine. Ascultă, s-ar putea să intre din nou în țară. Continuă verificarea rezervărilor de locuri la toate companiile de aviație. Dacă se reîntoarce la Londra, să fii imediat informat, deși mă îndoiesc că o va face. Totodată, suspendați ancheta privind pe Calthrop. Nu mai are rost și nici Scotland Yardului nu-i convine antrenarea a peste o jumătate din poliția provincială în această anchetă.

Terminînd această convorbire, Thomas începu alta cu Lebel care, la rîndul lui, după zece minute, vorbea cu Siguranța din Bruxelles.

La ora zece și jumătate, „Șacal” intra în orașelul Gap, îndreptîndu-se spre poștă pentru a cere legătura cu Parisul. După douăzeci de minute el părăsea localul poștei cu trăsăturile feței crispate, lipsit de aerul degajat cu care intrase. În prima drogherie întîlnită cumpără cîteva flacoane de lac glycerofalic bleumarin cu uscare rapidă, precum și vopsea albă și neagră. Ajungînd la motel, ceru să i se facă nota și urcă în cameră pentru a-și lua valizele. Recepționarul din ziua aceea avea să declare ulterior că englezul părea grăbit și nervos și că plătise nota cu o bancnotă nou-nouță de 100 de franci. Ceea ce recepționarul nu declară poliției, pentru

că nu știa, era faptul că în timp ce el plecase să schimbe bancnota, „Șacal“ consultase rapid registrul motelului și-și notase adresa baroanei de La Chalonnière : La Haute-Chalonnière, Corrèze.

Către prinz, o serie de noi mesaje sosiră la biroul lui Lebel. Siguranța din Bruxelles semnală că Duggan nu rămăsese luni decît cinci ore în capitala belgiană, după care plecase cu avionul spre Milano. D.S.T. semnală că, în dimineața din ajun, acesta intrase pe teritoriul francez.

Lebel era furios : pentru a i se semnală intrarea lui „Șacal“ în țară fuseseră necesare aproape 30 de ore. Inspectorul Caron încercă să-l liniștească, explicîndu-i că trierea fișelor este anevoioasă, dat fiind faptul că zilnic intră în Franța aproape 25.000 de persoane.

La gîndul că cel puțin acum știa cu precizie că „Șacal“ se află în țară, Lebel se mai liniști. Nu era însă mai puțin adevărat că trebuia acționat precis și prompt, potrivit unui plan pe care se și apucă să-l schițeze pentru a-l putea prezenta în ședința de seară. Fu însă întrerupt din lucru de un telefon primit de la Cartierul general regional al Poliției judiciare din Lyon. Lebel ascultă cîteva clipe, după care aruncă o privire triumfătoare spre Caron, spunîndu-i :

— Al nostru este, am pus mina pe el. Aseară a dormit la motelul „Cerbul“ de lîngă Gap.

Apoi, Lebel reluu convorbirea telefonică cu comisarul din Lyon :

— Reține cu atenție ! Nu pot acum să-ți spun de ce ținem neapărat să punem mina pe acest Duggan. Dar este un lucru capital. Iată ce trebuie să faci...

Și Lebel vorbi circa 20 de minute, după care ridică receptorul unui alt telefon, ce făcea apel. Era din nou D.S.T., care preciza că Duggan intrase în Franța la volanul unei mașini „Alfa Romeo“ de culoare albă, înmatriculată cu numărul MI 61741.

— Să cer alarma generală ? întrebă Caron.

Lebel se gîndi cîteva clipe :

— Nu, nu încă. Dacă pe vreo șosea un jandarm care crede că este vorba de o mașină furată îl oprește, acest Duggan nu va ezita să-l omoare. Important este faptul că el a ocupat o cameră la motel. Telefonează să pregătească elicopterul. Peste zece minute pornim spre Gap.

Potrivit ordinelor primite de la Lyon, imediat toate forțele poliției din Gap fură mobilizate pentru a instala baraje pe drumurile de acces spre oraș, precum și pe străzile din jurul motelului. La Grenoble și Lyon, polițiști înarmați cu automate se urcară în autodube, iar în tabăra de la Satory pilotul încălzi motoarele elicopterului.

Părăsind orașul Gap, „Șacal“ se îndreptă spre vest. În numeroasele curbe ale șoselei ce cobora spre cîmpie, el accelera pînă la limitele riscului, punînd adesea în pericol mașinile pe care le întilnea. La cîteva kilometri dincolo de Luc-en-Divès se angajă pe un drum îngust și intră într-o pădure. După trei-patru ore, cînd ieși din pădure spre a intra din nou pe șoseaua națională, mașina sa avea culoarea albastră. Deși își dăduse toată osteneala să repartizeze vopseaua spray în mod egal pe întreaga suprafață, la o examinare atentă se putea constata că nu reușise acest lucru. Pe spatele celor două plăci de înmatriculare, pe care le demontase, „Șacal“ scrisese un alt număr, ce se termina cu -75, indicativul vehiculelor înmatriculate la Paris. Bineînțeles, aceste numere nu mai corespundeau actelor mașinii și, în cazul în care poliția l-ar fi oprit pe șosea pentru verificarea actelor, ar fi fost prins. Dar aceasta era singura soluție.

Datorită descoperirii numelui fals sub care circula, „Șacal“ își dădea seama că poliției nu-i va fi greu să afle pe unde a intrat în țară și să-i ia urma. Întrucît îi mai rămînea ceva timp pînă în ziua în care urma să acționeze, important era să-și găsească un adăpost sigur. Cel mai bine era să meargă în regiunea Corrèze, să parcurgă cei 350 km cît mai repede posibil. Riscul era mare, dar trebuia acționat fără întîrziere. Fiecare minut pierdut însemna sporirea pericolului.

Intrînd din nou pe șoseaua națională 93, „Șacal“ apăsă pedala accelerației pînă la refuz. Deasupra lui zări un elicopter care se îndrepta spre est. Cincisprezece kilometri mai departe, intră în localitatea Die. În centrul orașelului, în piață, un polițist care staționa cu motocicletă în mijlocul șoselei îi făcu semn să oprească. Arma lui „Șacal“ era fixată tot sub șasiul mașinii și nu avea nici o altă armă asupra sa. O secundă ezită, întrebîndu-se dacă nu ar fi mai bine să treacă peste polițist în plină viteză și, abandonînd mașina în afara orașului, să se transforme în pastor danez. Dar polițistul fu acela care hotărî pentru „Șacal“. Încetînd să se ocupe de mașina albastră care oprea pe partea dreaptă, motociclistul se întoarse pentru a

privi în direcția opusă, de unde se auzea sunetul modulat al sirenelor mașinilor poliției. „Șacal” oprise mașina și aștepta. Era deja prea târziu pentru a mai putea face ceva. Cîteva clipe după aceea, apărură convoiul format din patru autoturisme și șase autodube. Polițistul își trăsese motocicletă lingă bordură și își saluta colegii cu mina la chipiu. Convoiul trecu fără să încetinească și se îndreptă în direcția din care venise mașina albastră staționată. După dispariția convoiului, polițistul făcu un gest prin care îi permise lui „Șacal” să plece.

La ora cinci fără zece convoiul de mașini ale poliției ajunse la motelul „Cerbul”. Claude Lebel, care aterizase la doi kilometri de oraș, fu luat de o mașină a poliției locale și, împreună cu Caron, se îndreptă deja spre intrarea în motel. Sub impermeabilul lui Caron se putea ghici pistolul automat agățat de umărul drept. Toți locuitorii orașelului simțeau că în aer plutește ceva, toți în afară de proprietarul „Cerbului”. În acest motel, în ultimele cinci ore, nu se petrecuse nimic deosebit, în afară de faptul că pescarul care aproviziona restaurantul cu păstrăvi nu adusese marfă.

Chemat de funcționarul de la recepție, patronul coborî în hol. Lebel îl ascultă răspunzînd la întrebările lui Caron. Cinci minute mai târziu, hotelul era plin de polițiști. Se procedă la interogarea personalului și la inspectarea tuturor încăperilor, clădirilor anexe și împrejurimilor.

După o oră, Lebel ajunse la concluzia că „Șacal” plecase înainte de sosirea lui. Potrivit fișei pe care o completase, „Șacal” ar fi trebuit să mai rămînă încă două zile. Oare plecarea lui era o simplă coincidență sau știa că i s-a descoperit identitatea sub care se ascunde?

— Cel puțin, bine că avem numărul mașinii, spuse Caron.

— Da. Dar eu am greșit, răspunse Lebel. Ar fi trebuit să declanșez operația de urmărire a mașinii încă din clipa în care am cunoscut numărul ei. Cere imediat prin stație legătura cu Lyonul: alarmă generală! Prioritate absolută! Dă-le toate caracteristicile mașinii și recomandarea de a proceda cu precauție, întrucît șoferul este periculos, fiind fără îndoială înarmat. Nici un cuvînt presei! Precizează că omul nostru nu trebuie să se creadă suspectat. Eu am să iau legătura cu comisarul Gaillard din Lyon pentru a-i da în primire situația de aici, după care ne întoarcem imediat la Paris.

La ședința ministerială, Lebel dădu raportul acțiunilor întreprinse în cursul zilei. Saint-Clair de Villauban nu scă-

pă ocazia de a-l umili pe Lebel, acuzîndu-l că îl lăsase pe „Șacal” să-i scape din mînă.

— Dacă vrei să consultați raportul pe care-l aveți în față, veți vedea că nu l-am avut în mînă pe „Șacal”, răspunse Lebel. Semnalarea prezenței lui Duggan la Gap a fost primită de Poliția judiciară la ora 12 și 15 minute. Or, acum știm că la ora 11 și 5 minute „Șacal” a părăsit foarte grăbit motelul „Cerbul”. Este drept că aș fi putut declanșa alarma generală, dar îmi permit să vă raportez că există ordine stricte care impun multă discreție. Pe de altă parte, chiar dacă el ar fi fost interceptat de polițiști pe șosea, am convingerea că ar fi tras în ei și ar fi fugit, de această dată pus în gardă. În momentul de față putem să credem că pur și simplu s-a hotărît să meargă în altă parte. Dacă în această seară se oprește în vreun alt motel, va fi fără îndoială semnalat. De altfel, am dat în urmărire mașina.

— Cînd ați dat alarma pentru mașină? se interesă Max Fernet, directorul Poliției judiciare.

— Am dat toate instrucțiunile la ora 17 și 15 minute, răspunse Lebel. În jurul orei 19, toate patrulele rutiere trebuiau deja să fie anunțate. Orice informație va fi transmisă imediat Cartierului general regional. Datorită pericolului pe care-l reprezintă acest individ, am specificat că nici un polițist singur nu trebuie să încerce să oprească mașina.

— Este regretabil că ați dat asemenea instrucțiuni, interveni colonelul Gallon. Viața unui simplu polițist nu mai contează atunci cînd este vorba de apărarea președintelui republicii.

— Întocmai, spuse Lebel netulburat. Dar mai trebuie ca acest polițist să-l poată înfrunta pe „Șacal”. Majoritatea polițiștilor din provincie nu sînt trăgători profesioniști. „Șacal” însă este. Dacă cumva el este oprit și reușește să scape după ce doboară doi-trei oameni, vom avea de rezolvat două probleme: în primul rînd aproape sigur el își va schimba identitatea încă o dată, iar în al doilea rînd publicitatea în presă va deveni inevitabilă. În 48 de ore întreaga lume va cunoaște despre această acțiune. Dacă vreunul dintre membrii acestei comisii dorește să ia inițiativa de a da explicații președintelui, eu sînt gata să renunț la continuarea operației în felul în care o concep...

Propunerea lui Lebel nu tentă pe nimeni și ședința se termină, ca de obicei, pe la miezul nopții.

Mașina albastră ajunsese în piața gării din Ussel cu puțin înainte de ora unu noaptea. Alături de gară, un local de noapte era încă deschis pentru câțiva călători care, în fața unei cafele, așteptau plecarea ultimului tren.

În timp ce aștepta gustarea comandată, „Șacal” se îndreptă spre capătul tejghelei, unde se afla un teanc cu cărți de telefoane ale diferitelor regiuni din Franța. Într-una din ele găsi numele baroanei de La Chalonnière, din satul cu același nume. Acest sat nu figura pe harta sa rutieră, dar în cartea de telefoane se arăta că aparține de localitatea Égletons. Mai avea deci de parcurs aproximativ 30 de kilometri.

Cînd ajunsese în dreptul bornei care indica „Égletons 6 km”, „Șacal” hotărî să abandoneze mașina în pădurea care mărginea șoseaua. Intră pe un drum nepietruit și, după 100 de metri, se opri în fața unui soi de barieră pe care se afla o scindură cu inscripția: „Teren particular de vînătoare. Intrarea interzisă”. Dădu bariera la o parte și înaintă încă un kilometru.

Timp de o oră „Șacal” lucra sub mașină pentru a scoate țevile în care se găseau piesele armei. Puse aceste țevi, alături de hainele vechi și tunica militară, într-o valiză și inspectă mașina pentru a se asigura că nu a lăsat nici un indiciu care să permită unor eventuali urmăritori să-i ia urma. Apoi se sui la volan și intră într-un tufiș des. Deoarece mașina trebuia bine mascată, el tăle crengi pentru a astupa deschiderea lăsată de trecerea acesteia prin tufișuri.

Înnodînd cravata de minierul a două valize, le puse pe umăr, iar cu mîinile apucă celelalte două bagaje, îndreptîndu-se spre șoseaua pe care o părăsise cu puțin timp în urmă. Ajungînd la șosea, el continuă drumul spre Égletons încă un kilometru, după care se așeză să se odihnească în așteptarea vreunei mașini de ocazie. Cître ora 5 și 30 de minute, un camion cu o remorcă plină cu fin se opri în dreptul lui:

— Ești în pană? îi strigă șoferul.

— Nu, am o permisie și fac autostop pînă acasă. Aseară am ajuns la Ussel. Aș vrea să ajung la Tulle, unde am un unchi.

— Suie-te în remorcă! Te duc pînă la Égletons.

La ora șapte fără cîteva minute, camionul îl lăsa pe „Șacal” în fața gării din Égletons. Intrînd în cafeneaua din piața gării, el se interesă dacă există taxiuri în orașel. Băiatul care-i aduse cafeaua îi dădu un număr de telefon pe care, formîndu-l, obținu promisiunea unui taxi peste o jumătate de oră. Profită de acest timp pentru a se spăla și a-și schimba costumul.

— Cunoști satul La Haute-Chalonnière? îl întrebă „Șacal” pe șoferul taxiului.

— Firește.

— Este departe?

— La 18 kilometri, spre munte.

Ajungînd în sat, „Șacal” ceru să coboare în piața din centru, în fața unei băcănii-bodegă. Considera inoportun ca șoferul să știe că el merge la castel.

De îndată ce mașina dispăru în direcția din care venise, „Șacal” intră cu bagajele în local. O femeie în vîrstă, îmbrăcată cu o rochie neagră, i se adresă din spatele tejghelei:

— Domnul?

„Șacal” puse jos bagajele și se aplecă spre tejghea. Observase că consumatorii beau vin roșu.

— O jumătate de vin! Castelul este departe?

Ochii mici, negri și iscoditori ai bătrinei îl priviră cu o expresie de șiretenie:

— Doi kilometri, domnule.

„Șacal” suspină adînc.

— Și acest imbecil de șofer care m-a adus, spunea că nu există nici un castel prin partea locului. M-a lăsat aici, deși eu trebuie să ajung la castel.

Țăranii din fundul localului îl priveau tăcuți, fără a-l sfătui cum să ajungă la castel. „Șacal” scoase din buzunar o bancnotă nou-nouță de 100 de franci:

— Cît vă datorez pentru vin, doamnă?

Bătrîna privi puțin speriată bancnota. O ușoară rumoare se iscă în rîndul celor aflați la masa din fundul încăperii.

— N-am rest pentru banii dumneavoastră, spuse bătrîna.

„Șacal” suspină din nou:

— Dacă aș găsi cumva vreo camionetă în sat...

— Există una, se auzi o voce.

„Șacal” se întoarse spre cel care vorbise:

— Aveți dumneavoastră?

— Nu, domnule, dar îl cunosc pe proprietar. Cred că ar putea să vă ducă pînă la castel.

„Șacal” clătină capul, pîrînd că studiază propunerea.

— Pînă una-alta, să bem ceva, da?

Țăranul aprobă și bătrîna îi aduse un pahar mare cu vin roșu.

— Și prietenii dumitale nu beau? Cu căldura asta cred că vă este sete, spuse „Șacal” privindu-i pe ceilalți clienți.

Bătrîna se aplecă și, scoțînd de sub tejghea două sticle, le puse pe masă.

— Benoît, du-te după camionetă! spuse primul țaran.

Unul dintre ei se ridică și, golînd paharul, părăsi localul. „Marele meu avantaj, se gîndea „Șacal” în timp ce se apropia cu camioneta de castel, o jumătate de oră mai tîrziu, este că acești cetățeni sînt puțin vorbăreți, mai ales cu străinii”.

Este greu de spus la ce se gîndea Colette de La Chalonnière cînd auzi zgomotul unei mașini ce oprea în curtea castelului. Imediat ce văzu pe fereastră musafirul care sosise, intră în baie să-și aranjeze ținuta.

Ședința de vineri seara de la minister fu mai scurtă ca de obicei. Nu se semnalase nimic deosebit. Deși în cursul ultimelor 24 de ore semnalmentele mașinii fuseseră difuzate în toată Franța, nimeni nu o descoperise. Toate cartierele generale regionale ale Poliției judiciare dăduseră ordinul ca fișele de hotel de pe întreg teritoriul francez să fie strînse zilnic, cel mai tîrziu a doua zi dimineata la ora 8.

În toate comisariatele și birourile de poliție examinarea metodică a acestor fișe nu dădu nici un rezultat. Numitul Duggan nu era de găsit. Se desprindea deci concluzia logică că el nu petrecuse ultima noapte în vreun hotel, cel puțin sub acest nume.

— Avem de ales între două ipoteze, explică Lebel auditorului său tăcut. Sau „Șacal” se crede la adăpost de orice bănuială și, ca atare, nu are nici un motiv să se ascundă, caz în care putem pune mina pe el din clipă în clipă; sau se teme, ceea ce înseamnă că va abandona mașina și-și va schimba din nou identitatea, caz în care rămîne la fel de periculos ca și pînă acum.

— Pe ce vă bazați cînd faceți această presupunere? întrebă colonelul Rolland.

— Acest om, reluă Lebel, a primit fără îndoială o sumă considerabilă pentru a-și executa contractul. Este un profesionist experimentat. Aș paria pe orice că este totodată un specialist în deghizaj. De altfel, ne-a și dat o probă în acest sens, prin transformarea sa din Calthrop în Duggan.

— Am reținut din dosarul lui Calthrop că și-a făcut armata în Anglia, la parașutism, ceea ce înseamnă că este antrenat să supraviețuiască în natură, sugerează Max Fernet. Așa încît nu este exclus să se ascundă undeva în vreo pădure.

— Poate, admise Lebel fără convingere.

— În acest caz el nu mai reprezintă decît un pericol ipotetic.

— Eu personal nu aș afirma așa ceva despre un asemenea individ, decît după ce l-aș vedea după gratii.

— Sau mort, întări Rolland.

— Dacă are cît de cît puțină minte, opină Saint-Clair, ar trebui să încerce s-o șteargă cît mai repede din țară, cît mai este viu încă.

Cu această remarcă, ședința luă sfîrșit.

— Pentru mine, declară Lebel lui Caron cînd ajunseră la birou, acest individ este viu, liber, sănătos și înarmat. Pînă cînd nu-l vom repera, nu vom avea somn, ascultă-mă pe mine.

Trei zile Lebel bătuse pasul pe loc. La fiecare ședință ministerială se contura tot mai mult ipoteza potrivit căreia „Șacal”, constrîns să abandoneze, părăsise teritoriul francez.

În seara zilei de 19 august comisarul Lebel era singurul care mai susținea că asasinul se află tot în Franța și că, ascuns, așteaptă.

— Așteaptă ce? exclamă Saint-Clair de Villauban. Tot ceea ce poate să mai aștepte, izolat și urmărit, admițînd că nu a șters-o încă, este momentul propice să se îndrepte spre frontieră.

În jurul mesei se auziră murmure de aprobare. Apărea tot mai evident faptul că poliția suferise un eșec și că descoperirea individului ar fi trebuit dată în seama unor organe speciale.

Dar Lebel nu dezarma. Epuizat de lipsa de somn, de starea de încordare și criticat de oameni care ocupau locuri importante în ierarhie, în unele cazuri nu datorită experienței lor, ci datorită jocului politicii, el se încăpățîna să-și susțină teoriile. Dacă acestea erau greșite, știa ce-l așteaptă. Dar dacă totuși avea dreptate? Dacă „Șacal” reușea să se strecoare și să ajungă la președinte? Atunci el, Lebel, avea să fie țapul ispășitor.

— Nu aș putea spune ce așteaptă, dar simt că acest individ nu și-a spus încă ultimul cuvînt.

— Comisare, cred că citești prea multe romane polițiste. Noi ne aflăm în plină realitate, nu în domeniul ficțiunii. Omul nostru a șters-o, decretă Saint-Clair.

— Aș vrea să cred că aveți dreptate. În acest caz, domnule ministru, dacă considerați necesar, v-aș ruga să ordonați desărcinarea mea de această misiune.

Ministrul îl privi nehotărît:

— Credeți că merită să mai continuăm această acțiune? Credeți că există un pericol real?

— La a doua întrebare nu aș ști, domnule ministru, ce să vă răspund. La prima însă vă răspund cu convingere că este necesar să se continue cercetările până în clipa obținerii unei certitudini.

— Foarte bine, domnilor! Iată hotărîrea mea. Comisarul își va continua ancheta și noi vom continua să ne întrunim în fiecare seară pînă la noi dispoziții.

În dimineața zilei de 20 august, un pădurar, urmărind în pădurea situată între Égletons și Ussel un vînzător pe care-l rănise cu pușca, descoperi într-un desîș o mașină abandonată. La început crezu că mașina este lăsată de vreo pereche de îndrăgostiți ce se plimbă prin pădure, dar remarcînd crengile tăiate ce o mascau și murdăria păsărilor de pe ea, conchise că se afla acolo de cîteva zile. În jurul prînzului, comisariatul din Ussel era informat telefonic despre mașina abandonată în pădure. Pe la ora 16, remorcată, mașina albastră intra în curtea comisariatului din Ussel. Un mecanic din serviciul de întreținere al comisariatului începu să o examineze. Remarcînd pe alocuri stratul mai gros de vopsea albastră, el zgîrie cu șurubelnița una din aripi. Stratul subțire albastru se coji lăsînd să apară o culoare albă, lăptoasă. Perplex, mecanicul începu să examineze numerele de înmatriculare. Acestea păreau că au fost întoarse. Cîteva minute mai tîrziu pe placa din față demontată se putea citi: MI 61741. Mecanicul se repezi spre biroul comandantului, iar acesta îi telefonă lui Lebel.

De la primele cuvinte, Lebel sări de pe scaun și-l întrerupse pe cel ce voia să continue explicarea împrejurărilor în care fusese găsită mașina:

— Da, da, bine... este vorba de ceva capital... Nu pot să vă explic acum, dar iată ce trebuie să faceți în continuare... Știu, știu că nu-mi sunteți subordonat mie, dar dacă vreți să aveți confirmarea, vă fac imediat legătura cu directorul general al Poliției judiciare... Bine... iată despre ce este vorba: trimiteți imediat o echipă la fața locului! Incepeți cercetarea din locul în care a fost găsită mașina! Scotociți tot ținutul! Fiecare gospodărie, fiecare colibă, fiecare prăvălie din fiecare sat. Cel pe care-l căutați este un individ înalt, blond, un englez care vorbește perfect franceza. Are trei valize și o geantă de voiaj. Nimic despre acest caz nu trebuie cunoscut de presă... Vă privește cum aranjați; spuneți eventual că este vorba de

accidentul unui individ în stare de amnezie sau altceva similar. Și ultima recomandare: dacă reparați acest individ, nimeni să nu se apropie de el! Încercuți-l și supravegheați-l de la distanță! Imediat ce mă anunțați, eu plec spre dumneavoastră.

Lebel închise telefonul și se întoarse spre Caron:

— Repede, la minister! Întreabă dacă ședința de deseară se poate ține la ora 20. Apoi cheamă centrul Satory și dă ordin să mi se pregătească un elicopter pentru un zbor de noapte la Ussel! Ia măsuri să se stabilească locul de aterizare și să am acolo o mașină! În lipsa mea, preia comanda!

Pe la asfințit, mașinile poliției își instalează cartierul general în piața satului cel mai apropiat de locul în care fusese găsită mașina abandonată de „Șacal”.

Din mașina cu stație radio, un comisar dădea instrucțiuni tuturor vehiculelor care se îndreptau spre celelalte localități din zona supravegheată.

Se acționa noaptea pentru că erau mult mai multe șanse de a găsi oamenii acasă. Pe de altă parte exista însă riscul, într-o regiune atît de accidentată și împădurită, să fie omisă vreo colibă de pădurar în care s-ar fi putut ascunde cel urmărit. Dar polițiștii mai aveau de întâmpinat un obstacol: locuitorii regiunii erau recunoscuți pentru atitudinea lor distantă față de străini. Pe la miezul nopții, una dintre echipe întîlni un asemenea obstacol. În pragul ușii, în cămașă de noapte, un gospodar refuză cu încăpăținare să dea răspunsuri clare la întrebările puse.

După un dialog de un sfert de oră, polițiștii renunțară. Cînd zgomotul mașinilor lor se stinse în depărtare, cetățeanul încuie ușa și se întoarse în pat, lângă soție, care îl întrebă:

— Este vorba de cel pe care spuneai că l-ai lăsat la Égletons? Ce au cu el?

— Habar n-am. Nu am fost și nu am să fiu informatorul poliției.

Ședința la minister era pe sfîrșite.

— În seara aceasta, domnule ministru, vreau să plec cu elicopterul la Ussel, pentru a supraveghea cercetările.

În sală se lăsă o tăcere prelungită.

— Ce concluzii tragi din ultimele evenimente, comisar Lebel?

— Dacă și-a vopsit mașina, după cît se pare înainte de a parcurge distanța Gap—Ussel, înseamnă că într-un fel sau altul a fost pus în gardă. Fie că a primit, fie că a dat un telefon,

el a aflat că i se cunoaște numele de Duggan, sub care se ascunde. Ceea ce l-a făcut să abandoneze mașina.

Lebel avu o clipă impresia că, din cauza atmosferei încordate la maximum, plafonul sălii va crăpa. Timplele îi zvicneau și vocea pe care o auzi i se păru că vine de la milioane de kilometri :

— Vreți să spuneți cumva că cineva dintre cei de față a desconspirat ?

— Nu am motive să fac asemenea afirmații. Dar există telefoniste, funcționari la telex, subalterni care au primit anumite instrucțiuni și ordine. Unul dintre aceștia ar putea fi agent al O.A.S. Înclin să cred că cel care l-a prevenit că proiectul de atentat a fost descoperit și că același lucru s-a întâmplat și cu numele Duggan ar putea fi numitul Valmy, al cărui mesaj cu destinația Roma a fost interceptat de D.S.T.

— Altceva, comisare ? întrebă ministrul.

— Faptul că deși pus în gardă, el nu a manifestat intenția de a părăsi Franța, ci, dimpotrivă, s-a îndreptat spre centrul țării, demonstrează că nici nu-i pasă de noi.

— Să nu mai pierdem timpul, comisare. Găsește-l ! Pune mâna pe el chiar în noaptea asta, viu sau mort ! În numele șefului statului, acestea sînt ordinele mele.

După o oră, elicopterul în care se afla Lebel se ridica deasupra aeroportului de la Satory, îndreptându-se spre sud.

— Acest polițai are un tupeu de neînchipuit. Insinuează că în această comisie ministerială, din care fac parte înaltele personalități ale statului, s-au comis neglijențe care au dus la desconspirare...

Jacqueline, întinsă pe pat, cu părul negru răvășit pe pernă, se întoarse spre Saint-Clair, care continua să tune și să fulgere împotriva lui Lebel. Cu o mișcare suplă, ea întinse brațul și cuprinse torsul amantului ei.

— Hai, povestește-mi pe îndelete ! murmură ea cu glas gîngăș.

Dimineața de 21 august anunța o zi frumoasă. Dealurile ce împresurau castelul de La Chalonnière ofereau o priveliște liniștitoare, în contrast cu activitatea febrilă desfășurată de poliția regională la mai puțin de 18 km, la Égletons.

Îmbrăcat în pijama, „Șacal”, instalat într-un fotoliu din bibliotecă, dădea obișnuitul telefon matinal la Paris. El părăsise

tipul dormitorului în care o lăsase dormind pe Colette. După stabilirea legăturii telefonice, începu ca de obicei :

— Aici „Șacal”.

— Aici Valmy. Situația se complică iar. Ți-au găsit mașina. „Șacal” ascultă încă 2—3 minute aproape fără să-și întreprindă interlocutorul. Închizînd telefonul, aprinse o țigară și începu să se plimbe nervos. Trebuia să schimbe planul. Ar fi vrut să mai rămînă în castel încă două-trei zile. Acum însă era obligat să plece. Să plece cît mai repede posibil. Ceva îl contrariase totuși în timpul convorbirii cu Valmy. Auzise un zgomot ciudat cînd ridicase receptorul pentru a face comanda cu Parisul, un tăcînit ușor pe care nu-l mai auzise în zilele precedente. În dormitor, acolo unde o lăsase pe Colette dormind, mai era un telefon cuplat, dar... Un gînd îi fulgeră mintea. „Șacal” își scoase papucii și urcă cu pași ușori scările, îndreptîndu-se spre dormitorul de la etaj. Se opri în fața ușii pe care, după cîteva clipe, o deschise cu o mișcare bruscă. La telefon nu era nimeni. În schimb, șifonierul avea ușile deschise iar cele trei valize ale sale se aflau pe covor și-și etalau conținutul. De jos, de lîngă valize, Colette ridică spre „Șacal” niște ochi mari, dilatați de un amestec de surpriză și teamă. Lîngă ea se aflau niște țevi metalice, iar în mînă ținea teava armei. Cîteva secunde „Șacal” și baroana rămaseră încremîniți, privindu-se în ochi. „Șacal” își recîștigă primul singele rece :

— Ai ascultat la telefon ?

— Eu... eu... am vrut să știu cui telefonezi în fiecare dimineață.

— Credeam că dormi.

— Mă trezesc întotdeauna cînd te dai jos din pat. Ce-i asta ? O pușcă, nu ? O pușcă de precizie ?

Privindu-l pe bărbatul care între timp se apropiase de ea, Colette remarcă pentru prima oară că ochii lui erau cenușii, fără reflexe, cu o expresie ștearsă, fără viață.

— Vrei să-l lichidezi ? Faci parte din O.A.S. ?

Tăcerea englezului însemna un răspuns. Sub privirea de gheață a acestuia, femeia găsi totuși puterea să se scoale și să fugă spre ușă. Dintr-un salt „Șacal” o ajunse și o aruncă pe pat. O lovitură puternică aplicată cu muchia palmei pe carotidă opri brusc un țipăt desperat al femeii. Apoi, îi apucă cu mîna stîngă părul și trase cu forță, în timp ce cu dreapta îi aplică o lovitură puternică în ceafă.

Cu pași precipitați, „Șacal” se duse la ușă și ascultă.

Nici un zgomot. De altfel, cei doi bătrâni care o slujeau pe baroană erau ocupați. Bătrîna pregătea micul dejun în bucătăria de la parter, iar soțul ei se pregătea să plece cu bicicleta după tirguiele în satul vecin.

Mișcările lui „Șacal” erau precipitate, nervoase. El montă piesele armei în țevile lor, după care le așeză în valiză.

După un sfert de oră petrecut în baie, „Șacal” reveni în dormitor să ia dintr-una din valize pașaportul pastorului danez. Acum avea părul mai scurt și mai cărunț. Privi fotografia din pașaport și în fața oglinzii își aranjă freza cât mai asemănătoare cu cea din fotografie. Montă apoi la ochelari lentile de nuanță albăstrie. După ce îndepărtă din baie toate urmele prezenței sale, se îmbracă în hainele pe care le cumpărase la Copenhaga. Puțin după ce pendula bătău ora 8, în ușa dormitorului se auziră bătăi discrete. Dacă cîteva clipe bătăile reîncepură și „Șacal” recunoscuse vocea servitoarei.

— V-am adus ceaiul, doamnă.

„Șacal” se hotări și răspunse cu o voce voit somnoroasă:

— Pune-l în fața ușii, îl iau eu!

Pe coridor, servitoarea nu-și dădu seama în primul moment, dar după o clipă înțelese, îngrozită, situația scandalosă. Străinul care venise de cîteva zile la castel petrecuse noaptea în camera baroanei. Ea coborî treptele cît putu de repede spre a-i spune soțului ei. Acesta însă plecase deja după tirguiele.

Între timp „Șacal” luase cadavrul și-l întinsese pe pat, acoperindu-l cu pătura, astfel încît să se poată crede că baroana doarme. Aruncă apoi una cîte una valizele sale în gazonul moale de sub fereastră, după care sări și el.

Cînd motorul „Renault”-ului baroanei începu să funcționeze, servitoarea privi pe fereastră bucătăriei spre garajul instalat în fostele grajduri ale castelului și văzu mașina depărțindu-se cu viteză spre poartă. Perplexă, urcă la etaj și găsi tava cu micul dejun tot în fața ușii dormitorului, acolo unde o lăsase cu puțin timp mai înainte. Vru să intre fără să mai ciocănească, dar ușa era încuiată. În castel se petreceau lucruri ciudate și soțul ei nu era acasă. Se hotări să dea un telefon la prăvălia din sat, la care știa că soțul ei mergea după cumpărături. Ridică receptorul și așteptă zadarnic cîteva minute. Ea nu putea ști că o tăietură discretă întrerupsese firul telefonului în locul în care acesta intra prin ușa bibliotecii.

Claude Lebel se urcă în elicopter spre a se întoarce la Paris imediat ce termină cafeaua de dimineață. Poliția locală

își făcuse bine meseria, în ciuda ostilității manifestate de majoritatea gospodarilor din zona cercetată. În zori se ajunseseră, mergîndu-se pe urma lui „Șacal”, pînă la o cafenea din Égletons. În plus, au fost instalate imediat baraje pe toate șoselele din preajma Égletonsului.

Părăsind castelul, „Șacal”, obligînd „Renault”-ul baroanei să dea tot ce putea, se îndreptă pe drumul ce ducea spre sud, printre dealuri, la Tulle. După socotelile sale, polițiștii care-l urmăreau ajunseseră la Égletons abia în zorii zilei. Atît bătrîna de la bodegă cît și șoferul camionetei aveau să spună ce știau, astfel încît către ora prînzului polițiștii puteau ajunge la castel.

La 18 km de Égletons mașina intră pe șoseaua 89. Era ora 9,40 și Tulle se afla la 20 km. În clipa în care, după o lungă porțiune de șosea în linie dreaptă, „Renault”-ul dispăru după un viraj, un mic convoi de vehicule apărură pe șosea, venind dinspre Égletons. Erau un autoturism și două autodube ale poliției. Convoiul opri înainte de viraj, iar șase polițiști coborîră și instalară un baraj.

Cu 10 km înainte de Tulle, „Șacal” aruncă într-o prăpastie valiza conținînd pașaportul și hainele lui Duggan. Intrînd în Tulle, făcu un ocol prin oraș pînă ce, la periferie, descoperi gara. Parcă mașina pe o străduță liniștită din apropiere, după care, luînd cele două valize și geanta de voiaj, se îndreptă spre gară.

— Cît costă un bilet clasa a doua pînă la Paris? se interesă el la ghișeu.

— 97 de franci.

— La ce oră am primul tren?

— La 11,55. Mai aveți de așteptat o oră bună.

„Șacal” își ridică bagajele și intră pe peron. Un militar în uniformă albastră îi ieși înainte:

— Actele dumneavoastră, vă rog!

Era un militar din C.R.S. „Șacal” scoase pașaportul, pe care militarul îl răsfoi fără să înțeleagă mare lucru.

— Sînteți danez?

— ? ?

— Dumneavoastră... danez? întrebă militarul, arătînd pașaportul.

„Șacal” zîmbi larg și aprobă energic:

— Danska... ja... ja!

Militarul îi înapoie pașaportul și, cu un semn vag din cap,

ii arată peronul de la linia întâi. Apoi, fără să se mai intereseze de preotul danez, se îndreptă spre un alt călător care venea dinspre sala de așteptare.

Bătrînul servitor al baroanei de La Chalonnaire se întoarse la castel abia în jurul orei 13, după ce, așa cum demonstra fața sa puțin congestionată, întârziase puțin la circiumă. Soția sa, speriată, îi povesti cele întâmplate în lipsa lui. El luă o scară și, fixînd-o pe zid în dreptul ferestrei de la dormitorul stăpînei, se sui să vadă ce se petrece cu aceasta.

— Doarme, spuse el după ce coborî.

— Nu doarme niciodată atît de tîrziu, protestă femeia.

— Tot ce se poate, dar acum asta face, insistă servitorul.

Să nu o deranjăm !

Abia către ora 16 servitoarea reuși să-l convingă pe soțul său :

— Suie-te pe scară și trezește-o ! Poate că este bolnavă.

— Bătrînul sui scara și sări pe fereastră în cameră. După cîteva clipe reapăru la fereastră cu figura crispată și strigă soției cu voce sufocată :

— Nevastă, cred că doamna a murit.

Cîteva minute mai tîrziu, el pedala cu toată viteza de care era capabil spre locuința doctorului familiei de La Chalonnaire. Peste o jumătate de oră, mașina doctorului pătrunse în curtea castelului și, un sfert de oră mai tîrziu, doctorul declara celor doi bătrîni încremeniți în pragul dormitorului :

— Stăpîna voastră a murit. Trebuie să anunțăm poliția.

Trenul pentru Paris avea o ușoară întârziere. Printre călătorii care se urcară în gara Tulle se afla și un preot cu părul cărunt care, odată instalat în compartiment, începu să răsfoiască un album cu bisericile din Franța. Vocea care anunță plecarea trenului îi reaminti că avea să ajungă la Paris la ora 20 și 10 minute.

Claude Lebel sună de la Paris la 18,30.

— Ce este nou, comisare ?

— Încă nimic. Barajele au fost instalate pe toate șoselele încă înainte de ora prînzului. Individul trebuie să fie undeva în interiorul ceroului, în afară de cazul că a fugit imediat ce a abandonat mașina. Nu am dat încă de șoferul taxiului cu care a mers de la Égletons... Așteptați o clipă... mi se aduce un raport chiar acum.

De la celălalt capăt, de la Paris, Lebel auzea nedeșluit vocea comisarului care vorbea cu un interlocutor cu debitul precipitat. Apoi vocea comisarului răsună în receptor :

— Mi se semnalează un asasinat.

— Unde ? întrebă Lebel explodînd.

— Într-un castel din împrejurimi. Mi-a parvenit un raport de la jandarmeria locală.

— Cum se numește victima ?

— Este proprietara castelului... o clipă... baroana de La Chalonnaire.

Caron îl văzu pe Lebel îngălbenindu-se la față.

— Comisare, ascultă, el este ! Fără discuție că a fugit, nu ?

— Da, a șters-o azi dimineață cu mașina baroanei, un „Renault”. Servitorul nu a descoperit cadavrul decît după-amiază ; credea că baroana doarme.

— Ai numărul și semnalmentele mașinii ?

— Da.

— În acest caz, dă ordin de cercetare generală. Nu mai este necesar să se păstreze secretul. Este vorba de urmărirea unui asasin. Imediat ce ai noutăți, sună-mă !

Lebel închise telefonul exclamînd :

— Dragă Caron, încep să îmbătrînesc. Acum îmi amintesc... numele de La Chalonnaire figura pe lista clienților motelului „Cerbul” în noaptea în care „Șacal” a dormit acolo.

Mașina fu găsită pe o străduță din Tulle la ora 19 și 30 de minute de către un sergent de poliție care-și făcea rondul. La ora 20 și 5 minute, comisarul local avea legătura cu Lebel :

— Mașina a fost găsită foarte aproape de gară.

— Ai mersul trenurilor la îndemină ? Caută imediat sosirile la Paris ale trenurilor care opresc în Tulle ! Repede !...

După cîteva clipe acesta spuse :

— Nu sînt decît două trenuri pe zi de la Tulle. Unul pleacă la 11,55 și ajunge la Paris la 20 și 10... celălalt...

Dar Lebel nu mai ascultă. El se repezi spre ușă, strigîndu-i lui Caron să-l urmeze.

Trenul de ora 20 și 10 minute pătrunse în gara Austerlitz din Paris, fără nici un minut întârziere. În valul de călători care invadară imediat gara se afla și un pastor danez, cu părul cărunt. El ajunse printre primii la șirul de taxiuri care așteptau în fața gării și deschise portiera unui „Mercedes”. În timp ce taxiul demara, în apropiere se auzi sirena unei mașini de poliție. În clipa în care șoferul accelera,

„Șacal“ zări trei mașini ale poliției care stopau în fața gării cu scrișnet puternic de frîne.

— Sînt grăbiți sticleții, remarcă șoferul. Unde mergem, domnule pastor ?

Pastorul dădu adresa unui mic hotel.

La ora 21, Lebel s-a întors la birou, unde a găsit un mesaj care îi cerea să-i telefoneze comisarului din Tulle. După cinci minute, în timp ce vorbea cu el, Lebel își nota datele care-l interesau.

— Ai luat amprente din mașină ? întrebă Lebel.

— Firește, și amprente din camera în care a stat la castel. Avem o colecție completă. Toate corespund.

— Trimite-mi-le cît mai repede !

— De acord. Să vă trimit și militarul care l-a legitimat în gara Tulle ?

— Nu-i nevoie. Nu are ce să mai spună în plus. Îți mulțumesc mult ! Oamenii tăi au făcut tot ce au putut. Să mai răsufle și ei. Acum este rîndul nostru.

— Sînteți sigur că este pastorul danez ? întrebă comisarul. Ar putea fi o coincidență.

— Nu, replică Lebel. În mod cert, el este. Nu contează că avea numai două valize. Sînt sigur că, dacă veți căuta, o să găsiți bagajele aruncate pe undeva prin apropiere.

Punînd receptorul în furcă, Lebel se adresă lui Caron :

— De această dată avem de-a face cu un pastor; un pastor danez. Numele necunoscut... soldatul C.R.S. care l-a legitimat nu și-l mai amintește. Ne împiedicăm mereu de mărunțișuri : șoferul care l-a dus la castel a dispărut cine știe prin ce circiumă, servitorul baroanei, prea stilat, nu vrea s-o deranjeze pe stăpîna sa, care de fapt este moartă, iar soldatul nu are memorie. În orice caz, Lucien, un lucru e sigur : este ultimul caz de care mă mai ocup. Sînt prea bătrîn, prea încet. Cred că este mai bine să ies la pensie. Dar, pînă atunci, cheamă mașina să mergem la ședință.

La minister atmosfera era deosebit de încordată. Mai bine de o jumătate de oră, comisia ministerială îl ascultă pe Lebel, care expuse lanțul insucceselor din acea zi.

— Cu alte cuvinte, interveni primul Saint-Clair, asasinul se află la Paris cu o identitate și o față nouă. Dacă nu mă înșel, comisar, este vorba de un nou eșec.

— Vom avea timp să facem și analiza, interveni prompt

ministrul. Acum să vedem ce trebuie să facem. Avem evidența danezilor aflați în acest moment la Paris ? Cîți sînt ?

— Sînt aproximativ cîteva sute. O listă exactă a lor nu putem avea decît mîine dimineață, după ce toate fișele de la hoteluri vor ajunge la prefectură, spuse Lebel.

— Aș putea lua măsuri pentru a face verificările necesare în cursul nopții.

— Admițînd, bineînțeles, că individul s-a instalat în vreun hotel, observă Lebel.

Această remarcă îi atrase cîteva priviri lipsite de bunăvoință.

— În situația în care ne aflăm, domnilor, nu văd decît o singură soluție, spuse ministrul. Voi cere o nouă audiență la președinte și-l voi ruga să anuleze toate aparițiile sale în public, pînă ce-l găsim pe omul pe care-l căutăm. Între timp, se va proceda la verificarea identității tuturor danezilor aflați la Paris.

Deși ședința se terminase destul de tîrziu, Lebel continua să analizeze situația împreună cu adjunctul său.

— Ceea ce mă nemulțumește este faptul că s-a creat impresia că situația dramatică în care ne aflăm se datorește norocului lui „Șacal“ și nepriceperii noastre. Sînt de acord că individul are noroc, dar este și deosebit de abil. Iar noi am avut și ghinion, am făcut și prostii..., adică eu am făcut prostii. Ceea ce mi se pare mai straniu este însă faptul că ne-a scăpat de cîteva ori tocmai în clipa în care trebuia să punem mîna pe el. Și, ca din întîmplare, ne-a scăpat de fiecare dată a doua zi după ce raportam ministrului că-l avem în mînă. Lucien dragă, cred că am să uzez de puterile mele nelimitate acordate de ministru și am să folosesc puțin și mijloacele tehnice speciale.

Era ora unu și jumătate noaptea cînd Caron îl trezi pe Lebel, care ațipise în fotoliu de puțin timp.

— Șefule, scuză-mă că te trezesc, dar mi-a venit o idee. Acest tip are un pașaport danez, nu ?

Lebel era încă buimăcit :

— Da, și ?

— El a procurat de undeva acest pașaport. Sau l-a furat, sau este fals. Dar, din moment ce el și-a schimbat culoarea părului, înseamnă că a fost necesar să facă acest lucru, a trebuit să se pună de acord cu o fotografie reală. Rezultă deci că pașaportul este valabil, că l-a furat.

— Logic! Continuă!

— Ei bine, în afară de călătoria sa de recunoaștere la Paris, în iulie el a acționat la Londra. Cu alte cuvinte, el a furat pașaportul danez într-unul din aceste două orașe. Deci, există șansa să se fi înregistrat o pierdere de pașaport la consulatul danez din Paris sau din Londra.

— Cu o mișcare abilă, Lebel sări din fotoliu.

— Dragă Lucien, surise el, nu degeaba spun eu că vei ajunge departe. Fă-mi imediat legătura telefonică întâi cu Thomas, la Londra, și apoi cu consulul general al Danemarcei la Paris! Sună-i acasă! Trezește-i! Nu avem ce face, o să ne cerem scuze că-i deranjăm la ora asta.

După o oră, Lebel reușise să-i convingă pe cei doi să se scoale și să meargă la birou pentru a-i satisface cererea.

La ora 4, un telefon de la Prefectura poliției îl anunță că în hotelurile pariziene se aflau completate 980 de fișe ale unor cetățeni danezi și că este în curs operația de triere a fișelor în trei categorii: probabili, posibili, diverși.

La ora 6, parveni un raport al specialiștilor de la D.S.T., cărora Lebel le dăduse un anumit ordin puțin după miezul nopții. Se interceptase o convorbire telefonică interesantă. Lebel sări împreună cu Caron într-una din mașinile de serviciu. Imediat ce polițiștii intrară în camera cu aparate de la subsolul sediului D.S.T., ofițerul de serviciu puse în mișcare unul din numeroasele magnetofone care se aflau în încăpere. După un scurt tăcând, se auzi un zumzet întrerupt, corespunzând zgomotului produs de formarea unui număr de telefon. Urmă apoi apelul soneriei și ridicarea receptorului de către cel chemat.

„Alo“, începu o voce puțin somnoroasă.

„Aici Jacqueline“, spuse o voce de femeie.

Vocea bărbatului anunță: „aici Valmy“.

Vorbind foarte repede, femeia continuă:

„Se știe că are identitatea unui pastor danez. S-au luat măsuri de verificare a fișelor de la hoteluri“.

După o scurtă pauză, vocea de bărbat spuse „mulțumesc“ și convorbirea se termină.

Lebel continua să se uite la rola magnetofonului, care se învârtea încet.

— Ați stabilit numărul chemat de femeie? întrebă Lebel pe unul din tehnicieni.

— Desigur: Molitor 59.01. Poștiți și adresa la care este instalat, spuse tehnicianul, întinzându-i o foaie de hîrtie.

— Hai! Lucien! Să-i facem o scurtă vizită domnului Valmy.

Profesorul tocmai își pregătea cafeaua cînd auzi bătăi discrete în ușa apartamentului. Era ora 7. Mirat, el traversă sala și merse să deschidă. În fața ușii se aflau patru bărbați. Doi, cei îmbrăcați în uniformă, păreau că sînt gata să sară asupra lui. Un civil mic de statură le făcu un semn discret să nu intervină.

— Ți-am interceptat telefonul, spuse civilul scund. Ești Valmy.

Profesorul nu trădă nici un fel de surprindere. Se dădu înapoi și-i lăsă pe cei patru să intre.

— Pot să mă îmbrac? întrebă el.

— Firește.

În două minute își puse costumul, sub ochii vigilenți ai polițiștilor în uniformă, fără să se mai ostenească să-și scoată pijamaua.

Civilul mai tânăr rămase lingă ușă. Celălalt inspectă apartamentul, examinează cărțile și hîrțile de pe birou.

— O să trebuiască cîteva săptămîni pentru inventariere, Lucien. Bine că nu ne revine nouă treaba asta. Ești gata? se adresă Lebel lui Valmy.

— Da.

— Duceți-l la mașină! Eu mai rămîn puțin.

Comisarul începu să răsfoiască hîrțile de pe birou, la care se părea că profesorul Valmy lucrase în cursul nopții. Fără îndoială că Valmy stătuse tot timpul în casă pentru a putea răspunde apelurilor zilnice ale lui „Șacal“. Nu trecură nici cinci minute, cînd deodată telefonul din biroul lui Valmy sună. Lebel privi telefonul cîteva secunde fără să se miște. Apoi întinse mîna și duse receptorul la ureche:

— Alo?

Vocea de la celălalt capăt al firului era inflexibilă, ștearsă, fără timbru.

— Aici „Șacal“.

Lebel, luat prin surprindere, se strădui să-și păstreze singele rece și să gîndească cît mai bine.

— Aici Valmy, spuse el și apoi se opri, deoarece nu știa ce să mai adauge.

— Ce mai este nou? întrebă vocea.

— Nimic. Ți-au pierdut urma în regiunea Corrèze.

Lebel simțea sudoarea prelingîndu-i-se pe frunte. Era vital faptul că „Șacal“ să mai rămînă încă cîteva ore acolo unde

se afla. Se auzi tăcânitul receptorului pus în furcă și dialogul fu întrerupt. Lebel închise telefonul și sări treptele cîte patru.

— La birou ! Repede ! strigă el șoferului.

În cabina telefonică din holul hotelului, „Șacal” privea perplex. Nimic ? Răspunsul era foarte vag. Era convins că poliția descoperise cadavrul de la castel, șoferul de taxi din Égletons, mașina abandonată la Tulle. Pe de altă parte, Valmy avea o voce înăbușită, ciudată, încordată...

Ieși din cabina telefonică și se îndreptă spre recepția hotelului :

— Fiți amabil și pregătiți-mi nota ! spuse el funcționarului. Cobor cu bagajele peste cinci minute.

Apelul comisarului Thomas parveni în biroul lui Lebel puțin după ora 7 și 30 de minute.

— Ai avut dreptate. La 14 iulie un pastor danez a semnalat pierderea pașaportului. El a declarat, fără a putea face dovada, că pașaportul i-a fost furat din camera unui hotel din West-End. Se numește Per Jensen și este din Copenhaga. Are înălțimea de 1,80 m, ochii albaștri și părul cărunț.

— El este. Mulțumesc, comisar !

Lebel închise telefonul și se întoarse spre Caron :

— Fă-mi repede legătura cu prefectura !

Cele patru autodube ale poliției sosiră pe Quai des Grands-Augustins la ora 8 și 15 minute. Camera 37 fu răscolită pînă în cele mai mici unghere.

— Regret, domnule comisar, spuse proprietarul hotelului adresîndu-se polițistului cu fața neagră de supărare. Pastorul Jensen a părăsit hotelul cu aproape trei sferturi de oră în urmă.

„Șacal” sărise într-un taxi și plecase la gara Austerlitz, acolo unde coborîse din tren în ajun, socotind că acela era unul din ultimele locuri în care poliția l-ar căuta.

Depuse la biroul de bagaje valiza care conținea arma și hainele francezului fictiv André Martin, păstrînd-o pe cea în care se aflau hainele și actele studentului american, precum și geanta cu cele necesare machierii.

Intră apoi într-un hotel prăpădit de lîngă gară. Un tînăr cu fața palidă și haine la fel de soioase ca și pereții holului îi întinse fișa, fără a-i cere pașaportul, și-i dădu o cheie articulînd : „la doi”.

După ce se încuie în cameră, „Șacal” începu să-și pre-

gătească noua identitate. Cu ajutorul unui solvent special, culoarea cărunță a părului dispăru și părul său blond reapăru. Cîteva minute mai tîrziu, părul își pierdea din nou culoarea sa naturală pentru a deveni castaniu închis, culoarea părului studentului american.

Înlocui ochelarii cu rama de aur cu niște ochelari cu rama groasă, model american. Dezbrăcă costumul negru și-și puse o pereche de pantaloni blue-jeans, o cămașă și un bluzon cu ecusonul colegiului din Syracuse, statul New York.

În jurul orei 10, cu pașaportul tînărului american într-un buzunar și cu un teanc de bancnote franceze în altul, el era din nou gata să treacă la acțiune.

Înainte de a părăsi hotelul pe scara de serviciu care dădea în curtea interioară, „Șacal” încuie valiza cu hainele și actele pastorului danez în dulap și ascunse cheia sub linoleum lîngă lavabou.

Ajungînd din nou la gara Austerlitz, depuse sacul de voiaj la biroul de bagaje, după care luă un taxi pînă la intersecția bulevardului Saint-Michel cu strada Hachette. Acolo se pierdu în mulțimea pestriță de studenți, vagabonzi și turiști, care se înghesuiau în această anexă a Cartierului latin.

Intrînd într-o circiumă pentru a lua dejunul, „Șacal” se întreba unde își va petrece noaptea următoare. Era foarte probabil ca poliția să fi descoperit adevărata identitate a pastorului. Cît despre studentul american, „Șacal” era convins că nu va rezista mai mult de 24 de ore. Trebuia deci să se gîndească la o altă soluție.

La ora 10 dimineața, Lebel sună încă o dată Londra. Îmediat ce convorbirea telefonică se termină, comisarul Thomas îl chemă pe inspectorul care în săptămîna precedentă se ocupase de obținerea datelor cerute de poliția franceză.

— Prietenii noștri din Paris iar l-au scăpat din mină pe Calthrop. Individul se află în Paris, după cît se pare sub o nouă identitate de împrumut. Ne roagă să cercetăm la toate consulatele din Londra pentru a stabili o listă a pașapoartelor declarate furate sau pierdute cu începere de la 1 iulie. Reține, te rog, talia ! Orice individ depășind 1,75 m este suspect. Executarea !

Sedința ministerială se ținu la ora 12. Lebel prezentă raportul cu vocea sa calmă și sigură și fu ascultat de asistență cu multă răceală.

— Este de necrezut! exclamă ministrul, întrerupându-l pe Lebel. Acest tip are un noroc extraordinar!

— Nu, domnule ministru, nu este vorba de noroc. Sau, mai bine zis, nu numai de noroc. El a fost în permanență ținut la curent cu mersul cercetărilor noastre, cu progresele noastre. Așa se explică plecarea sa precipitată de la Gap, părăsirea castelului de La Chalonnière și așa mai departe. În fiecare seară eu am raportat în fața comisiei de față. De trei ori ne-a scăpat printre degete. Este drept că azi dimineață nu am reușit să trec la telefon drept Valmy, dar în celelalte două cazuri „Șacal” a fost prevenit în cursul nopții sau dimineața foarte devreme.

O tăcere grea plutea în marea sală de consiliu a Ministerului de Interne francez.

— Dumneavoastră ați mai formulat o dată această idee, spuse ministrul cu un ton sec. Sper că aveți dovezi în sprijinul acestei afirmații.

Drept răspuns, Lebel așeză pe masă un mic magnetofon cu tranzistori, pe care-l puse în funcțiune. În liniștea sălii, conversația înregistrată pe bandă avea un accent metalic.

Când Lebel opri banda, întreaga asistență continuă câteva secunde bune să privească magnetofonul. Colonelul Saint-Clair de Villauban devenise livid, iar miinile-i tremurau în timp ce, cu gesturi mașinale, strângea hirtiile așezate în fața sa pe masă.

— Cunoașteți a cui este vocea? întrebă, în sfârșit, ministrul.

Lebel nu răspunse. Încet, Saint-Clair de Villauban se ridică și toate privirile se ațintiră asupra lui.

— Regret că trebuie să vă raportez..., domnule ministru..., că este vocea... uneia... din... prietenele mele. De cîtva timp locuiește la mine... Vă rog să primiți scuzele mele!

Fără ca cineva să schițeze vreun gest sau să spună vreun cuvînt, el se îndreptă spre ușă, cu mersul țeapăn. Cei dinspre ușă îl auziră îngăimînd: „Merg la Elysée... îmi dau demisia”.

Toți membrii comisiei ministeriale, nemișcați, priveau masa din fața lor.

— Foarte bine, comisare, începu ministrul cu o voce neobișnuit de calmă. Vă rog să continuați!

— Sper că pînă deseară să am de la Londra lista pașapoartelor furate sau pierdute, precum și fotografiile celor în cauză. Putem avea certitudinea că „Șacal” se va strădui să semene celui a cărui identitate o uzurpă în acest moment. Sper să

avem aceste fotografii mîine la prinz, în afară de cazul cînd ele ar trebui să ne parvină din niște țări îndepărtate.

— În ceea ce mă privește, reluă ministrul, sînt în măsură să vă informez despre cele discutate cu domnul președinte. Domnia-sa a refuzat categoric să-și modifice programul deplasărilor, cum de altfel era de prevăzut. Am obținut totuși o concesie. Nu este necesar să păstrăm în continuare secretul față de presă cu privire la această operație, deoarece „Șacal” niere în cursul unei spargerii al cărei obiectiv era furtul de la Paris. Acesta va fi conținutul articolelor care vor fi publicate în ziarele de seară. Imediat ce veți cunoaște noua lui identitate, comisare, aveți autorizația să dați numele respectiv presei. Dacă fotografia titularului pașaportului furat sau pierdut va parveni mîine, puteți de asemenea s-o dați ziarelor și televiziunii pentru a fi difuzată. Pe de altă parte, imediat ce vom avea un nume, vor fi efectuate verificări de identitate în tot orașul.

Prefectul poliției, șeful C.R.S. și directorul Poliției judiciare își notau prescurtat în carnețele.

— D.S.T., reluă ministrul, va trece la verificarea tuturor simpatizanților notorii O.A.S., existenți în evidență! Poliția judiciară va mobiliza pe toți inspectorii disponibili sau nu în vederea urmăririi necruțătoare a acestui individ! Voi fi ținut la curent în mod riguros cu toate deplasările șefului statului, chiar dacă acesta nu este informat despre măsurile excepționale luate în vederea securității sale! Cer Serviciului de pază a președintelui să dea dovadă de vigilență sporită! Sper că este clar, comisare Ducret? Brigada criminală — ministrul aruncă o privire spre comisarul Bouvier — va mobiliza pe toți informatorii de care dispune în rîndul lumii interlope, pentru ca, cu sprijinul acestora, să dăm de urma celui pe care-l căutăm! Evident, li se vor furniza semnalmentele necesare.

Maurice Bouvier aprobă înclinînd capul, cu un aer impasibil. Participase la multe urmăriri de-a lungul carierei sale, dar aceasta era de o amploare neobișnuită. Imediat ce Lebel avea să furnizeze un nume și un număr de pașaport, o forță de aproape 100.000 de oameni avea să întreprindă o razie în toate hotelurile, barurile, restaurantele, pe toate străzile, în căutarea unui singur om.

— Am uitat cumva vreo sursă de informații posibilă?

întrebă ministrul. Colonelul Rolland aruncă o privire scurtă generalului Guilbaud, apoi alta comisarului Bouvier și răspunse :

— „Uniunea corsicană“ !

Generalul Guilbaud își privea unghiile. Bouvier era furios. Majoritatea asistenței era jenată de această propunere a colonelului Rolland. „Uniunea corsicană“, asociația provenită din „Frații din Ajaccio“, era organizația criminală cea mai importantă și cea mai bine organizată din Franța. După opiniile unor experți, era socotită mai veche și mai redutabilă chiar decât Mafia. Întrucât nu emigrase ca Mafia în America, ea evitase publicitatea care a dat celeilalte organizații o notorietate mondială.

Actualul guvern apelase deja în două rânduri la serviciile „Uniunii corsicane“ și obținuse colaborarea jenantă a acesteia. Căci Uniunea acordase sprijinul ei în schimbul unor avantaje materializate în general sub forma obținerii unei relative toleranțe din partea poliției. Uniunea îi ajutase pe Aliați să debarce în sudul Franței în august 1944, ocazie cu care își asigurase puterea în Marsilia și Toulon. De asemenea, Uniunea luptase în Algeria împotriva O.A.S., după aprilie 1961, permițându-i-se în schimb să-și întindă tentaculele spre nord, până în Paris.

Ca polițist, Maurice Bouvier disprețuia „Uniunea corsicană“, deși știa că Serviciul „Acțiune“, condus de colonelul Rolland, făcea din cînd în cînd apel la această organizație.

— Credeți că ne-ar putea ajuta ? întrebă ministrul.

— Dacă acest „Șacal“ este atât de viclean pe cît se spune, răspunse Rolland, trebuie să recunosc că „Uniunea corsicană“ este cea mai indicată să pună mîna pe el.

— Câți membri are Uniunea la Paris, întrebă ministrul gînditor.

— Aproximativ 80 000. Unii aparțin poliției, alții organelor vamale, C.R.S. sau serviciului secret. Bineînțeles, majoritatea o constituie hoții și vagabonzii. Pot să vă asigur că sînt perfect organizați.

— Folosiți-vă de ei ! ordonă ministrul. Deci, ne-am înțeles. Lebel, așteptăm de la dumneata un nume, o fotografie și niște semnalmente. După aceea, lui „Șacal“ nu-i acord mai mult de șase ore de libertate.

— De fapt, noi dispunem de trei zile, interveni Lebel.

— Explicați ! spuse Max Fernet.

— Vă rog să mă scuzați ! Ar fi trebuit să vă raportez mai

de mult. De aproape o săptămînă am ajuns la concluzia că „Șacal“ are un plan și că el a fixat o anumită zi pentru atențiat. Atunci cînd a părăsit orașul Gap, de ce nu s-a transformat imediat în pastorul Jensen ? De ce nu a părăsit imediat regiunea Valence pentru a veni la Paris ? Cu alte cuvinte, de ce a ales o anumită zi în care să acționeze. Aș vrea să-l întreb pe comisarul Ducret dacă președintele trebuie să participe la simbătă ?

Ducret clătină negativ capul.

— Dar duminică 25 august ? insistă Lebel.

Asistența fu cuprinsă cîteva clipe de rumoare.

— Evident, murmură ministrul. Este Ziua eliberării.

— Intocmai, spuse Lebel. „Șacal“ știe bine că pentru generalul de Gaulle este una din zilele cele mai importante. Iată ziua pe care el o așteaptă, ziua în care știe că, orice s-ar întîmpla, președintele va apărea în public.

— Este foarte probabil ca dumneata, comisare Lebel, să ai dreptate. În acest caz, după părerea mea, cu forțele de care dispunem, punem mîna pe el. Rupt de sursele sale de informații, nu se va putea descurca.

Cînd ședința luă sfîrșit, ministrul îl opri pe Lebel la ușă și-l întrebă :

— Lebel, mai spune-mi ceva ! De unde ai știut că trebuie să interceptezi în mod special telefonul lui Saint-Clair ?

— Nu știam, domnule ministru. Ieri seară mi-am permis să pun sub supraveghere telefoanele tuturor participanților la ședință.

În acea după-amiază, așezat în fața unei halbe de bere, pe terasa unui local, „Șacal“ găsi soluția problemei care-l frămînta. Ea îi veni văzînd doi tineri trecînd pe stradă. Plăti berea și plecă. La o sută de metri mai departe, găsi ceva ce căuta : o parfumerie, în care intră și făcu cîteva cumpărături.

La ora 18, ultimele ediții ale ziarelor de seară publicau pe prima pagină cu litere groase : „ASASINUL FRUMOASEI CASTELANE SE ASCUNDE LA PARIS“. O fotografie a baroanei, făcută cu vreo cinci ani în urmă, însoțea articolul.

La 18 și 30 de minute, colonelul Rolland intră într-un bar. Barmanul îi aruncă o privire semnificativă și îi arătă, prin-

tr-un gest discret, un bărbat aflat în fundul salonului. Acela se ridică și se îndreaptă spre Rolland.

— Colonelul Rolland ?

Şeful Serviciului „Acţiune” înclină capul.

— Urmaţi-mă, vă rog !

Cei doi ieşiră din salon, trecură printr-un coridor îngust şi urcară la primul etaj. Aici intrară în apartamentul proprietarului localului, care-l întâmpină pe poliţist cu mâna întinsă :

— Colonele Rolland, sint încântat. Eu sint noul şef al „Uniunii corsicane”. Dacă înţeleg bine, sunteţi în căutarea unui om care...

Comisarul Thomas îl chemă la telefon pe Lebel seara, după ora 20. În cursul zilei făcuse tot ce putuse pentru a obţine de la consulatele din Londra numele celor ce reclamaseră pierderea paşapoartelor în ultimele trei luni. Unele consulate se dovediseră înţelegătoare, altele în schimb îi făcuseră multe greutăţi. Din lista celor cărora le dispăruseră paşapoartele, Thomas exclusese femeile, negrii şi asiaticii. În acest fel au mai rămas opt turişti străini care reclamaseră pierderea paşapoartelor lor. Thomas enumeră rapid lista acestora, precizând de fiecare dată motivele (înălţime, vîrstă, naţionalitate, ten) pentru care i se părea logic să-i excludă pe unii.

— În acest fel, mai rămîn două persoane, un norvegian şi un american, preciză Thomas. Amîndoi sint înalţi, atletici. Dar norvegianul este blond şi eu sint de părere că, după ce a trecut drept Duggan, „Şacal” nu mai poate reveni la culoarea originală a părului său. Pe de altă parte, norvegianul a afirmat că paşaportul i-a căzut în apă în timp ce se plimba cu barca. În schimb, americanul a declarat oficial la aeroportul din Londra că i s-a furat o valiză în care se afla paşaportul său. Ce părere ai ?

— Aceeaşi părere. Trimite-mi toate amănuntele despre acesta. Iar eu am să cer fotografia de la Biroul paşapoarte din Washington.

În aceeaşi zi, la ora 22, avu loc cea de-a doua şedinţă ministerială. Fu foarte scurtă. Cu o oră în urmă toate serviciile de securitate primiseră informaţiile necesare cu privire la studentul american Marty Schulberg, urmărit pentru asasinarea baroanei de La Chalonniere. Lebel spera ca în cursul nopţii să-i parvină fotografiile americanului, pentru a putea fi publicate în ziarele de dimineaţă.

Ministrul făcu o succintă trecere în revistă a măsurilor întreprinse de Lebel, preciză că acestea pot asigura prinderea lui „Şacal” în termen de 12 ore, aprecie perspicacitatea lui Lebel şi-l felicită.

În acea seară, pentru prima oară după 10 zile, Lebel mergea să se culce acasă. În timp ce deschidea uşa apartamentului şi era întâmpinat de reproşurile soţiei sale, nemulţumită de serviciul lui de poliţist, pendula din salon bătea ora 24, anunţînd ziua de 23 august.

„Şacal” intră în local în jurul orei 23. Lumina dinăuntru, filtrată de abajururi, crea o ambianţă intimă.

La mesele mici de lingă intrare, conversaţiile încetară. Tăcerea se propagă repede pînă în fundul sălii şi, cîteva clipe mai tîrziu, marea majoritate a clienţilor examinau cu priviri experte silueta athletică oprită lingă intrare. Se auziră cîteva şoapte şi chicote.

„Şacal” reperă un taburet liber la capătul barului şi se așază pe el.

— Ai văzut, dragă, ce musculatură are ? murmură o voce în spatele lui.

Barmanul ajunsese din cîteva paşi unduiţi la capătul barului, pentru a vedea mai de aproape pe noul venit care stîrnise admiraţia clienţilor, şi pe buzele sale se desenă un zîmbet complice :

— Un scotch ! comandă „Şacal”.

Barmanul se îndepărtă amuzat, cu paşi elastici. El văzuse la mese ochii cîtorva clienţi scurgîndu-se după tipul care comandase scotch-ul. Cei mai mulţi îşi aşteptau „partenerii”, dar, ca de obicei, erau şi cîteva în plus. „Acest outsider — gîndi barmanul — face senzaţie”.

Individul ce se afla cel mai aproape de „Şacal” întrerupse o discuţie şi se întoarse spre noul venit, privindu-l cu curiozitate. „Şacal” îl privi la rîndul său. Părul acestuia avea reflexe aurii, metalice, fiind coafat cu bucle care-i cădeau pe frunte. În ciuda ochilor rimelaţi, a buzelor de un roşu aprins şi a pudrei de pe pomeţi, „Şacal” ghici cu uşurinţă că pervertitul este în vîrstă, precum şi lăcomia bolnăvicioasă care i se citea în privire.

— Mă inviți ? întrebă individul cu o voce mieroasă.

„Şacal” clătină ușor capul. Apoi își scoase bluza. În timp ce întinse mîna să ia paharul adus de barman afișă și mai mult musculatura puternică.

Către miezul nopții „partenerii” începură să sosească. Ei se așezară în fundul sălii, de unde puteau privi pe toți clienții, și începură să-l cheme pe barman pentru a-l însărcina cu transmiterea mesajelor către „fete”.

După un sfert de oră de la sosire, „Şacal” alesese. Impreună cu „partenerul” său, părăsi barul după ora unu. Cu cîteva minute înainte, homosexualul, care se numea Frédéric Bernard, îl întrebasese pe „Şacal” unde locuiește. Acesta, simulînd jenă, îi mărturisise că deocamdată nu are unde locui, întrucît era un student american sosit cu cîteva ore mai înainte să-și petreacă vacanța în Franța. Bucuros, Bernard îi explică noului său prieten că posedă un apartament frumos și liniștit, în care locuiește singur. El îi propuse americanului să locuiască împreună pe toată durata șederii sale la Paris. Acesta acceptă propunerea cu multă bucurie și mulțumi cu vădită recunoștință.

Înainte de a părăsi localul, „Şacal” merse la toaletă, de unde se întoarse după cîteva minute cu sprîncenele rimelate și cu buzele rujate. Bernard își ascunse dezamăgirea pînă ce ieșiră în stradă, cînd protestă :

— Nu-mi placi așa. Semeni cu toate cocotele pe care le-ai văzut aici astă-seară. Tu ești un băiat frumos și nu ai nevoie să te vopsești.

— Scuză-mă, Fredy. Credeam că-ți place. Mă voi spăla imediat ce ajungem la tine.

Cei doi se suiră în mașina lui Bernard, iar acesta acceptă să treacă mai întîi pe la gara Austerlitz, de unde proaspătul său partener trebuia să-și ridice bagajele.

La prima intersecție, mașina fu oprită de un polițist. În timp ce el se apleca să privească în interiorul mașinii prin geamul portierei lăsat în jos, „Şacal” aprinse lumina din interior. Polițistul îi privi cîteva clipe pe cei doi, apoi se retrase scîrbit :

— Hai, dă-i drumul ! spuse el. Și, în timp ce mașina demară, strigă : Putori nenorocite !

Lîngă gară, mașina opri din nou la semnalul unui polițist care le ceru actele. „Şacal” începu să ridă :

— Asta-i tot ce te tentează la noi ? întrebă el cu ton echivoc.

— Liber, spuse polițistul, îndepărtîndu-se de mașină și afișînd aceeași mină scîrbită.

Cînd își ridică bagajele, „Şacal” fu gratificat de funcționarul de serviciu cu o privire vizibil disprețuitoare, care însă nu păru să-l afecteze prea mult.

La circa 100 de metri de locuința lui Bernard, mașina fu oprită încă o dată la un baraj instalat pe stradă și păzit de doi militari din C.R.S. Unul din militari se aplecă să privească în interior, dar se dădu imediat înapoi.

— Ptiu ! Uite scîrbele ! Unde vă duceți ?

„Şacal” îi răspunse zîmbînd :

— Unde crezi, drăguțule ?

Militarul se strîmbă și sculpă scîrbit :

— Ștergeți-o !

— Ar fi trebuit să le ceri actele, spuse cel de-al doilea militar, în timp ce luminile roșii ale mașinii se îndepărtau de baraj.

— Ce rost avea ? protestă primul. Căutăm un tip care a făcut dragoste cu o baroană și apoi a omorît-o, nu doi homosexuali.

Spre ora două noaptea, „Şacal” și Bernard intrau în apartament. A doua zi dimineața Bernard voi să plece să cumpere lapte, dar „Şacal” îl împiedică, spunîndu-i că preferă cafeaua. La prînz, „Şacal” apăsă butonul televizorului cu gîndul să urmărească telejurnalul. Prima imagine apărută pe ecran se referea la vasta vinătoare declanșată cu 48 de ore înainte pentru găsirea asasinului baroanei de La Chalonnière.

— Oh, eu nu suport violența, strigă Bernard.

În clipa următoare, pe toată suprafața ecranului apărură portretul unui bărbat. Trăsăturile feței erau bine conturate, precum și părul și ochelarii cu ramă groasă. Crainicul anunță că figura aparține asasinului, un student american cu numele Marty Schulberg. Telespectatorii erau rugați să anunțe imediat poliția în cazul în care ar avea unele indicii cu privire la individul urmărit. Bernard, care urmărise atent emisiunea, întoarse încet capul spre „Şacal”. Ultima impresie a lui Bernard, înainte de a închide definitiv ochii, fu aceea că crainicul se înșelase afirmînd că are ochii albaștri, căci ochii celui care, aplecat asupra lui, îl sugruma cu degete de oțel, erau cenușii.

Cîteva minute mai tîrziu, cadavrul lui Bernard, cu fața vinată și țeapănă de convulsiiile asfixiei, era tîrît în dulapul din perete.

Intrucit mai avea de așteptat încă două zile, „Șacal“ inspectă frigiderul și se liniște, constatînd că acesta era destul de plin.

În timpul celor două zile care urmară, Parisul fu scotocit ca niciodată. Fură răscolite toate hotelurile, barurile, restaurantele și cluburile de noapte, cabaretele și cafenelele de pe toată raza capitalei franceze. Toți simpatizanții O.A.S. existenți în evidența serviciilor secrete primiră vizita poliției. Peste 70 de tineri care, eventual, puteau fi „Șacal“, fură interogați și apoi eliberați. Toate cluburile și asociațiile de tineret fură inspectate de agenții poliției.

Sute de mii de persoane aflate pe stradă, în autobuze, metro sau taxiuri fură somate să se legitimeze. Pe majoritatea străzilor Parisului fură instalate baraje. În lumea interlopă corsicanii făceau investigații, avertizînd că cei care dețin informații despre asasin și nu le comunică vor avea de dat socoteală Uniunii. O sută de mii de oameni aparținînd tuturor categoriilor de salariați ai poliției și ai serviciilor secrete erau în stare de alertă.

În seara zilei de 24 august, comisarul Lebel fu chemat de ministrul de interne care, cu fața obosită, cu ochii trași, îmbătrînit parcă, începu:

— Imposibil de găsit! Parcă s-a topit. Am credința că nici un agent O.A.S. aflat în Paris nu cunoaște nimic despre acest atentat. Dacă nici „Uniunea corsicană“ nu știe nimic...! Cred că nu ne-am făcut o idee prea exactă despre individul pe care-l căutăm. Care este părerea dumatăle?

— Cred că a găsit o ascunzătoare perfectă. Care este programul președintelui pentru ziua de mîine?

Ministrul schiță o grimasă fugitivă:

— Președintele nu schimbă nimic nici în privința deplasărilor, nici în privința orarului acestora. M-a primit azi dimineață în audiență. Era foarte nemulțumit. Mîine la ora zece va păstra un minut de reculegere la flacăra de la Arcul de Triumf. La 11 participă la slujba de la Notre-Dame, după care, la 12,30, merge la monumentul de la Mont-Valérien. Apoi se întoarce la Elysée. După-amiază va înmîna decorații unui grup de zece partizani din timpul Rezistenței. Ceremonia va avea loc la ora 16 în piața din fața gării Montparnasse.

— Și controlul mulțimii?...

— Mulțimea va fi ținută la o distanță mai mare decît de obicei. Barajele vor fi instalate cu cîteva ore înainte de cere-

monie și zona din interiorul lor va fi intens scotocită, inclusiv canalele. Pe toate acoperișurile din vecinătate vor fi instalate santinele înarmate, care vor executa o supraveghere permanentă a imobilelor. Nimeni, în afara persoanelor oficiale și a participanților la ceremonie, nu va avea acces dincolo de bariere. Am luat măsuri de precauție speciale, inclusiv la Notre-Dame, unde polițiștii vor ocupa toate punctele strategice, atît în interiorul cît și în exteriorul catedralei. Toți polițiștii vor primi o insignă specială mîine dimineață, pentru ipoteza în care asasinul s-ar deghiza în uniformă de polițist. Pe de altă parte, la mașina președintelui au fost instalate, fără știrea lui, geamuri blindate. Orice persoană care se va apropia de președinte la mai puțin de 200 de metri va fi percheziționată, fără nici o excepție. Nu este exclus ca presa să permisele de liberă trecere a ziariștilor vor fi preschimbate mîine dimineață, pentru a preveni situația în care „Șacal“ și-ar putea procura un astfel de permis. Cam asta am întreprins. Dumneata ai cumva și alte sugestii?

— Fără discuție, încep Lebel, el pornește de la ideea că nu va fi prins. Este un mercenar. Și are intenția să profite de banii pe care i-a primit pentru executarea misiunii. Dacă ar fi avut îndoieli cu privire la șansele de reușită ale operației, ar fi renunțat pe parcursul urmăririi de care și-a dat seama că o întreprindem. Din moment ce nu a renunțat, înseamnă că a pus la punct un procedeu pe care-l consideră infailibil, capabil să anihileze toate măsurile pe care le luăm noi. Acest procedeu poate consta, după părerea mea, în folosirea unei bombe cu întîrziere sau a unei puști speciale. Dar o bombă, pe lîngă faptul că se instalează greu, este ușor de descoperit. De aceea, inclin să cred mai degrabă că este vorba de o pușcă. De fapt, așa s-ar explica și intrarea lui în țară cu o mașină.

— Dar cum să se apropie de președinte? obiectă ministrul. Nu uita că toate clădirile din zonă vor fi riguros supravegheate.

— Știu, domnule ministru, dar presimt că „Șacal“ va fi mîine acolo, la una din manifestările organizate, cu o altă față, cu o altă identitate. Măsurile de siguranță mi se par perfecte. Nu ne mai rămîne decît să fim cu ochii în patru. Și, dacă îmi permiteți, aș vrea să asist la fiecare din ceremoniile de mîine.

Ministrul era decepționat. El sperase că polițistul pe care Bouvier îl prezentase ca fiind cel mai bun din Franța va avea

o sclipire de geniu, o intuiție miraculoasă. Și iată că soluția pe care Lebel o dădea, era aceea de a fi cu ochii în patru.

Se făcuse seară când „Șacal” începuse pregătirile pentru a doua zi: arma, îmbrăcămintea de fost combatant și actele pe numele cetățeanului francez André Martin. De două zile nu-și mai răsese barba, operație ce avea s-o facă cât mai proaspăt cu briciul pe care-l cumpăraseră în acest scop. În baie își spălă părul castaniu al lui Marty Schulberg și-l tăie cu foarfeca până deveni scurt, ca o perie, așa cum arăta în fotografia din actul de identitate al lui André Martin.

Duminică, 25 august 1963, era o zi de caniculă. În această zi se sărbătoreau 19 ani de la eliberare. Îmbrăcați în uniforme albastre, 75.000 de oameni, ce asigurau ordinea pe traseul pe care avea să treacă generalul de Gaulle, transpirau din cauza căldurii. Anunțate cu mare pompă de toate organele de presă, ceremoniile organizate în cinstea Zilei eliberării erau așteptate cu interes de o imensă mulțime de parizieni. Încadrat de cohorta oficialităților și polițiștilor, dintre care fuseseră aleși îndeosebi cei cu talia înaltă, șeful statului era greu de văzut de cetățenii capitalei. Cu atât mai mult cu cât, flancându-l din toate părțile, alături de general, la un pas, mergeau membrii gărzii sale personale. Atenți, supraantrenați, experți în toate formele de luptă, trăgători de elită, aceștia erau pregătiți să intervină la cea mai mică alertă.

Ceremonia de la Arcul de Triumf se desfășură conform prevederilor. Pe toate acoperișurile hotelurilor din Place de l'Etoile, zeci de oameni cu binocluri și arme, ghemuiți, supravegheau piața.

La Notre-Dame lucrurile se desfășurau la fel de normal. Cardinalul arhiepiscop al Parisului oficia slujba înconjurat de înalți prelați care fuseseră supravegheați cu atenție în timp ce-și îmbrăcaseră largile și fastuoasele veșminte. O mare parte din mulțimea ce se afla în catedrală era formată din inspec-tori de poliție îmbrăcați civil, care stăteau cu ochii în patru. Polițiștii în uniformă se supravegheau între ei, spre a se asigura că fiecare poartă insigna care le fusese distribuită de dimineată. Un militar din C.R.S., care-și pierduse insigna, fusese arestat pe loc și urcat într-o autodubă.

La mausoleul de la Mont-Valérien atmosfera era încordată. Potrivit opiniilor șefilor poliției, președintele nu avea de ce să se teamă în interiorul mausoleului, însă pe străzile înguste și întortocheate, unde mașina era obligată să înceti-

nească, asasinul și-ar fi putut încerca șansa. Dar și aici cere-monია se desfășură normal.

Pierre Valrémy era nemulțumit. Din cauza căldurii, bluza militară, umedă de sudoare, i se lipea de spate. Cureaua puștii ora 14, până seara nu va putea pune nimic în gură. El se întoarse și privi spre capătul străzii Rennes. Bariera pe care o întindea perpendicular pe stradă, la circa 250 de metri de locul unde avea să aibă loc ceremonia. Acolo, în fața gării, oară pedestaul destinat înminării verificând pentru ultima soanelor oficiale și a Gărzii republicane. De-a lungul barajelor puseră să se adune primii curioși. Erau deja adunate câteva sute de persoane când soldatul Valrémy îl zări pe bătrîn. După greutatea cu care mergea, schiopătînd, s-ar fi putut crede că nu mai apucă să facă 100 de pași. De sub basca sa veche și neagră șirolau pe față picături de sudoare. Tunica militară soioasă îi trecea de genunchi. Pe piept avea agățate câteva medalii înne-grite, din timpul războiului.

— Pot să trec? întrebă timid bătrînul, care se apropiase de santinelă.

— O clipă, moșule. Mai întâi să vedem actele.

Sprijinindu-se cu o mînă în cîrjă, bătrînul scotea cu cealaltă în buzunar și scoase două acte pe care Valrémy începuse să le răsfoiască cu atenție. În fața lui se afla André Martin, cetățean francez, în vîrstă de 53 de ani, născut la Colmar, în Alsacia, și avînd locuința la Paris. Celălalt act, pe același nume, atesta că posesorul lui este mutilat de război. Valrémy privi atent cele două fotografii. Era unul și același om, fotografiat în epoci diferite.

— Scoate basca! spuse el, ridicînd ochii spre bătrîn.

Acesta se supuse și începuse să-și frămînte basca în mîini. Soldatul compară figura omului pe care-l avea în față cu fotografiile de pe cele două acte. Bătrînul părea a fi foarte suferind. Barbierindu-se, se tăiasse, probabil din cauză că i-a tremurat mina. Fața sa lividă era acoperită de broboane de sudoare. Valrémy îi înapoie actele.

— De ce vrei să treci?

— Locuiesc acolo, spuse bătrînul arătînd cu un gest, unde-va în față. Am o cameră la mansardă.

Valrémy îi luă iar actele. Într-adevăr, reieșea că individul locuiește pe strada Rennes la numărul 154. Soldatul aruncă o privire la casa în dreptul căreia se afla și văzu tăblița cu nr. 132. Apoi se depărtă câțiva pași și pe clădirea următoare văzu numărul 134.

— Bine, ești în regulă. Pleacă repede! Peste două ore trece șeful.

Invalidul încercă să schițeze un zimbet, în timp ce se străduia să bage actele în buzunar.

— Știu, spuse el. Am și eu un camarad care va primi azi o decorație. Eu am primit-o pe a mea acum doi ani, adăugă arătând una din medaliile agățate la piept. Numai că mie mi-a dat-o un ministru.

Valrémy privi „Medalia Rezistenței”, gândindu-se că bătrînul care avea un picior amputat o plăti de scump. Invalidul porni șchiopătînd, în timp ce santinela începu să se ocupe de un alt individ care voia să treacă de cordon. Două minute mai târziu, întorcînd capul, Valrémy zări silueta bătrînului dispărînd în gangul unei case de la capătul străzii.

Surprinsă de umbra apărută brusc în fața ușii, portăreasa imobilului cu nr. 154 ridică capul. Dimineata fusese obositoare din cauza du-te-vino-ului polițiștilor care inspectaseră toate apartamentele. După evacuarea imobilului ea se liniști, mulțumită că poate tricota.

— Scuzați-mă, doamnă... aș vrea un pahar cu apă, dacă nu vă supărați! Este groaznic de cald și mai am de așteptat pînă la ceremonie.

Femeia aruncă o privire siluetei jalnice a invalidului sprijinit în cîrjă și se sculă de pe scaun.

— Cu plăcere, domnule. Intrați, intrați!

Portăreasa dispăru în bucătărie. Zgomotul apei curgînd din robinet o împiedică să audă că ușa bucătăriei fusese închisă. Abia avu timp să simtă mina care-i apucase gîtul ca într-un clește. O fracțiune de secundă mai târziu, lovitura brutală a unui pumn în tîmpla dreaptă îi tulbură imaginea robinetului și a apei care curgea în paharul deja plin. Apoi, corpul său inert se prăbuși pe dușumea.

Cu gesturi metodice, „Șacal” își scoase tunica militară și-și desfăcu cureaua care-i ținuse strîns piciorul drept îndoit în sus din articulația genunchiului. Îi trebui un sfert de oră bun pentru a-și dezmorți piciorul anchilozat. Apoi o legă pe femeie de mîini și de picioare cu frînghia de rufe și-i lipi peste

gură o bucată de leucoplast. Scotocind în sertarele dulapului, găsi ușor legătura cu cheile apartamentelor imobilului, fiecare avînd eticheta cu numele locatarului. Ridică de jos cîrja și ieși din bucătărie, avînd grijă să încuie ușa. La etajul șase bătui la ușa apartamentului ocupat de domnișoara Béranger. Întrucît, așa cum de altfel se aștepta, nu răspunse nimeni, scoase legătura de chei. Intrînd în cameră, după ce încuie ușa, se apropie cu grijă de fereastră. Pe acoperișurile imobilelor de vizavi se instalau militari îmbrăcați în uniforme albastre. Sosise, deci, la timp. Se aplecă, prudent, și deschise încet fereastră. Apoi se retrase în fundul camerei, în conul de umbră care-l ferea de ochii celor ce pindeau de cealaltă parte a străzii. Uitîndu-se cu grijă prin perdele, „Șacal” constată că se găsea într-o poziție favorabilă, care-i permitea o bună vizibilitate la circa 130 de metri de esplanadă. Trase o masă la vreo doi metri de fereastră. Pe masă puse un taburet, după care demontă cîrja pentru a reconstitui arma. Cînd termină montarea armei, o sprijini pe taburet și își lipi ochiul de vizorul lunetei. La extremitatea străzii Rennes, piața însoțită îi apărui dintr-odată foarte aproape. Capul unuia dintre oamenii de ordine intersectă linia de tir. Urmări deplasările țintei, și capul omului de ordine îi apărui aproape.

Satisfăcut, „Șacal” scoase cele trei cartușe explozive și le alini pe marginea mesei ca pe niște soldați de plumb. Apoi luă unul din cartușe și-l introduse pe țeava armei. Unul singur trebuia în mod normal să ajungă. Dar, pentru orice eventualitate, se impunea să fie prevăzător, chiar dacă nu ar mai fi avut timp să le utilizeze și pe celelalte două.

După ce aprinse o țigară, el se așeză într-un fotoliu, în celălalt colț al încăperii, în conul de umbră, și începu să aștepte scurgerea celor 100 de minute rămase pînă la clipa hotărîtoare.

Comisarul Claude Lebel avea limba uscată, ca și cînd nu ar mai fi băut de două săptămîni un strop de apă. De multă vreme nu mai încercase sentimentul de frică. Ceva grav avea să se producă în această după-amiază; avea această presimțire, fără însă să poată prevedea unde și cum se va produce catastrofa.

Dimineată, Lebel fusese prezent la Arcul de Triumf, apoi la Notre-Dame și la Mont-Valérien. Totul se desfășurase normal.

În cursul unui mic dejun pe care-l luase cu cîțiva dintre

participanții la o scurtă ședință ce se ținuse la minister, el constata că climatul de încordare se transformase într-un fel de încredere vecină cu euforia.

„A plecat”, afirmase Rolland. „A șters-o și, dacă revine, al nostru va fi”. Lui Lebel acest optimism i se păruse alarmant. Acum, frământat de îngrijorare, el rătăcea prin mulțimea oprită în fața barajelor amplasate la două sute de metri pe bulevardul Montparnasse. Fiecare din polițiștii, agenții sau militarii C.R.S. chestionați îi dăduse același răspuns. Nu, nimeni nu trecuse de bariere din clipa în care acestea fuseseră instalate.

Străzile largi, cele laterale, ca și fundăturile fuseseră toate blocate. Pe toate acoperișurile imobilelor, pe acoperișul galeriilor gării, deasupra peroanelor tăcute și pustii de unde trenurile fuseseră îndrumate către gara Saint-Lazare, vegheau oameni înarmați.

El își continuă inspecția pe străzile care delimitau perimetrul interzis, apoi, pentru a scurta traseul, arătă legitimația și documentul special uneia dintre santinele și intră pe strada Rennes. Și acolo mulțimea era ținută la distanță, pe strada pustie nevăzându-se decât cordoanele de C.R.S.-iști. Lebel începu să întrebe santinelele, una câte una. Răspunsurile arătau că nimeni nu trecuse și nici nu încercase să treacă. Dinspre esplanada din fața gării răsunară acordurile instrumentelor fanfarei Gărzii republicane, care făcea ultima repetiție. Aruncă o privire rapidă pe cadranul ceasului. Peste câteva minute avea să sosească președintele. Lebel continuă să treacă pe la fiecare santinelă. El auzi un ordin strigat în piață și de pe bulevardul Montparnasse apărură o formație de motocicliști, urmată de un șir de mașini. Lebel se urcă pe bara de metal a unei vitrine și zări cortegiul care se apropia de esplanadă. Toți curioșii se străduiau să vadă mașinile luxoase care treceau. Lebel aruncă o privire spre acoperișurile imobilelor. Cei care se aflau la post nu se ocupau de spectacolul care avea loc jos, ci continuau să pindească acoperișurile și ferestrele aflate în fața lor. Când Lebel ajunse pe partea dreaptă a străzii Rennes, se îndreptă spre gară. Un tânăr C.R.S.-ist era solid plantat pe trotuar, în locul unde bariera metalică se lipa de zidul casei cu numărul 132. Comisarul arătă santinelei legitimația.

- Nimeni nu a trecut pe aici ?
- Nu, domnule comisar.
- De când ești aici ?
- De la ora 12, domnule comisar, de când s-a instalat barajul.

— Și nimeni nu a încercat să treacă ?

— Nu, domnule comisar, în afară de moșneagul invalid. Are locuință acolo.

— Ce invalid ?

— Un fost combatant, suferind. A prezentat actul de identitate și legitimația de invalid de război. Stă aici, pe Rennes, la 154. M-am gândit că nu este cazul să-l opresc din moment ce are locuința aici. Și, pe urmă, era și suferind, se simțea foarte rău. Pe o asemenea căldură și cu tunică...

— Tunică ?

— Da, domnule comisar, o tunică militară veche.

— Și spui că era invalid ?

— Da, domnule comisar. Din război. Un picior amputat. Se sprijinea în cîrjă.

Din piața de la capătul străzii se auziră primele măsuri ale imnului național.

— O cîrjă ?

Răspunsul santinelei nu mai fu așteptat însă de Lebel, care începu să alerge spre capătul străzii Rennes, strigîndu-i militarului să-l urmeze.

În piață, participanții la ceremonie formau un careu. De-a lungul fațadei gării se aliniaseră mașinile cortegiului. Lîngă grilajul care despărțea curtea gării de piață erau aliniați cei 10 foști membri ai Rezistenței, care urmau să primească din mîna șefului statului medalia jubiliară.

În partea de est a esplanadei se aflau persoanele oficiale și corpul diplomatic. În partea de vest străluceau căștile cu pene roșii ale soldaților din Garda republicană, în fața cărora se afla fanfara.

Ghemuit în fața taburetului, „Șacal” duse pușca la ochi. El îndreptă astfel țeava armei încît pe traiectoria liniei de ochire să fie primul decorat. Era un om mic de statură, care stătea țeapăn, cu pieptul bombat. Peste câteva clipe urma ca în fața lui să apară o altă siluetă, mult mai înaltă, cu o șapcă cu două stele. Ultimele acorduri ale imnului național se stînsă, făcînd să plutească o liniște solemnă deasupra pieței. În această liniște răsună brusc ordinul comandantului gării :

— Gardă, drepti ! Prezentați arm' !

Trei răpăituri infundate răsunară sacadat, în timp ce mîinile cu mănuși albe se lipiră de paturile și țevele armelor, iar călcîile cizmelor se ciocniră.

Grupul de persoane oficiale aflat în fața mașinilor se scin-

dă în două și din mijloc se detașă o siluetă care începu să înainteze înspre cei zece foști combatanți. La circa 30 de metri de aceștia, escorta se opri, cu excepția ministrului care trebuia să prezinte președintelui pe cei ce urmau să fie decorați și a unui funcționar ce ducea o pernă de catifea roșie pe care se aflau cele 10 decorații.

— Aici? și Lebel, cu răsuflarea tăiată, arată ușa unui imobil.

— Da... cred că aici, domnule comisar. Da, da, aici.

În câteva clipe, Lebel fu în fața ușii de la loja portăresei. Deoarece ușa era încuiată, Lebel sparse geamul și deschise ușa, trăgând zăvorul care comanda broască. Deschizind apoi ușa încăperii de alături, Valrémy putu să vadă trupul portăresei, care nu se trezise încă din leșin. Soldatul înțelese abia atunci că comisarul nu glumea.

— La ultimul etaj! strigă Lebel, năpustindu-se pe scară.

Șeful statului se opri în fața primului dintre foștii combatanți ai Rezistenței, ascultând cuvintele prin care ministrul îi expunea statele de serviciu ale celui ce urma să fie decorat. În timp ce muzica Gărzii republicane intona în surdină „Marșul loren”, generalul, puțin aplecat înainte, prindea medalia pe pieptul combatantului.

La o sută treizeci de metri depărtare, „Șacal” ținea bine arma, cu ochiul lipit de lunetă. El distingea limpede viziera caschetei, ochii, timpla încăruntită a președintelui. Încet, fără să se grăbească, „Șacal” apăsă pe trăgaci.

Dar, exact în aceeași clipă, șeful statului se aplecă brusc pentru a-l felicita pe primul fost combatant pe care-l decorase. Ulterior s-a putut stabili că glonțul trecuse pe la aproximativ o jumătate de centimetru de ceafa generalului. Nimeni din cei de față nu auzise șuieratul glonțului, care intrase în asfaltul înmuiat de soare.

Cu capul sus, cu pasul măsurat, șeful statului se apropie de al doilea veteran, în timp ce „Șacal” introducea al doilea cartuș în armă.

Claude Lebel ajunse gîfîind pe palierul de la etajul al șaselea. Pe coridorul strîmt se aflau două uși în partea fațadei imobilului. El le privi nehotărît, cîteva secunde, dar, auzind un zgomot ușor în spatele uneia din ele, făcu semn C.R.S.-istului să tragă în broasca ușii. Bine fixat pe picioarele sale, puțin

depărtate, soldatul îndreptă țeava automatului spre broasca ușii și trase. Țandări de lemn și metal săriră în toate părțile și, prin ușa deschisă, Valrémy pătrunse în cameră. El recunoscu figura bătrînului invalid, care însă acum avea două picioare și părea a fi în toate puterile, cu mîinile musculoase fixate pe armă. Acesta nu-i lăsă însă timp să reacționeze. Ecoul rafalei care aruncase în aer broasca ușii nu se stinsese încă, cînd „Șacal” pivotă brusc, întorcînd arma spre Valrémy. Soldatul nu-și dădu seama că fusese împușcat, deoarece surdina funcționa perfect. Glonțul atinse sternul și explodează. Soldatul se prăbuși ca un copac trîsnit.

Din pragul ușii, Lebel îl privea fix în ochi pe asasin.

— „Șacal”, murmură el.

Cu gesturi febrile, „Șacal” acționează levierul chiulasei și Lebel văzu tubul strălucitor al cartușului țișnind din armă. Apoi asasinul luă ceva de pe masă și, cu ochii fixați asupra lui Lebel, încercă să introducă cartușul în armă.

„O să mă omoare”, se gîndi Lebel într-o fracțiune de secundă. Se smulse însă din fascinația care-l paraliza și, aplecîndu-se brusc, luă de jos automatul lui Valrémy. În clipa în care Lebel auzi țacănitul chiulasei acționate de „Șacal”, apăsă pe trăgaciul M.A.T.-ului 49. Prin fereastra deschisă, ecoul rafalei se propagă pînă în piață. Mai tîrziu se explică ziariștilor că zgomotul provenise de la o motocicletă fără tobă de eșapament, pusă în funcțiune undeva în apropierea gării Montpar-nasse.

Fanfara începea în acest timp un nou marș.

Redactor : cpt. GHEORGHE VARGA
Corector : serg.-maj. COSTEL CRIȘAN

Comanda nr. 11/S/502.086 Dat la cules : 15.06.1973

R. M. nr. 0138/1973 Bun de tipar : 20.11.1973

Lucrarea conține 146 pagini.